

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:80 • 21 Kasım '98 • 5 DM

*Rejim Türk-Kürt çatışmasını
kışkırtıyor!*

**Şovenist histeriye karşı
Kürt halkıyla
tam dayanışmaya!**

İÇİNDEKİLER

Sermayenin faşist terörüne karşı birleşelim, mücadele edelim!	5
Mühürleri sökenler yeniden alanlarda	8
Şovenist histeri gölgesinde ESK ihaneti derinleşiyor!	10
Emekçilere karşı bitmeyen saldırganlığın sonu:	
Kontr-gerilla cumhuriyeti (Orta Sayfa)	12-13
TKİP'nin kuruluşu yurtdışında coşkuyla kutlandı!	18-19
"Partiye ilişkin sözümüzü tuttuk; tarih devrime ilişkin sözümüzü tutuğumuza da tanıklık edecektir!	20-21
Kendini yakma eylemleri üzerine.	22

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:80 • 21 Kasım 1998

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sihhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytar Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA Tel: 0 (224) 223 65 39

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Kızıl Bayrak'tan

"Günler her zaman ağır, her zaman 'ölüm haberleri' ile yüklü gelmiyor." demiştik bir önceki sayımızda, bu satırlarda. Ve başımız üzerinde dolaşan tüm kara bulutlara inat mutluluğumuzu, kıvancımızı paylaşmıştık sadece siz kavga yoldaşlarımızla. Çünkü o kara bulutları yırtıp atacak tek gücün, örgütlü proletaryanın devrim güneşinin ısıltıları ulaşmıştı gözlerimize.

Karanlığın prensleri güneşi balçıkla sıvama, kara bulutlarının şimşeklerini üzerimize yağdırmaya devam ediyorlar. Tarihin tekerleğini geri çevirmeye, yani "güneşin ve ateşin çocukları"nı ateş sınavlarından geçirmeye devam ediyorlar.

Güneşten ve ışıktan duyduğu tüm korkuya rağmen, karanlık düzenin sahipleri en fazla ateşi seviyor çünkü. Güneşi, mağara devrinden kalma isli sopalarının cılız aleviyle yakabileceklerini sanıyorlar. Yıllar boyu denediler bunu. Kürdistan'ı ateşe verdiler boydan boya. Ormanı, ekini, hayvanı, insanıyla. Maraş'ı, Sivas'ı, Madımak'ı ateşe verdiler.

Ama biz, her seferinde "ateşte semaha durduk". Bir alev topu olup yürüdük üstüne üstüne celladın.

Çürüyen sömürgeciliğin kardeş Kürt halkına karşı azgın bir şoven kampanya daha başlattığı bugün, her biri bir alev topu olmaya hazır olduğunu göstermek için kendini ateşe vermekten çekinmeyen Kürt halkıyla enternasyonalist dayanışmanın her düzeyde kurulması gereken bir gündür. Emperyalist-kapitalist sömürgeciliğin her türden saldırısını püskürtecek tek gücün, Türkiye işçi sınıfının devrimci mücadelesi olduğu gözönünde tutulmalı ve sistemin şovenist kampanyasını, sınıf mücadelesi duvarıyla

kırmak için çaba gösterilmelidir.

Kamu emekçilerinin Ankara yürüyüş ve mitingi, tekstil sektöründeki TİS uyuşmazlığı, sınıf mücadelesinin yükseltileceği ilk mevzilerdir. Sınıf devrimcileri, bir yandan bu mevzileri güçlendirmek, genişletmek ve kalıcılaştırmak için, tüm güçleriyle sürece yüklenmelidirler. Diğer yandan da, faşist sürülerinin saldırı hedefi haline getirilen, HADEP ve kültür merkezleri gibi Kürt örgütleriyle dayanışma örgütlemek için çaba göstermelidirler.

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!
Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Kitapçılarda!

Gerçek terörist kirli savaşın ve“bin operasyon”ların sahibi Türk devletidir!

PKK lideri Abdullah Öcalan'ın İtalya'da “yakalanması” Türkiye’de yeni bir şovenist kampanyaya vesile yapıldı. Bu kampanya da benzer tüm kampanyalarda olduğu gibi kontr-gerillanın psikolojik savaş bölümü tarafından organize edilip yönetiliyor. Günlerden beridir Kürt halkına ve ulusal kurtuluş mücadelesine yönelik binbir karalamaya “asın-kesin” histerik çılgınlıkları eşlik ediyor. Burjuva medya organları, politikacılar, düzen partileri, bu yalan-iftira yarışında öne geçmek için adeta birbirleriyle yarışıyorlar.

Kürt ulusunu 75 yıldır inkar ve imha politikasıyla yöneten Türk gericiğinin Öcalan şahsında PKK'ye ve Kürt ulusal hareketine yönelttiği temel propaganda saldırısı, “terör” ve savaşta hayatını kaybeden “30 bin kişinin sorumluluğu”dur. Bu demagojik itham tam bir utanmazlık ve arsızlık örneğidir.

Tüm cumhuriyet dönemi boyunca Kürt halkına karşı sürdürülen baskıcı ve katliamcı politikaları ve uygulamaları bir yana koyalım. Türk devleti son onbeş senedir özgürlüğü uğruna ayağa kalkmış bulunan Kürt halkına karşı kural tanımaz bir “özel savaş” yürütmektedir. Bu özel savaş bir ulusu hedef alan akılalmaz boyutlarda dizginsiz bir terörden başka bir şey değildir. Ve bunu başından itibaren tüm dünya bilmektedir.

Devlet bunun demagojik açıklamasını “teröre karşı mücadele” olarak sunsa da, olayın emperyalist literatürdeki gerçek tanımı “düşük yoğunluklu savaş”, “özel savaş” ya da “kontr-gerilla” savaşdır. Zaten gerek üst düzey yetkili ağızlardan zaman zaman açığa vurulan bazı gerçekler, gerekse de devletin bu savaşta kullandığı araçlardan bellidir savaşın “özelligi”. Bölgenin en güçlü ordusu olmakla övünen Türk ordusu kendi bu devasa gücüyle de yetinmemiştir. “Bir avuç çapulcu” olarak tanımladığı PKK ile başedebilmek için, MHP’li faşist çetelerden derleme bir paralı ordu olan “Özel Tim” ile feodal aşiretlerden derlenen “korucu” ordusundan medet ummuştur. Türk ordusu ve ona bağlı bu “özel” ordu birlikleri, 15 yıldır Kürdistan’ı kasıp kavurmuş, “balığı yakalamak için denizi kurutmak” adına ormanları, köyleri yakmış, milyonlarca Kürt köylüsünü göçe zorlamış-

göçertmiştir. İnsan kaçırıp katletmiş, yargısız infazlar yapmış, sabotajlar düzenlemiş, yalan haber yaymış, kitle katliamları gerçekleştirmiştir. Bizzat SHP heyetinin yaptığı araştırmayla da sabit olduğu gibi, sırf PKK'ye karşı propaganda malzemesi olarak kullanmak için öğretmen katliamları düzenlemiştir.

“Sarı saçlı kız çocuklarını” öldürmek işinde, devletin Susurluk canilerinin eline kimsenin su dökemeyeceğinin kanıtı, Maraş katliamı arşivlerinde fazlasıyla bulunmaktadır. Yılladır Kürdistan’da terör estirenler, ‘80 öncesinde Maraş’ta anne karnında bebekleri doğrayan aynı faşist katillerdir. Yeşiller, Sarılar, Çatlılar, Bucaklar’dan oluşma devletin kontra çeteleridir. Türk devletinin “terörle kendi yöntemleriyle savaşmak” olarak tanımladığı yöntem, devletin kontr-gerilla örgütleriyle yürüttüğü görülmemiş vahşette kanlı bir terörden başka bir şey değildir.

Son onbeş yılda Kürt halkına karşı savaşta yoğunlaşmakla birlikte, onyıllardır sürdürülen kontr-gerilla teröründen Türkiye işçi sınıfı ve devrimci hareketi de yeterince nasibini almıştır ve almaya devam etmektedir. 1 Mayıs ‘77 katliamında, Maraş, Çorum, Sivas katliamlarında, Gazi olaylarında, bu CİA güdümlü gayri-resmi terör örgütünün parmağı olduğu çoktan açığa çıkmıştır.

Tüm dünyada darbeler yapan, hükümetler devirip-hükümetler kuran, devlet başkanlarına kadar sabotajlar, suikastler düzenleyen uluslararası terör örgütü CİA’nın denetiminde kontrolaşarak kendi halkına karşı savaşan bir devlet, bugünkü Türk Cumhuriyeti, Kürt halkına karşı yürüttüğü savaşta verdiği kurbanların kanıyla kendini aklamaz. Çünkü Türk devleti sadece gözünü oyduğu, kulağını kestiği, tecavüz ettiği gerilla cesetleri ve toplu imhaya yöneldiği yoksul Kürt köylülerini nedeniyle değil, Kürdistan dağlarında telef ettiği Türk işçi-emekçi çocukları nedeniyle de suçludur. Elllerinde her iki ulustan genç-yaşlı, çoluk-çocuk “30 bin insanımız”ın kanı vardır. “Bin operasyon”ların hesabı vardır.

ABD emperyalizminin sadık uşağı bu sömürgeci-çeteciler devleti

tüm bu suçlarının hesabı elbette sorulacaktır. Kürt-Türk, Alevi-Sünni, kadın-erkek tüm ezilenler, sermaye çetelerinin iktisadi-siyasi-askeri terörü altında inim inim inleyen işçi-emekçi kitleler soracaktır bu hesabı. Emperyalist dünyanın jandarması ABD’nin tüm dünyada CİA eliyle devlet çetelerini örgütlemeye kalkmasının nedeni de budur zaten. Onlar, azgın bir sömürü altında kölece bir yaşama mahkum ettikleri emekçi halk yığınlarının bir gün isyan bayrağını yükselteceğini elbette biliyorlar. Geride bırakmakta olduğumuz yüzyılın devrimler ve halk hareketleriyle dolu zengin tarihi bunu onlara sayısız kez ve yeterli açıklıkta gösterdi. Çürüyen sistemleriyle boydan boya bir mezarlığa çevirdikleri dünyanın üzerinde ısıklık çalarak dolaşmaları bundandır. En küçük ekonomik-demokratik hak talebinde “isyan provası” görmeleri bundandır.

Ne var ki, Kürt ulusal mücadelesinin de gösterdiği gibi, ne kontr-gerilla çeteleri, ne özel ordularla yürüttükleri özel savaşları, ne yalan ve iftira kampanyaları, işçi-emekçi kitleleri ilelebet köleleştirebilmelerini sağlayamadı. Sağlayamazdı ve sağlayamayacak...

Tüm dünya ulusları gibi Kürt ulusunun da kendi kaderini tayin hakkı, kayıtsız-şartsız kendisindir. Bu hak başkaları tarafından verilmez, olsa olsa tanınır. Oysa Türk devleti bu hakkı tanımak bir yana, son gelişmelerle “siyasal” çözüm dayatmasının kapıyı zorladığı bir süreçte, “Kürt sorunu”nun varlığını inkar etmektedir. Bizzat

Süleyman Demirel gibi birisinin ağzından “inkar” politikasının sürdürülmesi ibret konusudur.

Fakat, ne “CIA burslarından ilk yararlanan Türk” ünvanına sahip bu zatın tarihi inkarcılığı sürdürmesi, ne de o çok “milliyetçi” kimi sanayicilerin, sermaye örgütlerinin boykot tehditleri, inkar politikasında bir sonuç verebilir. Bugün “Apo’nun iadesi” talebiyle sağa sola fakslar çeken, mektuplar yazan aynı TUSİAD, yarın “Kürt halkının temel ulusal hakları” üzerine bir rapor yazdırmak için üç-beş profesör kiralamaktan da kaçınmayacaktır.

Önümüzdeki süreçte uluslararası sermayenin ve Türk devletinin Ortadoğu’nun devrimci dinamikleri ve Kürt ulusal mücadelesine karşı geliştireceği tüm karşı-devrimci saldırgan politika ve taktikleri yükselen bir sınıf mücadelesi ile göğüslenmeli ve püskürtülmelidir. Kürt ulusu, büyük fedakarlıklar ve kahramanlıklar göstererek, büyük acılara katlanarak yıllardır mücadele vermektedir. Şimdi görev sırası Türkiye işçi sınıfındadır. Şimdi sıra Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle enternasyonalist dayanışmanın yükseltilmesindedir. Kitleleri şoven propagandasıyla zehirlemeye çalışan çete devletine karşı mücadelenin her cepheden yükseltilmesi, yayılması ve birleştirilmesi için görev başına!

**Kahrolsun sömürgecilik!
Özgürlük-eşitlik-gönüllü birlik!
Yaşasın işçilerin birliği,
halkların kardeşliği!**

75 yıllık imha ve inkar politikasının yeni ayağı şovenist histeri kampanyası

PKK Lideri Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye iadesi için başlatılan kampanya şovenist histeri krizleriyle tam bir terör dalgasına dönüştürüldü. Son aylarda kontr-gerilla devletinin toplumsal muhalefete karşı artırdığı saldırganlık bu vesileyle özellikle Kürt yurtseverlerine karşı azgın bir teröre dönüştürüldü. 75 yıldır inkar ve imha politikalarıyla bastırılan, ezilen, sindirilen Kürt halkının en meşru ulusal talepleri şimdi de estirilen yeni şovenist rüzgarla bloke edilmeye çalışılıyor. Türkiye tarihinin en büyük şovenist histeri nöbetlerinden biri yaşanıyor son günlerde. Kontr-gerilla devleti, medyanın da desteğiyle sağladığı bu gerici dalgayı kullanmakta en ufak bir tereddüt göstermiyor. Saldırıyor, vuruyor, kışkırtıyor, eziyor...

Yaratılan şovenist histerinin en önemli boyutunu HADEP'e yönelik saldırılar oluşturuyor. Parti binalarına girme hakları olmadığı halde sürüler halinde gelen polis ekipleri HADEP binalarını basıyor, burada açlık grevi yapanları gözaltına alıyor. Bina çıkışlarında arabalara dövülerek bindiriliyor. Polis baskın yaptığı saatlerde çevredeki ülkü ocaklarından ve sivil polislerden derlenen "sivil ekipler" HADEP binalarının kapılarında toplanıyor. Polis HADEP'lileri dışarı çıkarması sırasında "Kahrolsun PKK", "Bize verin parçalayalım" diye bağışarak azgın köpekler gibi HADEP'lilerin üstüne saldırtılıyorlar. Çevreden toplanan serseri gençler, ayyaş takımı polis arabalarına saldırıp HADEP'lileri linç etmeye çalışıyor. Ellerine geçirdiklerini dövmeye başlıyorlar. Bütün bu provokasyonun tezgahlayıcısı olan polis de adaletin temsilcisi kanun adamı pozlarında HADEP'lileri azgın göstericilerin elinden kurtarıyor! Yaşlı başlı nineler, kucağında çocuklarıyla analar polis arabalarına tıka basa dolduruluyor. Kimi yerde ise kamyon ve kamyonetlerle HADEP'liler emniyete taşınıyorlar. İstanbul, İzmir, Diyarbakır, Mersin, Adana, Bursa gibi birçok ilde aynı sahneler tekrarlanıyor.

Medyanın satılmış kalemlerinden başbakana kadar sermaye düzeninin bütün temsilcileri halkı ayağa kaldırmaya çalışıyor. Halkın ayağa kalktığını göstermek için Ülkü Ocakları'ndan, meyhane

HADEP ilçe binalarına baskınların ardından...

Sermayenin yönettiği bu azgın saldırıya karşı Kürt halkının yanında olmak hem enternasyonalist bir dayanışma, hem de ortak düşmanımız karşısında omuz omuza bir mücadele demektir. Cürüyüp kokuşmuş burjuva cumhuriyetin bu azgın şovenist histerisi onun çaresizliğinin de bir göstergesidir. Türk emekçilerinin görevi Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını koşulsuz olarak savunmak kararlılıkla bu uğurda mücadele etmek ve cürümüş cumhuriyeti parçalayıp yıkmaktır.

masalarından, genel ev sokaklarından ne kadar ayyaş, çapulcu takımı, balycı ne bulunursa toplanıyor. Ülkü Ocakları'ndan çıkan her 10-15 kişilik serseri faşist gürühu sokaklarda slogan atarak dolaşmaya başlıyor.

Bu gözü dönmüş faşist gürüh televizyonlarda, gazetelerde halkın infiali olarak sunuluyor. Şovenizm, provokasyon görüntüleriyle hortlatılmaya çalışılıyor. Bunun gerçekleştirilemediği yerlerde HADEP üye ve yöneticilerinin evleri basılıyor, oturduğu mahallelerde sokağa çıkma yasağı ilan edildiği söylenerek baskı kurulmaya çalışılıyor. Belediye otobüslerinden bile insanlar toplanıyor.

Şovenist histeriyi geliştirmek için düzenlenen provokasyonlara hergün bir yenisi ekleniyor. HADEP Maltepe İlçe Başkanı'nın uyuşturucu ticareti yaptığı iddiasıyla evi, işyeri basılıyor. Güya çıkarılan eroinler polis merkezlerinde basına gösteriliyor. Her nedense İtalya'nın A. Öcalan'ın iade etmesi için "bize özgü" nedenlerin öne çıkarılmasının, yani bölücülük suçlamasının bir anlamı olmayacağını, bu tür suçlamaların İtalyanları sadece güldüreceğinin, uyuşturucu ticareti

gibi şeylerin öne çıkarılması gerektiğinin sermaye devletine medyadaki akıldaneleri tarafından önerildiği günlerde, HADEP ilçe başkanlarından uyuşturucu işi yapanlar bulunmaya başlandı. Eğer önümüzdeki günlerde onlarca HADEP'li uyuşturucu provokasyonuna getirilirse aklı olan hiç kimse bu işe şaşırmayacaktır.

Günlerdir pompalanan Öcalan'ın İtalya tarafından yakalanmasının Türk hükümetinin başarısı olduğu yalanları iki gündüz çöktü. Önce İtalya'nın PKK liderini tutuklamadığı, cezaevine falan koymadığı ortaya çıktı. Sonra da bu işin Türk hükümetiyle en ufak bir ilgisinin olmadığı. Ancak hükümetin bir başarısının olduğu açıktır. Bu başarı dışarda elde edilen bir başarı değil, içerde elde edilen şovenist histeri kampanyasıdır. Hükümetin özelleştirmelerde mafyayla işbirliği yaptığı türünden haberlerle sarsıldığı, bir hükümet krizinin yaşandığı günlerde ortaya çıkan "Apo krizi" şovenist bir histeriye dönüştürülerek hükümet krizi engellendiği gibi çok daha ötesinde bir başarı sağlanmış oldu. Azgın bir karşı-devrimci kampanyayla toplumsal muhalefetin

ezilmesine, sömürünün gizlenip düzenin sömürüsüne ve bütün ezilmişliğe karşı duyulan tepkinin şovenizme akmasına olanak sağlanmış oluyor.

Yaratılan şovenist histerinin bir başka önemli boyutu da polisin yeniden parlatılmasıdır. Adana'daki uçak kaçırma olayında Özel Tim'in operasyonlarını döne döne anlatan, Türk polisine, Özel Tim'e övgüler dizen burjuva medya bunun ilk adımlarını o zaman atmıştı. Kurtuluş gazetesinin Kocaeli bürosuna yapılan saldırı da HADEP'lilere yapılan provokasyonun bir benzeri yapılarak linç girişiminin polis tarafından engellenmesi(!) sahneleri polisin parlatılması operasyonunda bir deneme niteliği taşıdı. Öcalan'ın iadesi ile başlatılan histeri krizleri aracılığıyla polisin gerçek yüzünü gizleme çabaları yoğunlaştırıldı.

Yıllardır gözaltında yaptığı işkencelerle, kaybetmelerle, yargısız infazlarla, gözaltında tecavüzlerle, kitle eylemlerine karşı gözödönmüş saldırganlığıyla, kimsesiz çocuklara yardım için danseden çocuklara bile tahammül edememezliğiyle toplumun tiksindiği bir baskı aygıtı olan polis bu sayede cilalanarak yeniden sunulmaya çalışılıyor.

Yürütülen şovenist kampanyanın işçi ve emekçiler için anlamı açıktır. Karşı-devrimin güçlenmesi, toplumsal muhalefetin karşısındaki saldırganlığın büyümesi, baskının artması. Devlet terörünün bu artışı, sadece Kürt halkına karşı yükselmemektedir. Karşı-devrimin her güçlenmesi aynı zamanda işçi-emekçilere karşı bir savaş ilanidir. Sermayenin yönettiği bu azgın saldırıya karşı Kürt halkının yanında olmak hem enternasyonalist bir dayanışma, hem de ortak düşmanımız karşısında omuz omuza bir mücadele demektir.

Cürüyüp kokuşmuş burjuva cumhuriyetin bu azgın şovenist histerisi onun çaresizliğinin de bir göstergesidir. Türk emekçilerinin görevi Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını koşulsuz olarak savunmak kararlılıkla bu uğurda mücadele etmek ve cürümüş cumhuriyeti parçalayıp yıkmaktır.

Sermayenin faşist devlet terörüne karşı birleşelim, mücadele edelim!

Sermayenin faşist devleti, baskısını ve terörünü yoğunlaştırıyor. Adı konulmamış bir sıkıyönetim yaşıyor. Üniversiteler için çıkarılan terör yasalarıyla, kamu emekçileri için hazırlanan yeni baskı yasalarıyla, JİTEM'in yasallaştırılması gibi pek çok gestapo yasasıyla yaşamın her alanı ablukaya alınıyor. Devrimci, demokrat gazete, dergi, dernek, kültür sanat merkezi, işçi-emekçi-öğrenci evi basılıyor, dağıtılıyor ve talan ediliyor. Basılan kurumlardan onlarca devrimci, demokrat gözaltına alınıyor. Gözaltına alınanlar işkenceden geçiriliyor. Kurumların arşiv malzemelerine, teknik araç ve gereçlerine el konularak gaspediliyor. Baskıları protesto eden devrimci gazete ve dergi bürolarına MHP'li faşistler saldırtılıyor. Kayıp yakınlarının Cumartesi Eylemleri'ne her hafta polisiyle, copuyla, gaz spreyiyle ve medyasıyla saldırıyor.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gidişi üzerinden oluşturulmaya çalışılan şovenist histeri dalgası eşliğinde sermayenin faşist-sömürgeci devletinin kolluk kuvvetleri yüzlerce kişiyi gözaltına alıyor. Abdullah Öcalan'a siyasi statü isteyen yurtseverlerin yaptığı eylemler, polisin ve ülkücü faşistlerin koordineli saldırılarına uğruyor. HADEP il ve ilçe örgütlerine polis ve ülkücü faşistler birlikte baskın düzenliyor, binada bulunan yaşlı ve genç insanlar sürüklenerek, kafa ve gözleri parçalanarak gözaltına alınıyor. Kürt emekçilerin yoğun olarak yaşadığı mahalleler, semtler kuşatma altına alınıyor, ev baskınları düzenleniyor. İstanbul'da belediye otobüsleri durdurularak içindekiler aranıyor. "Arama ve kimlik kontrolü" adı altında "huzur" operasyonları düzenleniyor, metro istasyonları, banliyö trenleri ve vapur iskeleleri abluka altına alınıyor. Diyarbakır'ın Lice ilçe merkezinde olduğu gibi, kontr-gerilla çeteleri Kürt emekçilerini "PKK aleyhine yürüyüş" yapmaya zorluyor. Türk işçi ve emekçileri, düzenin kusmuğu medya ve burjuva politikacılar tarafından çok özel çabalarla kardeş Kürt halkına karşı saldırı için kışkırtılıyor.

Fakat bu şovenizm rüzgarı, bu azgın saldırı kampanyası, çürümüş düzen/çeteleşmiş devletin ipliğini, emekçi kitlelerin gözündeki daha çok pazara çıkarmış, sistemi güven erezyonuna uğratmıştır. Böylece düzenin çürümüşlüğü tüm iğrençliğiyle kendini dışa vurmuştur. Çeteler arası it dalaşının ürünü kasetlerden akan cerahat dalgası, Cumhuriyet'in 75. yılı illüzyonuyla bloke edilmek istenmişti. Fakat kutlama sendromunun sersemletici etkisi emekçi kitlelerin kötüleşen yaşam koşulları karşısında uzun sürmedi. İşçi ve emekçi kitlelerdeki biriken öfke karşısında sermaye devleti, patlama dinamikleriyle buluşmasını diye devrimci ve demokrat güçleri faşist terörle kısıp almaya çalışıyor. Meclisteki it dalaşını, postal hükümeti sorununu ve özelleştirmenin çete boyutunu gündemin gerisine atmak için, Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gidişini faşist ve şoven bir küfür kasırgasına dönüştürmeye çalışıyor.

Çünkü soygunun ve talanın bu kadar büyük ve pervasız olduğu bir ülkede, çürümüş düzen ve çeteleşmiş devleti, hergün daha fazla terör uygulamadan ayakta kalamaz. Uyanış sürecine girmiş emekçi kitleleri, gerçeği yazan devrimci basını, Cumartesi Anneleri'ni susturmadan ayakta kalamaz. Düzen kültür ve sanat merkezlerini susturmadan, emekçileri kültürsüz, sanatsız ve ışıksız bırakmadan, kardeş Kürt halkına saldırmadan ve şovenizm zehirini kusmadan ayakta kalamaz.

Sermaye devletinin saldırdığı mevzilerimizin savunulması; özelleştirmeye, kontr-gerillaya, kirli savaşa, IMF bütçesine, açlığa, yoksulluğa, işsizliğe ve ücretli kölelik düzenine karşı mücadeledir. Bu mevzilerde sağlam durmalıyız ve hesap soran mücadele çizgisinden gerilememeliyiz. Mevzilerimizi düşmana direnişsiz terketmemeliyiz. Saldırıya uğrayan kişi ve kurumlara dayanışma içerisinde girmeliyiz. Faşist, şovenist pervasızlığın karşısına direnişi geliştirerek ve yaygınlaştırarak çıkmalıyız. Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm ekseninde kitlesel-militan eylemler örgünllemeliyiz.

Şovenist histeri ve mehmetçik medya

Türk burjuva siyasetinin "tek parti"leşmesine, Türk burjuva medyasının tekleşmesi eşlik ediyor. Tabak-çanak savaşlarında birbirinin sicilini sayan medya patronları, sıra "vatani görev"e gelince tek tip mehmetçiğe dönüşüyor. Medya bülbülleri hazırla geçerek, "emir ve komutlarınıza amadeyim komutanım" diye şakımaya başlıyor.

Medyanın son vatani görevi "canıyı bize verin" sloganlarıyla açılan yeni şovenist kampanya oldu. Medya bu kampanyayı yürütüş tarzıyla, bir kez daha, kontr-gerilla örgütlenmesinin sınırlarını da göstermektedir. Mehmetçik medya bu kampanyayla, Apo'nun İtalya'da "yakalanması" üzerinden Kürt emekçi kitlelere, HADEP ve kültür merkezleri gibi legal örgütlerine yönelik küfür, hakaret, iftira, yalan haber yayma gibi kontr-gerilla yöntemleri kullanarak bu kesimlere yönelik devlet terörünün yolunu düzledi. Önce medya saldırdı, ardından polis eşliğinde sivil polis ve faşist sürüleri...

Ne var ki, sömürgeci-çeteci sermaye devletinin, medyası başta olmak üzere tüm güçlerini seferber ettiği yeni şoven kasırgaya, yine kendi güçleri dışında kapılan yok. Buna rağmen, ve biraz da bunun için, gözü dönmüş bir gürhün kurt işaretleriyle ve uluyarak yaşlı kadınların üzerine yürümesi, "halk galeyana geldi" ifadeleriyle çarpıtılarak, "halk" da bu şovenizm fırtınasına tutulmuş gibi gösterilmeye çalışılıyor.

Çürüyen düzenin apsesi çeteci medya, görevi icabı, dün kara dediğini ak gösterebilmek için "ak" üzerine irin kusuyor. Susurluk yayınlarında devlet çeteleri için saydığı tüm insanlık suçlarını, allem edip-kallem edip, Apo'ya (onun üzerinden PKK'ye ve esasta da Kürt ulusal mücadelesine) yıkmaya çalışıyor. Ordusu, polisi, Özel Tim'i, korucu timleriyle sömürgeci devletin Kürdistan'daki işkence ve katliamlarını Kürt ulusal hareketine, dolayısıyla Kürt halkının kendine yıkmaya çalışıyor.

Dün Susurluk yayınlarında uyuşturucu kaçakçılığının devlet çetelerinin eline geçtiğini yazanlar, bugün İtalya'ya Apo'nun (dolayısıyla PKK'nin) uyuşturucu mafyası olduğunu anlatmaya çalışıyor. Üstelik İtalya'ya. Mafyanın anayurduna...

PKK lideri Öcalan'ın İtalya'da olduğu haberini; "Bir alçağın sonu.(Oktay Ekşi-Hürriyet)", "Apo Romada yakalandı.", " Türkiye bayram yapıyor.", "35 bin kişinin katili.", "Demirel de heyecanlandı.(Hürriyet)", "Apo bitti PKK paydos.", "Akbabanın son 60 günü.(Radikal)", "Ve yılan hücrede.", "Ankaranın kararlı tutumu sonuç verdi. A. Öcalan barınacak yeri kalmayınca gittiği Roma'da yakalandı iade işlemleri başlatıldı.(Radikal)" türünden iğrenç küfürler, asılsız-yalan-uydurma haberlerle ve bir zafer havasında veren kontra medyanın havası, İtalya'nın tutumunu resmen açıklaması üzerine, iki günde sönüverdi.

Kontra medyanın zafer ulumaları, gerçekten de, çok kısa zamanda tekmelenmiş it mızıklanmasına döndü. Türk şovenizminin her fırsatta kışkırttığı azgın Kürt düşmanlığına bu kez de İtalyan düşmanlığı eklenmeye çalışıldı. İş o derece ileri götürüldü ki, İtalya'yı karalayabilmek için faşist Pinochet'ye bile yaslanmaya kalkıldı.

Hürriyet'ten Fatih Altaylı, "Apoyu getirmeye" gittiği İtalya'da dişlerini bırakmak zorunda kalınca, "kendini aşmak" ve dönekliğini firdöndülükle taçlandırmak için atağa geçti. Kaleme kuvvet ve küfür edebiyatına hız verdi.

Ne kadar "tektip Mehmetçik" olsa da, eşitsiz gelişme, medya organları için de geçerliydi kuşkusuz. Alçaklık yarışında tüm diğerleri, Hürriyet ile Sabah'ın eline yine su dökemezdi. Hepsisi de "vazifesini" başarıyla yerine getirmeye çalışmakla birlikte, Hürriyet ve Sabah üstün başarı ödülünü bir kez daha hakedecek performansı sergiledi. En iğrenç yalanları, en aşağılık küfürleri, bu iki "büyük" gazetenin sahip olduğu, medyanın en pahalı kalemleri yarattı yine.

14 Kasım Cumartesi tarihli Hürriyet'te, Bekir Coşkun'un, "Sarı, kıvrıkcık saçlı küçük kız çocukları, Apo ve bir dilim esmer ekmek..." üzerine "çalışma"sı bunların başında geliyordu örneğin. Bu yazıyı tüm devrimciler, Aleviler, yurtsever Kürtler, işçi ve emekçiler döne döne okumalı ve asla unutmamalıdır. Taa ki, Maraş'ta, ana karnındaki bebeklerimizi bıçak ve balta darbeleriyle katleden, ateşe verip yakan ağzı salyalı faşist sürülerinin, "sarı saçlı kız çocukları"nın adını bir daha ağzına alamaması için, böyle lağım çukuru ağızlar sonsuza dek kapatılabilsin. Taa ki, "Hiroşimalarda kağıt gibi" yaktıkları çekik gözlü kız çocuklarımız, bir daha "bir imza" için kapamıza dayanmasın...

Şovenist histeri dalgasında

Tekelci sermayenin İtalya boykotu aldatmacası

“Apo yakalandı” çığırtkanlıklarıyla yaratılan şovenist histeri krizi burjuva medyadan sonra ticaret dünyasına da sıçradı. Günlerdir sürdürülen ırkçı kampanya eşliğinde kendinden geçen kirli burjuva medyanın satılmış kaleşörleri öylesine nöbetler geçiriyorlar ki, kendi uydurdukları yalanlardan yola çıkıp sürekli yenilerini yaratmakta birbirleriyle yarış ediyorlar. Tekelci medyanın patronları dolarlarıyla yemledikleri bu gözü dönmüş kaleşör sürülerinin hırlayıp çırpınmalarını yeterli görmemiş olmalı ki, İtalyan mallarını boykot etmek, İtalya’ya ambargo uygulamak, İtalyan ortaklarına mektuplar dizmek gibi göstermelik pozlara girmeye başladılar.

Tekelci sermayenin Türkiye’deki en büyük kuruluşu olan TUSİAD, İtalya’ya karşı alınması gereken tavır konusunda ABD nezdinde girişimlerde bulunarak, ABD’nin İtalya’ya baskısıyla Öcalan’ın iadesini sağlamak gibi daha temkinli yollara giderken, TOBB, İtalya Odalar Birliği Başkanı’na bir mektup göndererek “İtalya mallarını boykot ederiz, ilişkilerimizi gözden geçiririz” tehditlerinde bulundu. TOBB, İktisadi Kalkınma Vakfı, Dış Ekonomik İlişkiler Kurumu vb. sermaye kuruluşları İtalya’yı kınadı.

Sermaye kuruluşlarının bu girişimi ile paralel olarak Rahmi Koç, İtalya’daki ortakları olan Fiat, Fiat Auto, Pirelli ve RAS Sigorta Grubu’nun başkanlarına birer mektupla İtalya hükümetine baskı yapmalarını istedi. Cem Boyner Benetton’a benzer bu mektup gönderdi vb.

Bu tür girişimlerin kamuoyunda yaratılan şovenist histeriyi beslemeye dönük göstermelik adımlar olduğunu Türk-İtalya Ticaret Odası Başkanı’nın şu sözleri ortaya koyuyor. “Daha önce Fransa’ya karşı bu tür tepkiler gündeme geldi, ama 15 gün sonra unutuldu. Türkiye duygusal davranıyor.” Bu sözler bir çok gerçeği açığa koyuyor. Söylenmek istenen şudur: “Sizin yapmaya çalıştığınız şeyi biliyoruz. Bu şovenizmi geliştirmeye ihtiyaç duyuyorsunuz. Ama bunlar birşey ifade etmez. Çünkü işçileri memurları sömürmede ortağız. Bu şovenizm bizim de işimize yarar. Türkiye’de ezilen sınıflarla ortak duygulara, ortak çıkarlara sahip olduğunuz görüntüsü yaratın. Emek-sermaye çelişkisini gizlemiş oluruz. Pompaladığınız şovenizm kalacak ama bizimle işbirliğiniz sürecektir.”

Şovenizm Kürt halkına karşı 75 yıldır sürdürülen inkar ve imha politikasının en temel aracıdır. Şovenizm arkasında yatan emek-sermaye çelişkisini kitlelerden gizleyebilmektir. Öcalan üzerinden yaratılan şovenist kampanya da aynı amaca hizmet etmekte, Kürt halkının en temel haklarını ayaklar altına almak, emekçi kitleleri Kürt halkının meşru ulusal mücadelesine karşı kışkırtmak, sermayenin ve devletin hızla yıpranan sömürgeci ve asalak yüzünü makyajlamak için kullanılmaya çalışılmaktadır.

Nitekim burjuva medyanın manşetlerinde yeralan “boykot” naraları birgün sonra gerilere düştü. Pirelli şirketi, kendilerinin bir Türk şirketi olduğunu 50 yıldır Türkiye’de olduklarını, fabrikalarında Türk işçilerinin çalıştığını, herşeyiyle Türk olduklarını vb. ileri sürerek kendilerinin de Pirelli’nin merkezine uyarıda bulunduklarını açıkladı. Mümtaz Soysal gibi büyük sermayenin mümtaz bir ismi aslında İtalya ile ticaretimizin olması gerekenin gerisinde olduğundan bahsederek “doğru yol”u gösterdi.

İtalya, Türkiye’nin ABD ve Almanya’dan sonra üçüncü büyük ticaret ortağı. Yıllık 6 milyar dolar tutarında ticaret yapılan bir ülke. Türkiye’nin emperyalist güçlerle ilişkileri tek yanlı, bağımlılık temelinde bir ilişkidir. Emperyalist tekeller Türkiye’deki ortakları olan tekelci kapitalist gruplar aracılığı ile Türkiye’nin hammadde kaynaklarını, ucuz işgücü ve pazarını sömürürler. Avrupa Birliği’ne alınmaksızın içine girilen Gümrük Birliği anlaşmasıyla Türkiye’nin AB’ye tek taraflı bağımlılığı, yani kararlarda taraf olmayan ancak uygulamaları kabul etmek zorunda olan konumu pekiştirilmiştir. Emperyalist tekellerin Türkiye’de sürdürdükleri sömürünün

ortakları olan Koç’ların, Boyner’lerin patronlarına kafa tutma görüntülerinin hiçbir ciddiyeti yoktur.

Emperyalist tekellere karşı boykot, mektup yazma manevralarıyla yaratılmaya çalışılan şey gerçekte tekellerin sürdürdüğü işbirliğinin gizlenmeye çalışılmasıdır. Yapay siyasi gündemler üzerinden ekonomik işbirliğinin değiştirilebileceğini düşünmek mümkün değildir. Kaldı ki, bu tür sorunların kapitalistler cephesinden çözülmesinin yöntemleri başkadır. Türkiye’nin kölece bağımlılık içinde olduğu ABD’nin ve ABD tekellerinin ağırlık koyarak vb. bu sorunu çözmeleri kapitalistlerin uyguladığı yöntemdir. Öcalan’ın Ortadoğu dengelerindeki değişiklik üzerinden Suriye’den çıkartılması ve belli basınçlarla Rusya’da ikametinin engellenmesinin birşeyin İtalya’da gerçekleşmeyeceği, ABD-AB arası güç dengelerinin buna engel olduğu görülmektedir.

Barzani-Talabani anlaşması ile ABD’nin Kürt devleti planına katlanmak zorunda kalan Türkiye şimdi de İtalya ve AB’nin “Öcalan kozuna” katlanmak zorunda kalacak görünüyor. Bu politik manevralar, kendi içlerindeki anlamı ne olursa olsun, ekonomik ilişkilerde bir değişiklik yaratabilecek önem taşımazlar. Koç’un Fiat tekeliiyle ilişkisi TOFAŞ işçisinin sömürüsü üzerine kurulmuştur. Koç ile TOFAŞ işçisini şovenist bir histeri üzerinden ortak yapmaya çalışmak ancak Fiat ve Koç tekellerinin işine gelir.

Sermaye patronları mektuplarında İtalya halkının terörden çok çektiğini söyleyerek “A. Öcalan’ın iadesini” istiyorlar. Emekçilerin bilmesi ve söylemesi gereken şey ise şudur: Evet İtalya halkı terörden çok çekti. Mussolini’nin faşizmini yaşadı. Binlerce komünist-yurtsever İtalyanın vahşice katledilmesini yaşadı. Bütün bu

terörün arkasında ise İtalya’nın büyük sermayesi vardı. Bugün de Türk halkı terörden çekiyor. Bunun ardında da aynı büyük sermaye var. Tümüyle büyük sermayenin kontrolündeki sömürgeci ordunun Kürdistan’daki saldırılarından, katliamlarından nasibini almamış insan kalmadı. Binlerce köy yakıldı. Onbinlerce dönüm orman “PKK’yle mücadele” adına yokdedildi. Kürt halkı binlerce insanını bu kirli savaşta kaybetti. Yine Türk işçi ve emekçilerin binlerce evladı kardeş bir halkın katledilmesi yolunda telef edildi. Türk ordusu girdiği her yeri cehenneme çevirdi. İşkencenin, faili meçhul cinayetlerin, gözaltında kayıpların sayısı hesap edilemez oldu. Bütün bu terörün ardında ise emekçilerin sömürüsüyle beslenen asalak kapitalistler vardır.

İtalya’da birkaç Türk “gazeteciye” yapılan saldırı üzerine yine aynı “saygın” işadamları hayretlerini ifade ediyorlar mektuplarında. Hayret ifade eden bu düzenbazlar onlarca gazetecinin öldürülmesinin, dergi ve gazete bürolarının basılmasının, yakılmasının, bombalanmasının bizzat sorumlularıdır. Kadife ortamlarında makyajlı suratlarıyla insana benzeyen bu sermaye reislerinin gerçek yüzleri, görünmeyen yüzleri, cinayetler, katliamlar, işkencelerle anlatılabilir ancak.

İkiyüzlü medyanın ikiyüzlü temsilcileri Türkiye’de mehmetçik kesilir, devrimci basına yönelen işkenceleri, saldırıları, “onlar basın değil, örgüt üyesi” diyerek kışkırtırken İtalya’da birden bire “gazeteci” oluverdiler. Polis organize bir tarzda Türkiye’de ayaküstü gazeteci döverken ona tempo tutan bu sahte “gazeteciler”, İtalya’da kendilerine yapılan basit. organize olmayan bir saldırıya karşı “İtalyan polisi kendilerini korumadı” diye yaygarayı basıyorlar.

Bu iğrenç tabloya, bu şovenist histeri nöbetlerine karşı Kürt halkının yanında olmak, Kürt halkına yönelen bu eli kanlı katilleri durdurmak ve onların sermayenin hizmetindeki uşaklar olduğunu göstermek, sınıf devrimcilerinin ve tüm öncü-devrimci işçilerin en acil enternasyonalist görevidir. İşçi sınıfı bu şovenist histeri ortamında kardeş Kürt halkı ile dayanışmayı yükseltmek için, çürüyen sermayenin ve çeteleşen devletin karşısına daha güçlü bir mücadele ile çıkmalıdır.

Faşist Türk Metal neyse TEKSİF de odur!

Türk Metal'in ihaneti ne oldu ise TEKSİF'inki de aynı olacaktır!

Uyuşmazlık zabtının tutulduğu 21 Eylül'den bu yana tekstil sektöründe "işçi" ve işveren temsilcilerinin görüşmelerinde ve arabulucu safhasında hiçbir anlaşma sağlanamadı. Türkiye Tekstil, Örne ve Giyim Sanayii İşçileri Sendikası'nın (TEKSİF) örgütlü bulunduğu 109 firma, 143 işyerindeki toplam 50 bin işçi, TİS sürecindeki işçilerin çoğunluğunu oluşturuyor. Yani sözleşmelerin yaşamlarını belirleyeceği işçilerin çoğunluğunu. 50 bin tekstil işçisinin yaşamını belirleyecek pazarlıklar sürüyor. Yalnızca bununla da sınırlı değil. Çünkü TEKSİF'in imzaladığı sözleşme, anlaşmazlığın sürdüğü DİSK Tekstil ve Öz İplik-İş'in örgütlü bulunduğu işletmelerdeki işçileri doğrudan etkileyecek. Sendikası-sigortasız çalışan onbinlerce tekstil işçisini de.

Pazarlığın sürdüğü şu güne kadar TEKSİF'te örgütlü 1000 işçi kapı dışarı edilmiş durumda. Ses yok! Ve TEKSİF Yönetim Kurulu imzalı bir bildiri ulaştırılıyor işçilerin ellerine. Diyorlar ki; "TEKSİF üyeleri müsterih olsunlar!"

Toplu tensikatlar sürüyor... Sıfır zam dayatılıyor... Kazanılmış iktisadi-sosyal haklar adım adım gaspediliyor... TEKSİF'ten çıt çıkmıyor. Ama "TEKSİF üyeleri gönüllerini hoş tutsun" deniyor.

"İyi niyetliyiz" deniyor. "Fabrikaların çalışması işverenlerin olduğu kadar bizim de dileğimizdir" deniyor. "İşverenler ekonomik nedenleri sadece kendi açısından" düşünmesin deniyor. "Karşılıklı fedakarlık" deniyor. "İşçi, işyeri ve işveren huzuru ve güveni" deniyor. Bir de adım adım grev safhasına gelmekteymiş...

Bu, işçi sınıfıyla alay etmek değil de nedir? Bu, işverenlerin kucağında sendikacılık yapmak değil de nedir? Bu, işçilerin yaşamlarını belirleyecek olan sözleşmelerin satışına zemin hazırlamak değil ne nedir? Ağızlarında gevelediklerinden çıkarılacak bir tek sonuç var: "Ey TEKSİF üyeleri, satış sözleşmesine hazır olun!"

Tekstil işçisi, bu tescilli hainlerin yaptıklarına seyirci kalmamalıdır. Kapalı kapılar ardında verilen sözlere, kendi yaşamları üzerine yapılan pazarlıklara seyirci kalmamalıdır.

TEKSİF'in patronlara karşı duyduğu "iyi niyet"i biliyoruz. Onun için Türk Metal'in ihaneti ne oldu ise TEKSİF'inki de aynı olacak. Tabi eğer bu tablo değişmezse, bu ihanete sessiz

kalınmaya devam edilirse...

"İyi niyet" besledikleri patronlar özellikle son birkaç aydır yaşanan kriz üzerinden yoğun bir saldırı programıyla karşımıza çıkıyor. Dayatmaların yanısıra bir de işsizlik sopası kullanılıyor. Peki bu krizin sorumlusu kim? İşçiler mi? Elbette ki hayır. Patronlar kendi sömürü düzenlerinin krizini işçilere fatura etmek istiyorlar. İşçilerden "fedakarlık" bekliyorlar. Ne için fedakarlık? Kimin için fedakarlık? Faşist TEKSİF ağaları kime sormuş ki karşılıklı fedakarlığa hazır olduğunu söylüyor?... Böylece, tekstil işçilerinden, sorumlusu olmadıkları bir krizin faturasını patronlarla paylaşmalarını bekleyenler hangi sınıfın yanında olduklarını da sergiliyorlar. Fakat bunun da ötesinde aylardır süren pazarlıkları kapalı kapılar ardında yürüterek ve işçilere birer "haber bülteni" dağıtarak "işçi temsilcisi" oluyorlar. Belli ki son aylarda işlerinden olan 1000 TEKSİF üyesi işçinin adına da "fedakarlık" sözü vermişler.

"İyi niyet" besledikleri patronlardan "ekonomik nedenleri sadece kendi açılarından düşünmemeleri" rica ediliyor. Bürokratların ihanetlerini gizlemekte zorlandıklarını, kullandıkları muğlak ifadelerden ve yazılanları herhalde anlaşılabilir kılma çabalarının bir ürünü olan bozuk Türkçelerinden de çıkarabiliriz. Fakat asıl üzerinde durmak istediğimiz bundan duydukları endişedir. Rica ediyorlar, çünkü "emekleri ile geçinenler isyan noktasına gelmiştir!" İşçilere dağıtılan bir haber bülteninde asıl olarak patronlara bir mesaj iletiliyor, bir endişe dile getiriliyor. Endişeleri isyan noktasına gelen işçileri zaptedip-edemeyecekleri üzerine. Türk Metal'in saltanatının alaşağı edilmesinden sonra kendi koltukları üzerine duydukları kaygı da ekleniyor tabi buna.

Yoksa "huzurumuz ve güvenimiz" bozulacak diyorlar. Aynı anda işçi ve işveren huzurunu düşünemezsiniz. Hem işçilerin, hem de işverenin aynı anda huzurlu ve güvenli olmasını bekleyemezsiniz. Dünyaya en fazla kâr, işçiye yolunacak kaz gözüyle bakanların huzurunu bozmadan, işçilerin huzura kavuştukları nerede görülmüştür?

"İşçi, işyeri ve işveren huzuru"nu, tekstil patronlarıyla birlikte Çankaya Köşkü'ne çıkararak arayacaklar. Köşkün bahçesini dahi sermayeye

peşkeş çekeceğini açıklayan bir Cumhurbaşkanı'nın huzuruna yani.

Tekstil işçisi bu ihanete seyirci kalmamalıdır. Geline yerde müsterih olmak değil, tersine son derece tedirgin olmak ve kendi kaderini sendika bürokratlarının ellerine bırakmamak gerekiyor. Yalnızca ücret artışı için değil, ki TEKSİF bürokratları sözleşmeleri ücret artışına kilitlemeyi özenle tercih ediyorlar, tüm saldırılara karşı birleşik eylem hattının örülebilmesi gerekiyor. Onun için bütün inisiyatif işçilerde olmalıdır.

Faşist Türk Metal'in ihanetinde olduğu gibi sözleşmelerin kapalı kapılar ardında bağtlanması önüne geçilmelidir. Unutulmamalıdır ki tekstil patronlarının "bahşedecekleri" kısıntı bir ücret artışını bir zafer gibi sunmalarıyla tanınmıştır bu bürokratlar. Oysa ki tekstil işçilerinin en doğal hakları olan, "insanca yaşam için yeterli bir ücret" kadar, tensikatlar ve sosyal hakların gaspı da tekstil işçilerinin kaderlerini belirleyecek saldırılar arasında gelmektedir. Metal işçisine dayatılan ağır fatura şimdi tekstil işçilerinin önündedir.

Tekstil işçileri inisiyatifi ellerine almalı ve yaşadıkları ortak sorunlar üzerinden TİS komitelerini örgütlemeli ve grev hazırlıklarına girişmelidir. TİS komiteleri ve fabrikalar arasındaki koordinasyonu sağlamak için dayanışma komiteleri etrafında kenetlenilmelidir. Tensikatların önüne geçmek ve insanca çalışma ve yaşama koşullarına kavuşmak için, tekstil işçisi kendi kaderini kendi ellerine almalıdır.

Tekstil işçisi bu ihanete seyirci kalmamalıdır.
Geline yerde müsterih olmak değil, tersine son derece tedirgin olmak
ve kendi kaderini sendika bürokratlarının ellerine bırakmamak gerekiyor.
Yalnızca ücret artışı için değil, ki TEKSİF bürokratları sözleşmeleri ücret
artışına kilitlemeyi özenle tercih ediyorlar, tüm saldırılara karşı birleşik
eylem hattının örülebilmesi gerekiyor.
Onun için bütün inisiyatif işçilerde olmalıdır.

Kamu emekçileri 24 Kasım'da beş koldan akacak, 28 Kasım'da Ankara'da buluşacaklar...

Mühürleri sökenler yeniden alanlarda!

Kamu emekçileri yüzde 25'lik maaş artışını ve '99 Bütçesi'ni portesto etmek için 24 Kasım'da beş ayrı ilden (İstanbul, İzmir, Trabzon, Diyarbakır ve Adana) başlayıp 28 Kasım'da Ankara'da bir mitingle sona erecek yürüyüşe hazırlanıyorlar.

Kamu emekçilerinin onurlu mücadelesi tüm engellere rağmen sürüyor. Kamu emekçileri baskının, zorun nasıl gerileteceğini 20 Aralık'ta, 17-18 Haziran Kızılay İşgali'nde, 11 Aralık iş bırakma eyleminde, 4 Mart Kızılay Direnişi'nde göstermişlerdir. Ancak saldırıların daha kapsamlı ve çok yönlü olduğu gözetilerek eylemlerimiz de büyümelidir. Zaman, durma ve yılmnlığa kapılma zamanı değil. Alanlar kitlesel ve militan eylemlerle tutuşmayı bekliyor. Kızılay, daha uzun süreli ve sonuç alıcı tarzda işgalini bekliyor. Kızılay, aşılmayı bekliyor. Şimdi hizmet üretiminden gelen gücümüzle barikatlara yüklenme zamanıdır.

İMF-TÜSİAD hükümetinin ayağına pranga olarak takmak istediği sahte sendika yasasına, kamu emekçilerinin işgüvencesini ortadan kaldıran, bedeller ödeyerek kazandığımız haklarımızı engelleyen Kamu Personel Rejimi Yasa Taslağı'na, 657 sayılı yasanın 125. maddesinde değişiklik 1,5 milyon kamu emekçisinin 350 bin'e indirilmesine, İMF bütçesine, sürgün ve soruşturma saldırılarına yanıtımız aktif ve kitlesel eylemlerin örgütlenmesidir.

11 Aralık'la başlayan, 4 Mart Kızılay direnişiyle sürdürülen hat, önümüzdeki süreçte de üzerinde yürümemiz gereken hattır. Mart sürecinde sahte sendika yasasına karşı on binlerce kamu emekçisi gaz bombasına, panzere, copla rağmen direnmiş,

hizmet üretimini durdurmuş, alanlara çıkarak sahte sendika yasa tasarısını püskürtmüştür. SEKA'nın özelleştirilmesine karşı işçi ve kamu emekçileri birlikte barikat olmuşlardır. Bu birleşik eylem, işçi ve emekçi mücadelesinin ileri sıçraması açısından önemli bir adımdır. SEKA direnişinin birleşik karakteri, burjuvaziye geri adım attırmada önemli bir etken olmuştur. Kamu emekçileri bu direnişten gerekli dersleri çıkararak, işçilerle ve diğer ezilenlerle ortak düşmana karşı ortak taleplerini birleştirmeye, birleşik bir eylem

hattı örmeye özen göstermelidirler. Açıktır ki kamu emekçileri taleplerini ve hedeflerini yüzdelik artışlarla ve bütçeye muhalefetle sınırlamamalıdır. Kamu emekçileri, "Kahrolsun sermaye iktidarı! Yaşasın işçi-emekçi iktidarı!" şiarlarıyla çıkmalıdır sermaye efendilerinin ve baskıcı uşaklarının karşısına. Çürümüş düzene ve çeteleşmiş devlete karşı devrim ve sosyalizm alternatifi geleceğin değil, bugünün alternatifidir. Düzenin sınırlarını aşmayan bir mücadele ufkuyla yarını değil, bugünü de kazanamayız. Çünkü, yıkılmayı çoktan hakeden bu düzen en temel, en basit ve en doğal haklarımızı karşılamaktan acizdir.

Temmuz ayında MGK-TÜSİAD hükümetinin başbakanı: "İMF'ye söz verdim. Yüzde 20'den buçuk fazla vermem." demişti. Bu tavır karşısında militan ve kitlesel bir duruş geliştirilemediğinden dolayı Temmuz ücret artışı "buçuk fazla" olmamıştır. Bu pratik tecrübenin de gösterdiği gibi, kazanmanın yolu ne MGK-TÜSİAD hükümetiyle diyalogdan, ne parti ziyaretlerinden ve ne de ne olduğu belirsiz faks "eylem"lerinden geçiyor. Mühürleri sökenler, 11 Aralık, 20 Aralık, 4 Mart mücadele birleşik bir eylem, bugünden

başlayarak yeni başarılar kazanmaya hazırlanmalıdırlar.

'99 bütçesini çöpe atmak, 657'nin 125. maddesindeki değişikliği durdurmak, Devlet Personel Rejimi, sürgün, işten atma, özelleştirme ve sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesi gibi saldırılara karşı KESK'in taraf olabilmesi, alanlardan, sokaklardan ve grevlerden geçiyor. Devrimci-sosyalist kamu emekçilerine düşen görev, işyerlerinde yoğun ve sistemli bir propaganda ve ajitasyon faaliyetini örgütlemek, mücadeleye ve eyleme katılımı arttırmaktır. 24 Kasım'da beş koldan Ankara'ya yürüyecek kamu emekçilerini uğratan tüm yerleşim birimlerinde yığınsal karşılama ve uğurlamaların gerçekleşmesi için yoğun bir çaba sarfetmeliyiz. Çalıştığımız işyerlerini terketmeyerek fiili işyeri işgalleri gerçekleştirmeliyiz. Talepler sökülüp alınincaya kadar işbırakmaları, süresiz genel greve dönüştürmeliyiz. "İşçi-memur elele genel greve!" sloganını eylem sloganı haline getirmeli ve birleşik eylem hattını örmeliyiz.

**Haydi 24 Kasım'da
nehir olup akmaya, Ankara'da
deniz olup çoğalmaya!**

KESK yeniden alanlarda!

30 Ekim'de düzenlenen KESK GYK'nda alınan kararlar Genel Başkan Siyami Erdem tarafından açıklandı. Siyami Erdem yaptığı basın açıklamasında:

"Kamu emekçilerine tek taraflı dayatmalarla, yaşam koşulları dikkate alınmadan yüzde 25 maaş artışı yapıldı. '99 bütçesi özelleştirme bütçesidir. Son kaset savaşlarıyla ortaya çıkan gerçeklerden birisi de özelleştirme adıyla KİT'lerin çeteler aracılığıyla talan edilmesidir." dedi.

Siyami Erdem sözlerine şöyle devam etti: "Yüzde 25'lik maaş artışının değiştirilmesi, kamu emekçilerinin ekonomik ve sosyal sorunlarının çözümünde KESK'in taraf olarak kabul edilmesi amacıyla yeni bir eylem süreci başlatıyoruz. Konfederasyonumuz, Başbakan'a kamu emekçilerinin taleplerini içeren bir yazı gönderecek ve görüşme talebinde bulunacaktır. Başbakan görüşme talebimizi kabul etmez ya da taleplerimizin çözümünde gerekli yaklaşımı göstermez ise bir dizi eylem ve etkinlik başlatılacaktır. Kamu emekçileri 24 Kasım'da İstanbul, İzmir, Trabzon, Diyarbakır ve Adana'dan yürüyerek 28 Kasım'da Ankara'da toplanacak. Ankara yürüyüşümüz sonrasında taleplerimiz kabul edilmezse işbırakma eylemi de dahil olmak üzere, yeni eylem süreciyle mücadeleyi sürdüreceğiz. 500 bin üyesiyle KESK dikkate alınmazsa sokağa çıkacağız."

Eğitim emekçileri İstanbul'da alanlara hazırlanıyor

Eğitim-Sen İstanbul şubeleri eğitim emekçilerinin talepleri doğrultusunda eyleme başlıyor. 21 Kasım Cumartesi günü İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde kitlesel basın açıklaması yaptıktan sonra Sirkeci Postanesi'ne yürünecek, 16-30 Kasım günleri arasında çeşitli etkinlikler ve eylemler yaparak,

- Grevli-TİS'li sendika hakkı,
- 657 sayılı Devlet Memurları Yasası'nın 125. maddesinde yapılması düşünülen değişiklikten vazgeçilmesi,
- Sürgün ve cezaların durdurulması taleplerini dile getirecekler.

Planlanan eylem takvimi ise şöyle.

- 16-24 Kasım günleri arasında eğitim emekçilerinin taleplerini içeren metinler TBMM ve MEB'na fakslanacak.
- 24 Kasım Salı günü bütün işyerlerinde ortak bir bildiri okunarak KESK'in düzenlediği Ankara yürüyüşüne kitlesel bir uğurlama yapılacaktır.
- 28 Kasım'da KESK'in Ankara'da düzenleyeceği "Toplusözleşmeye Çağrı" mitingine katılmak için 27 Kasım gecesi İstanbul'dan hareket edilecek.
- Eğitim emekçilerinin sorunlarının tartışılacağı panel, söyleşi, konferans ve toplantılar düzenlenecek.

Bunun yanında Tüm Bel-Sen'e bağlı 1,3,4,5,6 nolu şubeler 24 Kasım'da Ankara'ya yürüme kararı aldı.

Eylemlerden... Eylemlerden... Eylemlerden...

Sağlık emekçileri yürüdü

SES üyesi sağlık emekçileri, İstanbul, İzmir, Ankara, Adana Mersin, Kocaeli, Eskişehir, Sivas, Urfa ve Diyarbakır'da basın açıklamaları, "beyaz yürüyüşler" ve işbirakmalarla; "99 bütçesinde

(12 Kasım 1998) Haber-Sen Ankara Şubesi ile Tüm Sosyal-Sen pankart ve dövizleriyle Ulus PTT'si önünde yaklaşık 250 kamu emekçisiyle basın açıklaması yaptı.

SES'in Beyaz Yürüyüşü'nden notlar

Sağlık emekçileri, SES öncülüğünde, meslek, özlük, ekonomik ve demokratik hakları için Beyaz Yürüyüş düzenlediler.

SES İzmir Şubesi önünde toplanan yaklaşık 500 sağlık emekçisi, "SES/Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası-İzmir Şubesi" ve "SES/SSK İzmir Dış Hastanesi-İşyeri Temsilciliği" pankartlarını açarak sendika binası önünden İzmir İl Sağlık Müdürlüğü önüne kadar yürüdü. Yürüyüşe "Yaşasın grev ve toplusözleşme mücadelemiz!", "Çete, rantıye, savaş ve İMF bütçesine hayır!", "Özelleştirmeye hayır!", "SSK satma yasası: Amaç; dolsun parababalarının

sağlığa ayrılan payın artırılması, ekonomik ve özlük haklarının iyileştirilmesi, grev ve toplusözleşme haklarının tanınması ve özelleştirmelere son verilmesi" taleplerini dile getirdiler. Urfa, Diyarbakır ve Kocaeli'de yürüyüşler polis engeliyle karşılaştı.

(13 Kasım 1998) Tüm Maliye-Sen 1,2,3 nolu şubelere üye yaklaşık 150 maliye emekçisi kendilerine dayatılan "Nöbet" uygulamasını protesto etti.

kasası!", vb. dövizler taşıdılar. Yürüyüş boyunca, "Sadaka değil toplusözleşme!", "Hastaneler halkındır satılamaz!", "Çetelere değil emekçiye bütçe!", "Ücretsiz kaliteli sağlık!", "Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!", "İşçi-memur elele genel greve!" sloganları atıldı.

Yürüyüşe Pir Sultan Abdal Derneği Buca Şubesi, TÜMTİS, EMEP, Genel-İş 4 nolu şube, Genel-İş 5 nolu şube ve Limter-İş Aliaga şb. destek amacıyla temsilci düzeyinde katıldılar.

İzmir İl Sağlık binası önüne gelindiğinde SES İzmir Şube Başkanı Mevlüt Ülgün'ün okuduğu basın açıklamasından sonra, "28 Kasım'da Ankara'ya sloganı atan kitle dağıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Mevsimlik işçilerin eylemi kazanımla sonuçlandı!

Türkiye genelinde 30 bin işçiyi kapsayan kararlı bir eylemlilik sürdüren Köy Hizmetleri mevsimlik işçileri eylemlerini kazanımla bitirdi. İşçi sınıfı artık gücünün farkına varmıştır. SEKA ile sersemleyen sermaye düzeni mevsimlik işçiler karşısında tutunamayarak sırtı yere gelmiş ve "tuş" olmuştur. Sermayenin başbakanı M. Yılmaz, Ocak 1999 tarihinden itibaren mevsimlik işçilerin kadrolu çalışacağını açıkladı. Mevsimlik işçiler eylemlerine açlık greviyle başlamış, B. Meral'in konuşması sonrasında oturma eylemine çevirmişlerdi. 9 gündür devam eden eylem başarıya ulaşmış ve 17 Kasım 1998 tarihinde sona ermiştir.

Ülke gündemini Abdullah Öcalan'ın iadesiyle meşgul edenler, İtalya hükümetinin faks, telefon numaralarını boy boy ilan tabelalarına asanlar uyanıp gerçekleri görmek zorundadır. İşçi sınıfı gücünün farkına varmalı ve SEKA işçisinin açtığı mücadele yolundan ilerlemelidir. Köy Hizmetleri işçisi kazandı. Sıra MEYSU işçisinde.

MEYSU grevi işçilerin eylemsizlik ve atalet içinde olmalarından dolayı "rolantiye" düştü. 11 Kasım 1998'de ilk duruşması yapılan "İhtiyati tedbir kararı" için yapılan mahkeme 3 Aralık 1998 tarihine ertelendi. İşveren temsilcisiyle yapılan görüşmeler sonuçsuz kaldı.

Sendika avukatları aracılığıyla görüşmelerini sürdürüyor. MEYSU işçisi mevsimlik Köy Hizmetleri işçisinin yükselttiği mücadele bayrağını daha yukarı taşımalı, kararlı ve tutarlı eylemlilikler yaparak sesini duyurmalıdır. Biz MEYSU ile dayanışmayı güçlendirmeye çalışıyoruz. Destek ziyaretlerimiz devam ediyor. Bundan sonra da devam edecek.

Kızıl Bayrak/Kayseri

Ceyhan Belediyesi'nde ücretsiz izinler...

Yaz aylarının ortasıydı. Ceyhan belediye işçilerinin grevi yeni bitmişti. Yumurtalık'tan Ceyhan'a gelirken sermaye uşağı Nurettin Bozkurtlu ile birlikte yolculuk yapma şerefine nail olmuştuk. Kızıl Bayrak temsilcisi olduğumu bilmiyordu. Sürekli işçilerin aleyhinde konuşuyor ve ne yapıp yapıp belediye de özelleştirmeye gidilmesini belirtiyordu. Kimliğimi açıklayıp sert bir dille özelleştirmeye karşı olduğumuzu belirtince konuşmayı şıp diye kesip Ceyhan'a kadar sessizliğini sürdürmüştü.

Ceyhan'a gelir gelmez tüm işçilere özelleştirme saldırısına karşı hazır olmaları için uyarıda bulunmuştuk. Beklediğimiz an geldi çattı. Ceyhan belediye işçilerinden üç arkadaş; "kış geldi işçi fazlalığından dolayı ücretsiz izne ayırıyoruz" bahanesi ile işten uzaklaştırıldılar. İşveren, bunların ardından otuz-kırk işçiyi daha ücretsiz izne ayıracağını bildirmiş bulunuyor.

Ne kadar da inandırıcı bir bahane. Peki, 15-20 gün önce 12 işçiyi işe almanıza ne diyelim. Tabi bunların fazlalığı olmaz, çünkü Nurettin Bozkurt denen sermaye uşağının yakınlarıdır. Aslında bu üç arkadaş ücretsiz izne ayırmaları ve arkasından geleceğini söylemeleri, özelleştirme için atılan ilk adım ve işçilerin tepkisini ölçmek için yapılan bir ilk hamledir. Tabi bu arada her fırsatta devrimcilikten, sosyalistlikten dem vuran ama CHP maskesi ardına gizlenmekten de utanmayan reformist çevreler de boş durmuyor. Özelleştirme saldırısını, devreye ricacı-ünvanlı emekçi sovak çevreye çıkarıyorlar.

Özelleştirme saldırısının, sermaye devletinin değil de belediye başkanının saldırısıymış gibi algılanmasına çalışıyorlar.

İşçi arkadaş;

Bu kimliklerini dahi açıktan savunamayan, her fırsatta keskin devrimci ahkam kesen reformizm bir düzen soludur. Düzen, solu-sağı ile, bugüne dek hangi sorununuza sahip çıktı ki özelleştirme sorununu çözecek? Tersine, özelleştirme başta olmak üzere sorunların kaynağı bizzat bu sömürü düzeni değil mi? Öyleyse niye sahip çıkar görünüyorlar sorunlarımıza? Tabii ki, seçim yaklaşıyor da ondan. En güzel oy potansiyeli olarak da sizleri görüyorlar.

Arkadaşlar; özelleştirme saldırısı ile karşı karşıyayız. Özelleştirme örgütlülüğümüze yapılan bir saldırı olmasının yanı sıra, yüzlerce işçinin işsizliğe itilmesi ve bu yüzlerce işçinin ailesinin, çocuklarının açlığa, sefaletle terk edilmesi demektir. Tüm sosyal haklarımızın gaspı demektir. Sermaye devletinin özelleştirme ve diğer tüm saldırılarına karşı parti saflarında örgütlenip, birleşik mücadeleyi ilmik ilmik örerek sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm şiarıyla alanları zaptedelim. Bu köhnemiş, çürümüş sermaye dünini alaşağı etmek için, sınıfımızın iktidarını kurmak için, yeni Ekimler için ileri!

**Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!
Yaşasın sosyalist işçi, emekçi iktidarı!**

Kızıl Bayrak/ADANA

Beşli çete toplandı!

Şovenist histeri gölgesinde ESK ihaneti derinleşiyor!

“Demokratik anayasa”
üzerinden emekçi kitlelerin
tepkisi ve öfkesini düzen içi
kanallara akıtma. umutları
parlamentoya bağlama misyonu
etrafında birleşiliyor.
Ve “Ekonomik ve Sosyal
Konsey’in daha etkin bir
biçimde çalıştırılması”
planlanıyor. Bu da sözde “işçi
temsilcileri”nin ihanetlerinin
derinleşmesi demek.
Kriz dönemleri ne kadar
gizlenmeye çalışılırsa çalışılсын
yüzlerdeki maskelerin düşmesini
beraberinde getiriyor. Düşen
maskelerin ardındaki bu yüzler
hafızalara kazınmalıdır. Ki tüm
bu krizi yönetme planları boşa
çıkartılabilsin. çürümüş ve
kokuşmuş düzenin koltuk
değnekliğini yapanlardan hesap
sorulabilsin!

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan’ın İtalya’dan iadesinin talep edilmesi üzerinden girilen histeri krizi olabildiğince geniş bir şovenizm kampanyasına dönüşmüş durumda. Kuşkusuz mesele ilk planda kardeş Kürt halkına karşı inkar ve imha politikalarının devamı niteliğindedir. İlk açıklamaların ardından girilen “zafer” sarhoşluğu artık yerini “Öcalan İtalya’da tutuklandı mı, misafir mi ediliyor” sorusuna bırakmıştır. Sahte “zafer” söylemlerinin aksine, 15 yıldır sürdürülen kirli savaşa karşın kardeş Kürt halkının özgürlük mücadelesi sürmektedir ve artık dünyanın gündemine oturan Kürt ulusal sorunu başlarını ağrıtmaya devam edecektir.

Bu, aynı zamanda Kürt sorununu telaffuz bile etmek istemeyenlerin düştükleri bu zavalıca konumun

ötesinde de bir anlam taşımaktadır. O da şovenist histeri gölgesinde, dile getirmekten usanmadıkları “ulusal birlik” mesajlarıdır. Derinleşen ekonomik ve siyasal kriz düşünüldüğünde böylesi bir gündem sermaye iktidarı için kaçırılmaz bir fırsattır. İlk başta medyanın girmiş olduğu şovenist histeri, ardından “resmiler” eliyle örgütlenen “sivil” faşist gösteriler, İtalya’nın tutumuna karşı “iddialı”

demeçler, patronlar dünyasının ünlü isimlerinin mektupları, fax çekmeler, “İtalyan mallarını boykot ederiz”, “İtalya’yı ihalelere sokmayız” tehditleri vs. vs...

Ve ensonu, “kaset savaşları”nın yarattığı hükümet kriziyle, toplantısının sonuçlarını açıklamayı “belirsiz” bir geleceğe erteleyen beşli çetenin bildirgesi...

TOBB, TESK, TİSK, Türk-İş ve DİSK’ten oluşan “sivil” inisiyatif 10 Kasım’daki toplantısının sonuçlarını açıklamayı ertelemişti ve bildirgeyi açıklamak için uygun fırsatı kaçırmadı. Bildirgenin kendisi “ulusal birlik” oyununun ve derinleşen ihanetin göstergesi olmuştur.

Bildirgede; “dünyada krizin derinleştiği ve Abdullah Öcalan’ın iadesi için yoğun çabaların sürdürüldüğü bir dönemde ülkeyi

kaosa sokarak yeni bir hükümet arayışıyla zaman kaybedilmesinin hiçbir yararı olmayacaktır” deniyor.

Çetelerle bağlantısının su yüzüne çıktığı MGK-TÜSİAD hükümetine, bu “zor” günlerinde sunulan açık desteğin ötesinde bir anlam taşımaktadır bu bildirge.

Ekonomik ve siyasal kriz koşullarında “işçi”, işveren ve esnaf temsilcilerinin “ulusal çıkarlar etrafında” birleşme çağrısıdır. Yaşadığımız sınıflı toplumda iki ayrı sınıfın, dolayısıyla iki ayrı çıkarın bulunduğu görmezden gelinemez. İki sınıfın, burjuvazi ile proletaryanın hiç kuşkusuz çıkarları da zıttır. Çıkarları etrafında birlik çağrıları yapılan sınıf ise burjuvazidir.

Öylesine ki, merkez sağ ve merkez “sol” a kendi içlerinde birlik çağrıları bir kenara bırakılarak, sistemin tek merkezli olduğunun bir itirafı üzerinden “aynı misyonlardan gelen” tüm merkez sağ ve “sol” partilerin birleşmesi vurgusu yapılıyor. Yoksa “kaosa” sürüklenilirmiş.

Patron kulüpleri tarafından sıkça dile getirilen “siyasete duyulan güvenin hızla azaldığı” uyarıları bildirgede de yer alıyor. Sermaye iktidarının alabildiğine yıpranmışlığının, içinde bulunduğu meşruiyet krizinin bir ifadesi oluyor. Parlamentonun beş paralık imajınının tazelenmesi ihtiyacına yönelik “Siyasi Partiler Yasası ve Seçim Yasası’nda hızla değişikliğe

gidilmesi ve partilerdeki lider hakimiyetine son verilmesi” tedbirleri uygun görülüyor.

“Kaset savaşları” ile birlikte patronlar dünyasının imajını zedeleyen “münferit” unsurların temizlenmesi öngörülüyor. Böylelikle çetelerin iplerinin kimlerin elinde olduğunu da resmeden tablo karartılmaya çalışılıyor.

“Atatürk ilkeleri, insan hakları ve demokratik sosyal hukuk devleti, özgürlükçü ve çoğulcu parlamenter demokratik düzen temelinde sivil anayasa hazırlanması” isteniyor. Böylelikle Susurluk sonrası alışlageldik “demokrasi havariliği” sergileniyor. “Demokratik anayasa” üzerinden emekçi kitlelerin tepkisi ve öfkesini düzen içi kanallara akıtma, umutları parlamentoya bağlama misyonu etrafında birleşiliyor.

Ve “Ekonomik ve Sosyal Konsey’in daha etkin bir biçimde çalıştırılması” planlanıyor. Bu da sözde “işçi temsilcileri”nin ihanetlerinin derinleşmesi demek.

Kriz dönemleri ne kadar gizlenmeye çalışılırsa çalışılсын yüzlerdeki maskelerin düşmesini beraberinde getiriyor. Düşen maskelerin ardındaki bu yüzler hafızalara kazınmalıdır. Ki tüm bu krizi yönetme planları boşa çıkartılabilsin, çürümüş ve kokuşmuş düzenin koltuk değnekliğini yapanlardan hesap sorulabilsin!

Reformizm “görev”ini yerine getirdi

Çürümüş ve kokuşmuş sermaye iktidarına karşı hava boşaltma eylemleri!

düzen tarafından çizilen mücadele sınırları daralmıştır.

Toplumsal muhalefetin sindirilmesi ve ezilmesine yönelik saldırılar her geçen gün yeni boyutlar kazanmış, saldırı yelpazesi görülmemiş bir biçimde genişlemiştir. Daralan sınırlar çerçevesinde sendika bürokrasisi ve reformizmin “teslimiyet bayrağı”nı baştan çekmesi ise şaşırtıcı değildir.

Ancak uzun vadede düşünüldüğünde, bu düzen cephesinden tahammül edilebilir bir tablo değildir. Eninde sonunda çizilen sınırlardaki daralma emekçi kitlelerin tepki ve öfkelerinin düzen içi kanallara akıtılmasında elde edilebilecek başarı sınırlarının da daralması anlamına gelmektedir. Dolayısıyla son görünüm gecicidir. Devrimci tutsakların sürdürdüğü DGM boykotlarıyla aynı süreçte TUSİAD’ın “DGM’ler kapatılsın!” kampanyası dikkate değerdir.

3 Kasım 1996 çürümenin ve kokuşmanın bir simgesidir. Susurluk çürümenin ve kokuşmanın açık bir kanıtıdır. Sermaye iktidarı Susurluk’ta suçüstü yakalanmıştır. Bir kontr-gerilla cumhuriyetine dönüştüğünü tüm çıplaklığıyla ortaya sermiştir. Sermaye iktidarının kirli ve kanlı yüzünün her geçen gün daha fazla ortaya serilmesine rağmen Susurluk skandalının ikinci yıldönümü yasak savma kabilinden eylemliliklerle geçebilmiştir. Bunun düzen ve devrim cephesi açısından değerlendirilmesi, hem güncel planda, hem de önümüzdeki süreç açısından önem taşımaktadır.

Susurluk sonrası süreçte sahnelenen kirli ve karanlık oyunları bozacak bir devrimci kitle hareketi geliştirilememiştir. Değerlendirilemeyen fırsatlar düzenin kolay başarısını koşullamıştır. Sermaye iktidarı süreçten, derinleşen kriz

koşullarına rağmen, kitleleri sersemleterek, uyguladığı terörün yelpazesini genişleterek ve “aklama operasyonları”yla toplumsal muhalefeti kendisine yedekleyerek çıkabilmeyi bilmiştir. Düzenin bu kolay başarısındaki etkenler olarak sendika bürokrasisi ve reformizmin bu süreçte oynadığı rolü hatırlarsak, son Susurluk “miting”leri üzerinden daha net bir tablo çıkarabiliriz.

Sendika bürokrasisi, Susurluk skandalı sonrası süreçte, sermaye iktidarının yaşadığı “zor günler”de, patronlarla kolkola girerek ESK ihanetine imza atmıştır. Onun MGK’cılığı açıktandır. Reformizmle bulunduğu nokta ise, “çetelere karşı demokrasi” çizgisinde gerçekleştirilen hava boşaltma eylemlilikleridir. Sermaye iktidarına karşı gelişen tepkinin içinin boşaltılması, duyulan öfkenin törpülenmesi uğursuz görevini yerine getirmiştir. Burjuva “sivil” güçlerin “çetelere karşı demokrasi” diyerek “demokrasi” havarisi kesildiği bir dönemde, tepkinin ve öfkenin düzen içi kanallara akıtılması doğrultusunda sendika bürokrasisi ve reformizm aynı şiarları yükseltmişlerdir.

“Pankartsız-slogansız” mitinglere gerileyen reformist çizgi, olarak planlanıp sonrasında “pankartsız” mitinglere dönüşen reformist çizgi de Susurluk sonrası süreçten ayrı ele alınamaz. Geçen yıllara oranla hem kitlesellik, hem de oluşturulan icazet tablosu yönünden ise faklılaşma söz konusudur.

Susurluk skandalının ardından sendika bürokrasisinin denetiminde gerçekleşen merkezi mitingler, bizzat düzen tarafından çizilen mücadele sınırlarını gösteriyordu. Neydi bu çizgi? Susurluk’u devletin içine sızmış bazı çetelerden ibaret göstermeye çalışmak. “Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık!” kampanyası, “Kürsü kullanımı,

emekçi kitlelerin öfke ve tepkileri evlere ve günde bir dakikaya haspedilmeye çalışılırken, tepkinin düzen içi kanallara akıtılmasının bir başka parçası olmuştur bu hava boşaltma mitingleri. Çizgi kuşkusuz değişmemiş, fakat yeni bir boyut kazanmıştır. Diyebiliriz ki düzen tarafından çizilen mücadele sınırları daralmıştır. Toplumsal muhalefetin sindirilmesi ve ezilmesine yönelik saldırılar her geçen gün yeni boyutlar kazanmış, saldırı yelpazesi görülmemiş bir biçimde genişlemiştir. Daralan sınırlar çerçevesinde sendika bürokrasisi ve reformizmin “teslimiyet bayrağı”nı baştan çekmesi ise şaşırtıcı değildir. Ankara “miting”i üzerinden EMEP’in, çekilen “teslimiyet” bayrağına “sol”dan eleştirisi ve bunu “protesto”su ise, sosyal-reformizm cephesindeki iç çözülmenin ve reformist akımlar arasındaki bir çekişmenin ürünü olarak görülebilir ancak.

Çizilen sınırların daralması, çürümüş ve kokuşmuş sermaye iktidarının sıkışmışlığının bir ifadesidir. Ancak uzun vadede düşünüldüğünde, bu düzen cephesinden tahammül edilebilir bir tablo değildir. Eninde sonunda çizilen sınırlardaki daralma emekçi kitlelerin tepki ve öfkelerinin düzen içi kanallara akıtılmasında elde edilebilecek başarı sınırlarının da daralması anlamına gelmektedir. Dolayısıyla son görünüm gecicidir. Devrimci tutsakların sürdürdüğü DGM boykotlarıyla aynı süreçte TUSİAD’ın “DGM’ler kapatılsın!” kampanyası dikkate değerdir. Gelişen bir “demokratikleşme” saldırısının işaretidir bu. Sonuç olarak, tepki ve öfkenin düzen içi kanallara akıtılması ihtiyacı, reformist akımlara yeni kanallar açılmasını getirecektir.

“Mitingler” reformizmin rengini, “Kürsü kullanımı,”

“çetelere karşı demokrasi” ekseninde atılan sloganlar ve ensonu kürsüden ettirilen “demokrasi yemini”... Yaratılmak istenen atmosferin kırılması yönünde, “Kahrolsun MGK-MIT-CIA-kontr-gerilla!”, “Kahrolsun sermaye iktidarı!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!”, “Susurluk’un hesabını emekçiler soracak!” vb. sloganların yürüyüş sırasında belirli bir kitlesellikle atılması anlamlı, ancak yetersiz olmuştur.

Benzer bir biçimde SEKA’nın kapatılmasına karşı 31 Ekim günü İzmit’te düzenlenen miting için de bu kez sendika büroksisi “pankart yasağı” getirmeye çalıştı. SEKA işçisi ile dayanışmak için İzmit’te tahsis edilen alana sığmayan binlerce işçi-emekçi bu yasağı çiğneyerek pankartlarıyla-sloganlarıyla oradaydılar. Kürsüden yapılan “pankartların indirilmesi” yönündeki çağrılar da karşılığını bulmadı.

İstanbul’da yapılması planlanan Susurluk mitingine izin verilmemesi ise, hem toplumsal muhalefete dönük saldırıların boyutu ve daralan sınırların bir ifadesidir, hem de Ankara ve İzmir’de yaratılmak istenen atmosferin İstanbul düşünüldüğünde daha üst boyutta gerilimler yaratmasıdır... Sonuç olarak bu saldırı karşısında da mitingin tertipleycisi reformist akımlar benzer biçimde “teslimiyet” bayraklarını çekmişlerdir.

Fakat gelişebilecek bir kitle hareketinin gücüyle daralan bu sınırların kolaylıkla alt edilebileceği ortadadır. Metal sektöründeki hareketlilikle birlikte toplumu boğan çürütücü bir suskunluğun kırılmaya başladığını da düşünürsek sermaye iktidarının çizdiği sınırlarda uzun süre ısrar edemeyeceği bir tablo var karşımızda.

Yalnız bu olgu sürecin açığa çıkardığı bir başka olguyla, geleneksel devrimci yapıların zayıflığıyla birlikte değerlendirilmelidir.

Herşeyden önemlisi ise, emekçi kitlelerin gözünde alabildiğince yıpranmışlığına karşın sermaye iktidarının ayakta kalabilmesi, devrimci bir alternatifin hissedilememesidir.

Hedefi şaşırmadan sermayenin çeteleşmiş iktidarından hesap sormak, sermayenin topyekün saldırılarına karşı birleşik bir işçi-emekçi hareketini yaratmaktan geçmektedir. Komünistlerin gösterecekleri çaba, sarfedecekleri enerji bu yönde olacaktır.

Emekçilere karşı bitmeyen s

Kontr-gerilla

Cağımız emperyalizm, demek oluyor ki cürüven kapitalizm çağıdır. Bu tarihsel evrede, bir de ekonomik krizin derinleştiği koşullarda kapitalist devletin en kirli ve en gerici yöntemlere başvurması işin doğası gereğidir. Bu “temiz” bir kapitalizmin neden bulunamayacağını da anlatmaktadır. Sermaye cumhuriyeti bir devrim toprağında olduğu ölçüde sürekli korku altında yaşamaktadır. Bu onu daha da saldırgan ve kontr-gerilla cumhuriyeti olmaya mahkum kılmaktadır. Sermaye cumhuriyeti ancak ileriye doğru, yani bir proleter cumhuriyete, aynı anlama gelmek üzere sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyetine doğru asılabilir.

Kapitalist devletin baskıcı karakteri, ister kriz ister ekonomik büyüme dönemlerinde olsun, burjuvazinin çıkarlarının savunucusu olmasından kaynaklanır.

Türkiye kapitalizminin 75 yıllık sürecini de bu temel gerçek belirledi. Daha ulusal kurtuluş savaşı sırasında emekçilerin taleplerinden kopan burjuvazi gücünü devlet aygıtı üzerindeki etkinliğinden almaktaydı. Buna kuruluş yıllarında burjuvazinin sermaye birikiminin zayıflığı da eklenince, devlet aygıtına olan ihtiyaç ve onun üzerinden ekonomik hayatın kurulması ihtiyacı doğuyordu. Tam da bu yolla ekonomik-toplumsal ağırlığının kat be kat üstünde bir politik etkiye sahip olan burjuvazi devletin kullanımında güçlü bir gelenek yarattı. Bu öncesindeki tarihsel geleneklerden devralınanlardan daha güçlü bir etkiydi. Burjuvazi ‘20’li ve ‘30’lu kuruluş yıllarında toplumsal meşruluğu da arkasına alarak politik-toplumsal yaşama yönelik resmi ve ağır bir müdahalecilğe girişti.

Cumhuriyetin devleti bütün ekonomik hayatı belirlemekte, kapitalist işletmeler yoluyla iç sermaye transferlerine kadar tüm ekonomik yaşamı planlamaktaydı. Toplumsal yaşamda sermayenin çıkarına uygun bir zorunlu modernleştirme buna eşlik etti. Dönemin devrimcilik ülküsünün göstergesi sayılan her bir uygulamanın sosyal yaşam sınırlarında kalması özellikle önemlidir. Bunların her biri önemli olmakla birlikte, devlet gücünün hangi alanlara dönük bir tercihin ürünü olarak şekillendiğini göstermektedir. İşçi ve emekçilerden kopmuş olan sistem gücünü toplumsal hayatın daha ileri ihtiyaçları, üretici güçlerin gelişimini kolaylaştıracak olan feodal ilişkilerin tasfiyesi gibi alanların dışında tutuyordu.

Bu koşullarda devlet ağır bir baskı aygıtı olarak şekillendi. Bu dönem burjuva demokratik sınırlarda bile kırıntıların olmadığı bir dönemdir. Tek parti üzerine

kurulu bir meclis cumhuriyetin temel temsil kurumuydu. İşçilerin ne sendikal örgütlülükleri, ne de gösteri-basın özgürlükleri vardı. Türkiye işçi sınıfı, toplumsal planda genç ve zayıf oluşunun ötesinde, bu tablonun ürünü olarak da bir hareketlilik ortaya koyamadı. Böylece ‘20’lere kadar yaşanan sendikalaşmanın ürünü bir hareketlilik ve öncü kuşak üreten dönem cumhuriyetin kuruluş yıllarıyla birlikte çözüldü ve etkisizleştirildi. Genç cumhuriyetin kuruluş yılları rejime karşı ciddi tehditlerle yüzyüze kaldı. 1938’e kadar süren Kürt ulusal isyanları, dinsel-gerici isyanlar ve potansiyel bir tehdit düzeyinde kalmış olsa da işçi hareketi ile bunun zayıf bir yansıması sayılabileceğimiz sol hareket bunların başlıcalarıdır. Özellikle dikkat çekeceğimiz yön devletin Kürt isyanlarına karşı son derece katliamcı davranırken, bir toplumsal karşı çıkış olarak dinsel gericiliğe aynı sertlikte tutum almamış olmasıdır. Burjuva cumhuriyet dinsel gericiliğe karşı ağır baskı yasalarının yanı sıra onun toplumsal yaşamdaki etkilerine karşı da mücadele yürüttü. Ancak Kürt isyanlarına karşı aldığı ölçüde bir katliamcı tutum almamış olması, bu kesimlerin sisteme daha kolay entegrasyonu beklentisi ve hesaplarının bir ürünü sayılabilir.

Kuruluş yılları boyunca sol harekete karşı uygulanan devlet terörü üzerinden bakıldığında, cumhuriyetin yakın bir devrim korkusuyla yaşadığı sanılabilir. Bu, burjuvazinin tarihsel bilinci çerçevesinde geriye doğru bir tehditten çok ileriye doğru bir tehditten korktuğunu anlatmaktadır. Potansiyel bir işçi hareketiyle sol harekete yönelik terör ihtiyacı devleti kontr-gerilla yöntemlerine ve yasadışı yapılanmalara yöneltti. Bu burjuva devletin işçi hareketi ve sol harekete karşı açık yöntemler dışı araçlar kullanması şeklinde temel bir farklılık üretti. Böyle bir ihtiyacın duyulmuş olmasının kendisi bile önemlidir. Sol hareket hem ‘20’lerin başındaki sendikalaşma girişimleri içinde sınıfla ilk temasları kurmuş, hem de ulusal kurtuluş savaşını desteklemiş bir konumdaydı. Bu, cumhuriyetin dinsel gericiliğe karşı terörünü sola karşı olduğundan farklı olarak resmi düzeylerde sınırlamasını getiriyordu. Ya da toplumda aynı düzeyde bir meşruluk ortamının yaratılamamasını doğuruyordu. Cumhuriyet böylece sola karşı kontra yöntemlerini erken bir tarihte devreye soktu. Ulusal kurtuluş savaşı sırasında Mustafa Suphi’lerin kontr-gerilla yöntemleriyle katledilmeleri, Çerkez Ethem’in bu olayın etkisi içinde bir provokasyon sayılabilecek biçimde Yunan tarafına sürülüşü, resmi ve sahte bir TKP’nin kuruluşu, ‘30’lardaki Nazım Hikmet davası bunların ilk akla gelen örnekleridir. Bu süreçte devletin resmi örgütlülüğü ve baskısıyla kontr-gerilla uygulamalarının birbirini tamamladığı görülür. Bu uygulamalar bir yandan kontr-gerillanın temel çalışma ve araçlarını gösterirken, bir yandan da işçi ve emekçilerden kopulduğu her şartta kontr-gerilla işleyişine ihtiyaç görülmesi açısından önemlidir. Henüz toplumsal bir sol tehditi yoksunluğunda kontr-gerilla uygulamalarına duyulan bu ihtiyaç, ‘60’larda girilen toplumsal mücadeleler içinde devletin topyekün bir kontr-gerilla cumhuriyetine dönüşeceğini de önden bütün açıklığı ile gösteriyordu.

Cumhuriyetin kuruluş yıllarında ‘60’lara kadar olan ara dönem arasında kontr-gerilla uygulamaları yoğun

değildir. Bu dönemde de 6-7 Eylül olayları ve Tan gazetesi-matbaasının basılması türünden provokasyonlar yaşanmışsa da, kuruluş döneminin baskı uygulamaları içinde sol hareket önemli oranda ezilmişti. Bu kontr-gerilla uygulamalarını azaltan bir etki yarattı. Ama ara dönemde, özellikle 1945’lerde başlayan ABD ile ikili anlaşmalar ve bağımlılık ilişkilerinin sistematik bir hale gelişi çerçevesinde, hem devletin tahkimatı hem de daha dar biçimiyle kontr-gerilla örgütlenmesi açısından cumhuriyet burjuvazinin uluslararası birikim ve deneyimine sahip oldu. 1945’lerden itibaren sermaye cumhuriyeti yöneticilerinin ABD, Türk-İş’in kuruluşu ile sendikacıların CIA tarafından eğitimi bu sürecin ürünüdür. Devlet kontr-gerillayı toplumun tüm temel alanlarına yayan bir yapılanmaya yöneldi. Bu noktada kontr-gerillanın basit anlamıyla devletin bir gizli askeri örgütlenmesi olmadığını hatırlatmak gerekiyor. Bu kadarı onun işlevini fazlasıyla daraltmak olacaktır. Kontr-gerilla yapılanması burjuva düzene karşı tehditlerin politik etkinliğini sınırlamaya ya da ortadan kaldırmaya dönük her türlü ihtiyacın giderilmesini gerektirir. Bu ise devletin resmi yapılanmasının belirleyici olmadığı alanlara kadar yayılan bir geniş alan demektir. Benzer bir özellik basın-iletişim alanı için de geçerlidir. Burjuva demokrasisinin 4. gücü ilan edilen basın alanında etki gücü “bağımsız” kaynaklardan alınıp daha baştan devletin yasadışı örgütlülüklerinin kontrol ve yönlendirilmesine bırakılmıştır. Sendikal örgütlülük bunun bir diğer temel alanıdır. Burjuvazi biri 1920’lerde biri ise 1945’lerde olmak üzere iki kere sendikal örgütlülük alanındaki baskısını yumuşatmış, ikisinde de sol hareketin hızla bu alanlarda etkinliği ele geçirdiğini görmüştür. Bu iki kısa ve görece özgürlük ortamı açık devlet terörü ile ezilmiş ve ardından yukardan aşağıya sendikal bürokrasi olarak Türk-İş kurulmuştur. Böylece işçi sınıfı daha başından, sadece basit anlamıyla ihanetçi ve bürokrat olmayan, aynı zamanda doğrudan devletin kontr-gerilla örgütlülüğünün bir parçası olan bir yapı tarafından kuşatılmıştır. Sonraki yıllarda nasıl cumhuriyetin subay ve polisleri ABD tarafından eğitildilerse sendikacıları da Hür Sendikalar Birliği adıyla uluslararası faaliyet gösteren CIA’nın bir kolu tarafından yetiştirildiler. Sözde bir işgale karşı örgütlenmiş olduğu ileri sürülen kontr-gerilla yapısının içinde sendikacıların kritik öneminin gerisinde, onların temel devrimci sınıfın içine yerleştirilmiş bir kontra örgütü olarak tüm diğerlerinden ayrılması vardır.

1960’larda Türkiye gerçek bir toplumsal mücadeleler dönemine tanık oldu. Sol hareket kitleselleşti, devrimci eylemler ve hareketler doğmaya başladı. İşçi hareketi hem hareketlilikleriyle hem de DİSK gibi bir mevzinin yaratılmasıyla ileri doğru adımlar attı. Bu tablo karşısında devlet kendini sürekli tahkim etmekle birlikte yasadışı devlet terörünün kendisini yarı-resmi bir aygıt üzerinden kullanmayı tercih etti. Dinsel gerici ve daha büyük ölçüde sivil faşist güçler bu yolla kullanıldı. Yarı-resmi bu örgütlerin kilit noktaları doğrudan kontr-gerilla tarafından tutulurken, saldırılarda devletten bağımsız bir görüntü yaratıldı. Bunun ne denli önemli olduğunu sonraki iki karşı-devrimci terör dönemi gösterdi. İlkinde ordudan sol darbe beklentileri ya da

saldırganlığın sonu: gerilla cumhuriyeti

öncesindeki bulanık ideolojik-politik ortamın, ikincisinde ise “can güvenliği” demagojisiyle kitlelerin geri kesimlerinde yaratılan beklentici hava ve temel hedef olarak sivil-faşizmin görülmesinin ciddi bir karşı koyuş ihtimalini ortadan kaldırdığı görüldü. Bu noktada bir temel gerçek daha belirtilmelidir. Kontr-gerilla gerçek rolünü saldırıları örgütlerken değil, tam da bu yolla temel devlet kurumlarının rollerini gizleyerek oynamaktadır. Kontr-gerilla burjuvazi için sınırsız bir terör uygulamak için değil, kitleleri yanlış bilgilendirme için de yaşamsaldır. Bu noktada kontr-gerilla ile sivil-faşizmin rolleri arasında bir ortaklık ve uyum görülmektedir. Dahası bu içiçe ve ortak çalışmalarının da temelidir.

Böyle bir çabanın başarısının devletin resmi kurumlarının bunu tamamlayan çabalarından ayrı düşünülemeyeceği açıktır. Bu çerçevede 1 Mayıs '77 provokasyonu-katliamı doğrudan devlet eliyle örgütlenmiş ve devlet sivil faşizme bu dönem boyunca dokunmamıştır. 20 yılı aşkın süredir süruncemede olan sayısız kontr-gerilla saldırısının davaları olan Abdi İpekçi, Bahçelievler, Beyazıt, Piyangotepe gibi katliamların davaları o dönemin ürünleridir. Devletin başbakanı resmi demeçlerinde “Bana sağcılar adam öldürüyor dedirtemezsiniz” diyebilmiştir. Kontra yöntemleriyle resmi yanlış bilgilendirme elele gitmektedir.

'70'lerin siyasal yaşamında bunları tamamlayan diğer öğeler ise şunlardır: Kapitalizmin gelişimine paralel olarak mafyalaşma, kriz altında bir ekonominin içinde finans sektörünün yükselişi, burjuva siyasetin yolsuzluk ve vurgunculukla güçlü birlikteliği ve Kıbrıs örneğindeki gibi artan dış saldırıganlık. Bunların herbiri kendi alanlarından başlamak üzere devletin kontralaşmasını ve ekonominin mafyalaşmasını artırmıştır. Kapitalist ekonominin derinleşen krizi ve toplumsal mücadelenin artan etkisi devletin kontr-gerilla cumhuriyetine dönüşümünü hızlandırırken, bu alanlar giderek kesismeye başlamıştır. Aynı evrede giderek büyüyen bu alanlar, 1980'lere gelirken, ekonomik ve toplumsal yaşamı ağırlıklı biçimde belirler hale gelmiştir.

12 Eylül ve kontr-gerilla cumhuriyetinin resmi dönemi

12 Eylül, sistemi normal işleyişe yeniden sokmak için bütün devleti yeniden yapılandırdı ve kontr-gerilla operasyonlarını yasallaştırdı. Öncesinde hangi alanda kontr-gerillacılar ve örgütlülükleri varsa, onlar yönetici ve resmi kurumlar haline getirildiler. YÖK, YHK, DGM gibi yapılar böylece oluşturuldu. Bu resmileştirmenin ötesinde sivil-faşistler içiçe geçtikleri mafya alanına aktarıldı. Böylece kontr-gerilla yenildiği ilan edilmiş devrimci hareket karşısında işlevsizleşmiş, devlet terörünü açıktan ve en sert biçimleriyle kendisinin uygulayacağını ilan etmişti.

1984'le başlayan Kürt ulusal mücadelesi devletin kendisini tahkim etme ve kontr-gerilla örgütlenmesine yeniden ihtiyaç duymasını doğurdu. OHAL, Özel Harp Dairesi ve JİTEM gibi kurumlaşmalar yoluyla Kürdistan'daki devlet yapılanması tamamen kontr-gerillaya devredildi. Özel Tim ise sivil faşist hareketin kadro ve kitle temeli üzerine örgütlenildi. Bu alanda

devletin yerel ayağı ise koruculuk yoluyla aşiret yapıları üzerine kuruldu. Böylece sistem bir yandan bölgenin en geri güçlerine, bir yandan da sistemin en gerici kitlesel örgütlenmelerine dayalı bir resmi kuruma dönüştü. Bu, kontr-gerilla ile amaçlananların bir ölçüde etkisini yitirmesi ve kitlelerde devlet dışındaki güçlerin saldırıları şeklinde bir görüntü yaratılabilmesini riske soktu. Devlet bu tablo içinde Kürt halkını kaybetti ya da bu tür bir etkinin doğmasını kolaylaştırdı. Öte yandan, kirliliğe savaşı, provokasyon ve yanlış bilgilendirmeler yoluyla kontr-gerilla yöntemleri karşılığını, işçi ve emekçi hareketinin devletin şovenist kampanyasının etkisinde kalmasında buldu.

Kürt ulusal kurtuluş savaşı karşısında devletin zorlanması ve karşı tedbirlerde seçtiği yöntemler kontr-gerillanın devletle güçlü bağına açıkça ilan etmese de bir ölçüde hissettirir hale getirdi. 1990'larla ulusal hareketin ve devrimci hareketin yaşadığı sınırlı gelişmeler ve bu kadarından bile büyük rahatsızlık duyan sistemin yaygın faili meçhullerle, yerinde infazlarla tüm ülkede resmi ve gizli örgütlenmeleriyle bir devlet terörü kampanyası açtığı döneme girildi. Bu dönem, devletin terörü açıktan uyguladığı ve tamamen yasadışı çalıştığı bir dönemdir. Bu aynı zamanda onun gizli bir kontr-gerilla cumhuriyetinden açık bir kontr-gerilla cumhuriyetine dönüştüğü bir süreçtir.

Bu temel eğilimi tamamlayan bir dizi olguyu da belirtmeliyiz.

'80'ler ekonominin uluslararası krizlenmesiyle de finans alana kaydığı, üretim sürecinin parçalandığı, kapitalist devlet işletmelerinin özelleştirmelerle burjuvaziye devredildiği bir süreç oldu. Ekonomi kayıtları dışı alanına, bunun da ötesinde yeraltı ekonomisine yaklaştı. Bu alanların son dönemde mafyaya ne kadar yakın bir alan olduğunu ve son özelleştirme ihalelerinin bir tarafında ülkücü mafyanın ağırlık yaratma çabalarını bir tarafa bırakıyoruz. Burada sözkonusu yakınlık kişiler arasındaki tekil olgular değil yapısal bileşenlerindeki yakınlıklardır. Bu çerçevede özelleştirmelerin tamamlayıcısı olan üretim sürecinin parçalanmasında ve taşeronlaştırmalarda sivil faşist güçlerin tuttuğu ağırlığa dikkat edilmelidir. Küçük ölçekli ve hayli yaygın böyle bir kategoride özellikle işçi direnişlerini kırmaya dönük dışardan işçi çalıştırma hiçbir biçimde rastlantı değildir.

Bir diğer alan kontr-gerillanın finans ihtiyaçlarının olağanüstü artması, örtülü ödenek ya da güvenlik bütçeleriyle karşılanılmaması üzerine devletin zaten yasadışı olan kontr-gerilla aygıtı üzerinden mafya alanına girişidir. Bu alanda etkisizleştirilen basit anlamıyla PKK'ye yardım eden kanallar değil, devletin bu alanı doğrudan düzenlemesinin önündeki tüm engellerdir. Bugün basının temizlik üzerine kopardığı fırtınalarda bile devletin Özel Tim'in oynadığı tetikçilik dışında temel bir düzenleyicilik rolü bulunmaktadır.

Bu alan öncesine göre büyümüş ve uluslararası bir karakter kazanmaya başlamıştır. 12 Eylül sonrasında, hem '60'lardan beri milyonlarca Türk ve Kürt emekçinin yığılmış olmasından, hem düzenli bir mali kaynak sıkıntısı içindeki ekonomide işçi dövizlerinin taşıdığı önemden, hem de devrimci hareketin yurtdışında tutunmaya dönük çabaları yüzünden kontr-gerillanın çalışma alanı, Avrupa'ya doğru genişledi. Bu, esasta ülkücü mafyanın uluslararası uyuşturucu

trafiğinde tuttuğu yer üzerinden sağlanmaya çalışıldı. Bugün sermaye devletin dış politikasında bu uyuşturucu trafiğinin ürünü bir özel ilgi alanı doğmuş durumdadır. Afganistan'da Raşit Dostum üzerinden himayecilik girişimleri herşeyden önce uyuşturucu trafiğinin başlangıç noktasına gösterilen doğal ilginin bir sonucudur.

Dış politika alanında daha sistematik sonuçlar ise, Kıbrıs'ın tam bir mafya ve kontr-gerilla üssü haline getirildiği '80 sonrasında gündeme geldi. Her yeni saldırıganlık kontr-gerillaya duyulan ihtiyacı arttırmakta, kontr-gerillanın her genişletilmesi de daha saldırıgan bir dış politika eğilimini doğurmaktaydı. Bosna'da ve Azerbeycan'da bir dizi sınır ötesi kontr-gerilla girişiminde bulunan Türkiye uluslararası arenada da giderek bir terörist ülke haline geldi.

Burjuva siyasal alanda çürüme ve yolsuzlukların her zaman bir yeri ve ağırlığı olmuştur. Ama bu süreçle içine girilen dönemde, bir yanda mafya ve uyuşturucu bağlantılarını yürüten bir yandan 1000 operasyonu yönetenlerin doğrudan meclis ve hükümette kilit noktaları tutması sözkonusudur. Sistemin yasadışı işleyişinin her yerde hissedildiği bir evrede, sistemin bir işe yaramayan ve vitrin rolünü oynayan tek kurumu da son derece rahatsız edici bir tablo yaratıyordu.

Aynı dönem medya ve sendikalar alanının da paralel bir sürece girdiği dönem olmuştur. Medyanın kontr-gerilla aygıtının birer kurumu olarak çalışması sadece Kürt ulusal kurtuluş savaşının ortaya çıkardığı bir tablo olmaktan çıkmış, en basit adli olaylarda bile görünür hale gelen basit bir gerçek olmuştur. Sendikaların ESK ve sonrasında beşli inisiyatif üzerinden girdiği işbirliğini kontr-gerilla cumhuriyetinin son dönem tablosundan bağımsız ele almak mümkün değildir.

Gazi, U. Mumcu ve Sivas gibi provokasyon ve katliamlara yönelen tepkilerin hedefe koyduğu devlet gerçeğinin de etkisiyle sistem yeni bir düzenleme ihtiyacı duydu. Bu fazlasıyla içiçe geçmiş, dahası hiyerarşisini yitirmiş alana müdahale edilmesi ve sınırlandırılması, kontr-gerilla cumhuriyetinin temel ihtiyaçları açısından da bir gereklilikti.

Susurluk, devletin bu temel ihtiyaçlarının ürünü bir düzenleme operasyonundan ibarettir. Devletin kontr-gerillasının saldırıları kısa bir süre sonra A. Birdal suikastinden faili meçhullere kadar yeniden başlamıştır. Sermaye cumhuriyeti bir yandan “temizlik” operasyonları görüntüsüne dayanarak saldırılarını sürdürmekte, bir yandan da son süreçte olduğu gibi saldırılarını resmi devlet terörüyle meşrulaştırmaya çalışmaktadır.

Çağımız emperyalizm, demek oluyor ki çürüyen kapitalizm çağıdır. Bu tarihsel evrede, bir de ekonomik krizin derinleştiği koşullarda kapitalist devletin en kirliliği ve en gerici yöntemlere başvurusu işin doğası gereğidir. Bu “temiz” bir kapitalizmin neden bulunamayacağını da anlatmaktadır. Sermaye cumhuriyeti bir devrim toprağında olduğu ölçüde sürekli korku altında yaşamaktadır. Bu onu daha da saldırıgan ve kontr-gerilla cumhuriyeti olmaya mahkum kılmaktadır.

Sermaye cumhuriyeti ancak ileriye doğru, yani bir proleter cumhuriyete, aynı anlama gelmek üzere sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyetine doğru aşılabilir.

ABD ve Japonya'nın hegemonya savaşı ve APEC zirvesi

Kapitalist/emperyalist sistemin yaşadığı iktisadi bunalımın derinleşmesine paralel olarak, düzenin jandarması ABD emperyalizmi, izlediği politikada daha da saldırganlaşmakta ve küstahlaşmaktadır. Filistin halkına CIA gözetiminde dayatılan kapitülasyon anlaşmasına, Sırp halkına karşı Balkanlar'da sürdürülen militarist gövde gösterilerine, Irak halkına yapılan tehditlere son günlerde Asya'da bir yeni bir halka daha eklendi.

Bill Clinton 17 kasım günü Malezya'nın başkenti Kuala Lumpur'da toplanan Asya Pasifik İktisadi İşbirliği Forumu (Asia Pacific Economic Cooperation), APEC'in zirve toplantısına Irak-UNSCOM krizinden ötürü gitmedi. Bir kez daha gündeme giren Irak sorunu Bill Clinton'un sözkonusu zirve toplantısına katılmasını engelleyen ciddi bir neden sayılmaktadır. Bu iddiada belli bir doğruluk payı olduğu açıktır. Zira, Irak sorunu, ABD dış politikasında önemli bir yer tutmakta, periyodik olarak ciddi bunalımlara, militarist gövde gösterilerine yol açmakta, sık sık savaşın eşiğinden dönülmektedir. Irak sorunu, yıllar boyu İran örneğinde olduğu gibi, ABD'nin emperyalist politikasının son yıllardaki başlıca mesnetlerinden biri olma özelliğine de sahiptir. Çünkü, ABD emperyalizmi yıllardır Saddam faktörü üzerinden dünya halklarına gözdağı verme, rakiplerini ayaklarını denk almaları için uyarma fırsatını ele geçirmiş bulunuyor. Onun için, Washington, geçen şubat ayında ıspanyol aydınların savaş hazırlığına karşı yayınladıkları Manifesto'da belirttikleri gibi "uluslararası hukuk adına yürütülen hesaplı bir soykırımı" pahasına da olsa bu fırsatı sonuna kadar değerlendirmeye çalışmaktadır. Ve yine bu ihtiyacın gereği içindir ki UNSCOM müffettişleri yıllardır bir türlü Irak'ı silahsızlandırma misyonlarını tamamlayamamaktadırlar.

ABD emperyalizminin Irak konusundaki tüm iddia ve suçlamalarının yıpranmış oldukları açıktır. ABD'nin memurluğunu yapan sözümona uzmanlar dışında kimse bu iddialara katılmamakta, ülkede taş üzerinde taş bırakılmadığının kanıtlarını getirmektedirler. Bu gerçeklik karşısında ABD sıkıntı çekmekte, saldırganlığına, geçmişte olduğu gibi, geniş kamuoyu desteği bulamamaktadır. Bu sıkıntılardan dolayı 1997 Kasım ayında ve geçen Şubat ayında patlak veren krizler vesilesiyle Pentagon Irak'a saldırmakta zorluk çekmiş, geri adım atmak zorunda kalmıştı. Fakat, soruna bir başka açıdan bakıldığında ABD'nin Irak halkına bu ısrarlı sataşmasının arkasında bir çaresizliğin yattığı ortaya çıkıyor. Yani, halen tek başına dünyaya hükmetme kudretine sahip olan, jandarmalık iddiasını sürdüren ABD'nin bu hegemonyacı politikasını dünya ölçeğinde icra edebilmesi için stratejik mekanlarda ciddiye alınır birer abalya ihtiyacı var. Örneğin, Körfez'de saldıracak birisi olmazsa ABD ne adına bölgede askeri güç bulundurabilir, petrol kaynaklarını, bölge pazarlarını denetleyebilir, Ortadoğu halklarına iradesini dayatabilir?

Dolayısıyla Saddam, misyonunun hakkını veren yıllardır sınanan deneyimli bir abalı. ABD'nin aynı kategoride bir başkasını ansızın bulması sanıldığı kadar kolay değildir. Balkanlar'da Miloseviç'i saddamlastırmak için yıllardır çaba harcanmaktadır. Onun için, bir başka alternatif yaratılana kadar ABD bin bir dereden su taşıyarak Irak sorununu kullanmak durumundadır. Ancak, son bir kaç yıldır bu sorunun hep aynı kanallardan devreye girmesi, krizlerin UNSCOM müffettişleri ile Irak rejimi arasında doğan anlaşmazlıklardan çıkması, ABD'nin kullanageldiği tüm argümanları yalama etmeye yüz tutmuş bulunuyor. Sorun aynı biçimler altında gündeme girmeye devam ederse, ki öyle olmaması için hiç bir neden yoktur, ve

ABD'nin rakipleri de sürece bulaşma gücü bulabilirlerse Washington'un Ortadoğu'da ciddi bir mevzi kaybına uğrayacağı açıktır. ABD emperyalizmi Ortadoğu'da Saddam üzerinden çizilen yolun önünde giderek daraldığını gün geçtikçe daha iyi görmektedir. Washington bu yolun biraz daha genişletilmesi için krize yeni bir boyut eklemeye, krizi alışılmış güzergahıdan çıkarmaya çalışmaya karar vermiş bulunuyor. 1990 Körfez krizinden bu yana ilk kez ABD devlet başkanının açıktan Saddam'ın devrilmesi çağrısında bulunmasını böyle anlamak gerekiyor.

Bill Clinton Irak'a yönelik tehditlerini başka bir zamanlamaya tabi tutabilir, bir iki günlüğüne Kuala Lumpur zirvesine pekala katılabilirdi. Kuala Lumpur'da boş gevezelikten başka yapacak ciddi bir iş olmadığı için kaçamağın biraz da bahane boyutu var. Bahanenin yanısıra, Bill Clinton'un Irak krizini dramatize edip Beyaz Saray'dan ayrılmayışının başka nedenleri de mevcut. Geçenlerde ABD'de yapılan seçimlerde Demokrat Partisi, iktidar partisi olduğu için, aldığı oylarla yerinde saysa bile başarılı çıkmış sayılmaktadır. Bill Clinton'un konu olduğu skandal ters tepki yapmış ve faturasını da, olayı en çok kullanmaya çalışan, cumhuriyetçi partinin en gerici kesimi ödemiş bulunuyor. Bill Clinton'un önemli ölçüde aklandığı, bu bağlamda mevcut idare ekibi görev dağılımı yaparak geleceğe ilişkin bir atak stratejisi hayata geçirmeye çalışmaktadır. Yapılmaya çalışılan aynı madalyonun iki yüzü konumundadır. Bir yandan Bill Clinton'un yıpranmışlığı giderilmeye çalışılmakta, görevini "yüzünün akı" ile tamamlamasının hesapları yapılmakta ve aynı zamanda da demokratların önümüzdeki seçimlerde aday olacak olan Al Gore ısınma, uluslararası bir kalıp kazanma antremanları yapmaktadır. Bu madalyonun ABD iç politikasına yönelik bir yüzü. Madalyonun esas ama perde arkası kalan ikinci yüzü ise ABD emperyalizminin dışa yönelik saldırganlığıdır. Mevcut idare ekibinin görevini başarıyla tamamlaması ve adayını önümüzdeki seçimlerde seçtirilmesi emperyalist burjuvazinin politikasını icra etmede gösterilebileceği başarı performansına bağlıdır. Bill Clinton'un Irak'a yönelik tehditleri, Al Gore'un Kuala Lumpur'da yaptığı küstahlık hesaplı ve kordineli bir saldırı planının değişik boyutları olarak birbirlerini tamamlamaktadırlar.

APEC zirvesi

İktisadi krize çare bulmak amacıyla 17 ve 18 Kasım günleri 21 üye ülkenin katılımı ile Malezya'nın başkenti Kuala Lumpur'da düzenlenen APEC zirve toplantısı sadece fiyasko ile değil kavga ile de sonuçlandı. APEC, 1967 yılında bölgenin anti-komünist devletleri Endonezya, Malezya, Tayland, Singapur Filipinler tarafından oluşturulan ASEAN'ın genişletilmiş bir devamı olarak 1989 yılında kuruldu. APEC'in amacı üye ülkeler arasında serbest dolaşım temelinde iktisadi ve ticari ilişkileri geliştirmek, bölgesel işbirliğinin uluslararası düzeydeki örneği olmak olarak saptanmıştı. Ama, aslında APEC Japon ve Amerikan emperyalizminin bölgede sürdürdüğü hegemonya yarışında bir koordinasyon, bir uzlaşma bürosu işlevini görmektedir. Kısa bir süre iktisadi ve ticari işbirliğinin ve dolayısıyla hızlı kalkınmanın başlıca örneklerinden biri sayılan APEC oluşumu, günümüzde, çok daha farklı bir manzara sergilemekte, iflasların, çöküşlerin, politik bir kimlik kazanan iktisadi bunalımın örneği olarak anılmaktadır. Bu koşullarda iktisadi bir misyonu olan zirvenin fiyasko ile sonuçlanmaktan başka bir şansı yoktu.

ABD ve Japonya'nın yıllardır üzerinde tepindikleri ve APEC'in esas birleşimini oluşturan Asya ülkeleri iktisadi krizin ilk çekim Asya ülkeleri

çoğunda bunalım iktisadi olmaktan çoktan çıkmıştır. Çünkü, Endonezya, Malezya bu bağlamda birer savaş alanıdır. Mali ve iktisadi çöküntünün esas geride kalmıştır, geriye kaybedecek fazla bir şey yoktur. Bu ülkelerde bulunan yabancı ve yerli sermaye kaçmış, ABD ve Avrupa'ya sığınmıştır. Hammadde fiyatları, hızlı olmasa da, sürekli bir düşüş yaşamaktadırlar. Ticaret hacimlerinde büyük bir daralma yaşanmıştır. Dünyun ejderhalı hammadde ithal etme olanakları olmadığı için bugün ihraç edecek mal üretememektedirler. Üretim üniteleri ardarda kapanmakta işsizlik ve sefalet çığ gibi yükselmektedir. Dolayısıyla, bu aşamadan sonra iktisadi anlamda sürecin izleyeceği rota yoksulluk ve sefalet oranının giderek artması olacaktır. Ekonomik alanda olağanüstü ve ani çöküşlerin yaşanmasının özneleri yoktur.

Bu nedenle krizin bu ülkelerde günümüzde ulaştığı aşama sosyal ve politik niteliktedir. Yaşanacak sosyal ve politik gelişmeler sözkonusu toplumların gündemlerini belirleyeceklerdir. Bu bağlamda en önde gelen örnek kuşkusuz Endonezya'dır. Egemen güçler ve onların efendileri Suharto'nun kovulması ile dar boğazdan sıyrılacaklarını sanıyorlardı. Çok kısa da olsa bu sanının belli bir inandırıcılık payı oldu. Suharto kovulunca öğrenci hareketi geri çekildi, kitle hareketi öndersizlikten, örgütsüzlükten ve deneyimsizlikten ötürü bocaladı, yolunu bulamaz oldu ve kısırlaştı, adete kendisine verilenle yetiniyormuş gibi göründü. Gelişmelere ve sürece Endonezya toplumunun özgünlüğü ışığında bakıldığında bu göstergelerin hepsi yanıltıcı. Bu toplum onyılların zifiri karanlığından çıkmaktadır. Düne kadar hükümetin hakkında iyi fal açmayan falcılar dahi vatan hainliğinden, devlete hakaretten, başkana saygısızlıktan vb suçlardan ötürü cezaevine konmaktaydılar. Suharto'nun kovulması ile bu sis perdesi dağıldı, kronik korku geleneği yenildi. Ve hiç bir ön hazırlığı olmayan yeni süreç ancak kendi doğallığı içinde ve kendi öz dinamikleriyle ilerlemek durumundadır.

Endonezya'da Suharto'nun kovulması ile ne değişti? Hem hiçbir şey, hem de çok şey. Suharto rejimi tüm kurumlarıyla ayakta durmaktadır. Bu açıdan Endonezya'da hiç bir şey değişmemiştir. Tam tersine rejim, geçmişe göre, kendisini kitlelere daha kolay kabul ettirebilme fırsatına kavuşmuştur. Ama, sürece bir başka açıdan bakıldığında, zifiri karanlığın dağılmasının işçilere, emekçilere, öğrencilere, aydınlara vb. kazandırdığı olanaklar düşünüldüğünde ülkede köklü bir değişim gerçekleşmiştir. Onyıllar boyu tek partili kalan ülkede bugün yüzü aşkın siyasi parti kurulmuş bulunuyor. Öğrenci hareketi, kitle hareketi, bir bakıma, bu değişimin sarhoşluğu sonucu nefes darlığına tutuldu, geri çekildi. Son gelişmelerin de kanıtladığı gibi bu geri çekilme ve durgunluk, yaşanan sürecin sadece bir aşamasıdır. Çünkü, deneyimsiz ve apolitikleştirilmiş kitleler Suharto'nun kovulması ile sorunun özünün çözüldüğünü sandılar. Geri çekildiklerinde gördüler ki hesabı görülmemiş bir miras, alınması gereken yığınla hak duruyor ve uğruna savaşım verilmediği sürece kendiliğinden verilmeyecek.

Bu konuda en somut örnek öğrenci hareketi şahsında yaşanıyor. Ayrıca, öğrenciler, bir sosyal kategori olarak, mücadele alanına toptan atılan ve kendi içinde homojen bir bütünlüğü olduğu için mücadelesi kolay izlenen tek sosyal kesim. Rejimde gedik açılmasında belirleyici bir rol oynayan öğrenci hareketi Suharto'nun kovulması ve ardından yaz tatilinin yaklaşması sonucu kırıldı. Ama okullar açılınca, iktisadi çöküntünün daha da ağırlaştırdığı eğitim sektörünün tüm olanaksızlıklarıyla yüzyüze kalınca, General Wiranto'nun yatıştırdığı dost ilan

ettiği aynı hareket, yeniden canlanmaya başladı. Yani, bu sosyal kategori Suharto'nun kovulmasının sorunların çözümüne yetmediğini pratikte yaşayarak, görerek kavramaya ve kavrayışından sonuçlar çıkarmaya başladı. İşte bu günlerde başkent Cakarta'ta yaşanan mücadele sahneleri böyle bir sürecin ürünleridir.

Endonezya'daki gelişmelere salt öğrenci hareketi üzerinden bakmak işin kolaylığına yorumlanabilir. Kavganın ön saflarında şimdilik öğrenciler yer aldıkları için onlar değerlendirme ve yorumun öznelere olmak durumundadırlar. Ama sürecin arka planında çok farklı dinamikler duruyor. Bu dinamiklerin tehlikesini en iyi Endonezya hükümeti görmektedir. Meclis toplantısının 30 bini aşkın asker, 120 bin civarında milis, zırhlı birliklerin koruması altında yapılması, deniz kuvvetlerinin seferber edilmiş olması, en modern silahların meclis binasının çevresine yerleştirilmesi, meclis binasını çevreleyen çok geniş bir alanın elektrikli tellerle çevrimesi sadece öğrenci hareketinin verdiği korkudan kaynaklanmamaktadır. Geçen hafta sonunda düzenlenen eylemler ve meydana gelen çatışmalar düzenin korkusunu doğrulamaktadır. Zira, emekçi kitleler de yoğun bir biçimde öğrencilere katılmış, Suharto'dan, geçmişten hesap sorulmasını talep etmek için sokağa dökülmüşlerdir. Hatta, henüz doğrulanmayan bazı kaynaklar yer yer askerlerin de saf değiştirdiklerini ve göstericilerin saflarına katıldıklarını belirtmektedirler.

Önümüzdeki dönemde, çoğu kez kendi iç zayıflıklarından ötürü inişli çıkışlı bir süreç izleseler bile Endonezya'da sosyal patlama ve politik kriz dinamikleri çoğalmakta, büyümektedir. Egemen sınıflar emekçi kitlelerle karşı karşıya duruyorlar. Arada aracı bulunmamaktadır. Düzenin manevra alanı gün geçtikçe, kitleler bilinçlendikçe daralmaktadır. Üstelik mali ve iktisadi iflas egemen güçlerin emekçi sınıf ve tabakaları oyalama olanaklarını tamamen tüketmiştir. Düzenin elinde kalan tek koz şiddete başvurmak, toplu katliam gerçekleştirerek kitleleri korkutup sindirme yoluna gitmektir. Şiddetin, iyi örgütlenmiş devlet terörünün sık sık böyle bir işlev gördüğüne tarih tanıktır. Ama, aynı tarih çaresizlik içinde kalıp saldıran iktidarların sonlarını hızlandırmaktan başka bir şey yapmadıklarına da aynı frekansla tanık olmuştur.

APEC üyelerinden bir başkası ve zirveye evsahipliği yapan Malezya da ciddi bir sosyal patlamanın siyasi bunalımın eşğine dayanmış bulunuyor. İktisadi çöküşten en çok etkilenen ülkelerden birisi olan Malezya'da Başbakan Mahathir Mohamad kitlelerin nabzına şerbet döken popülist bir politika ile halen durumu idare etmeye çalışmasına rağmen hoşnutsuzluğun boyutları her geçen gün artmaktadır. Yeni yetme ejderhalar kategorisine giren Malezya bölge ülkeleri ile birlikte iflas bayrağını dalgalandırmak zorunda kalınca 18 yıldır iktidarda olan Başbakan Mahathir Mohamad tahtını kurtarmak için aniden anti-liberal kesildi. İflasın ve iktisadi çöküntünün esas sorumluluğunu IMF'ye, sermayenin serbest dolaşımına, ultra liberalizme yükleyen Mahathir Mohamad döviz giriş çıkışlarını kontrol altına aldı, dolar/ringit ilişkisini sabit kura bağladı ve dışa açık ekonomi yanlısı 16 yıldır mali bakanlığı yapan Enver İbrahimi geçen 2 eylül günü rüşvet, eşcinsellik gibi suçlamalarla cezaevine attırdı. Dahası, ultra liberalizm yanlılarının kullandıkları reform 'reformazi' şiarını kullanan herkesi cezaevine kapatacağını açıkladı. Mahathir Mohamad'ın tahtını kurtarmak, Suharto'nun akibetine uğramamak amacıyla uygulamaya koyduğu sözümona

devletçi/müdahaleci/korumacı iktisadi politika, liberallere savurduğu tehditler, aslında, boğulmamak için yılanı sarılmaya benziyor. Toplumun ulusal duygularını istismar ederek iktidara karşı geliştirebilecek olan bir kitle hareketinin önünü almaya çalışan Mahathir Mohamad en iyi ihtimalle siyasi ömrünü biraz uzatabilir ama kurtuluşunu asla garantiye alamaz.

APEC zirvesinde ABD başkan yardımcısı Al Gore'un büyük bir küstahlıkla parmak bastığı konu bölge ülkelerindeki siyasi rejimlerin zayıflığıdır. Hamiliğini yaptığı eli kanlı diktatörlükleri "demokrat" olmamakla suçlamak, "halkın damgasını taşımayan rejimlerin değişmesini" talep etmek ve bölge dillerinde "tek çareniz 'reformazi'" demek ABD'ye düşmez. Ama, Al Gore'un muhataplarının sert tepkilerine yol açan bu sözleri bir başka endişeden kaynaklanıyor ve sadece kaba tehdit kategorisine girmiyorlar. ABD emperyalizminin akıl hocaları çok iyi biliyorlar ki onyıllardır şiddetle ayakta duran mevcut iktidar ekiplerinin görevde kalmaları, Endonezya örneğinde olduğu gibi, sosyal patlama ve politik kriz faktörüne dönüşeceklerdir. İktisadi çöküntü böyle bir sonu her gün daha da yaklaştırmaktadır. Nasıl süreçler başlatacağı belli olmayan kitle hareketlerinin kabarmasına meydan ve fırsat vermemek için ABD'ye göre yapılması gereken en rasyonel girişim çok partili bir demokrasi piyesi oynatmaktır. Bu şekilde tezgahlanacak olan hükümet değişiklikleri iki avantajı bir arada sağlayacaklardır. Birincisi, emekçi kitleler oyalayacak, öfkelerinin taşması engellenecek ve düzen yara almayacaktır. İkincisi ise halkoyu ile meşrulaştırılmış yeni hükümet ekipleri aracılığı ile emekçilerin taleplerini dizginlemek, uluslararası sermayenin çıkarlarına öncelik veren bir iktisadi politika uygulayarak krizin faturasını emekçi kitlelere ödetmek çok daha kolay olacaktır. Soruna ters yönden bakıldığında ve ABD'nin küstahlığına karşı toplumun tüm kesimlerinden yükselen tepkiler hesaba katıldığında belki de Al Gore kitleleri, onların ulusal duygularını inciterek, mevcut hükümetler etrafında kenetleme provokasyonunda bulunmuş olabilir.

Her halükarda ABD emperyalizmi adına Al Gore'un savurduğu tehditlerin bir ucu gidip onun bölgedeki esas rakibi Japonya'ya dayanmaktadır. Japonya APEC zirvesine en zor durumda olan ülkelere yardım olarak vermek ve dolayısıyla baştan çıkartmak için 30 milyar dolarlık bir çekle gelmişti. Görüşmelerdeki ABD temsilcisi Charlene Barshefsky'nin dediği gibi "Japonya'nın Çek defteri diplomasisi" karşısında ABD'nin "hoparlör diplomasisini" devreye sokmak gerekiyordu. Yani, ABD'nin mali kaynakları sınırlı, IMF aracılığı ile birinden alıp ötekisine vermekte. Son bir yıl içinde Endonezya, Güney Kore ve Tayland'a tanınan kredilerin toplamı 120 milyar dolardır. Bu meblağdaki ABD payı son derece semboliktir. Buna karşılık Japonya dev mali kaynaklara sahip bir ülke. Egemenliğini yaymak, pazarlarını genişletmek için mali gücünü rahatlıkla kullanmaktadır. ABD onunla aynı minderde gürleşmemekte ve sorunu hemen politik arenaya çekmektedir. ABD ile Japonya arasındaki keskin rekabet, örneğin, Mahathir Mohamad gibilerinin ilişkilerden yararlanmasına, gür konuşmasına olanak vermektedir. APEC zirvesi boyunca ABD ile Japonya arasındaki ticari savaş doruğa tırmandı. Uzun süredir pazarlık konusu olan balıkçılık ve orman ürünleri sektörüne ilişkin görüşmelerde herhangi bir sonuç alınamadı. Japonya'nın ABD tehditlerine boyun eğmemesinde ve taviz vermemesinde japon kredilerinden yararlanan diğer bölge ülkeleri önemli bir rol oynadı, Japonya'dan yana tavır takındılar.

Ortadoğu'da "barış yeniden ertelendi"

Kudüs'te batlayan bombanın ardından Netanyahu hükümeti Wye Anlaşması'nın yürürlüğe girmesini, tarihi belli olmayan bir zamana ertelediğini duyurdu. Bombanın ardından iki intihar komandosu yaşamını yitirirken 21 kişi de yaralandı. Bu patlamanın ardında siyonist saldırganlar anlaşmanın zaten kötü bir uzlaşma olduğunu ve bunun bu bomba tarafından ortaya çıkartıldığını açıkladılar. İsrail hükümeti yaptığı açıklamada, barış görüşmelerinin Filistin tarafı vaatlerini yerine getirmeden önce başlayamayacağını altını da çizmiş oldu. Siyonist yönetim Oslo barış görüşmelerinde kendilerinin verdiği vaatlerin yerine getirilmesi konusunun hatırlatılmasını dahi istemiyor. Wye Anlaşması ABD ve Netanyahu yönetiminin dayatmasıyla İsrail yönetimine karşı Filistin direnişinin tamamen bastırılmasını, varolan devrimci potansiyelin tasfiyesi temeline oturmaktadır. Filistin otonomi yönetimi emekçi kitlelerin tepkisini zora başvurarak bastırmaya çalıştıysa da siyonistlerin yeni yerleşim alanları inşası devam etti. Politik geleceği İsrail yönetiminin tutumuna bağlı olan otonomi yönetimi Filistin emekçi halkı için de tamamen soyutlanmış bulunuyor. Otonomi yönetiminin baskıcı tutumu karşısında gelişen tepki bir bağlamda siyonist yönetimi de korkutmaktadır. Siyonistler Arafat yönetiminin direnişi tamamen tasfiye edemeyeceğini, halkın inisiyatifinin önüne geçemeyeceğini bilmektedirler. Onun için de "güvenlik sorununu" ancak işgalci bir tarzda sağlayabileceklerini hesaplamaktadırlar.

Bu koşullarda Kudüs'te patlayan bomba Netanyahu hükümetinin istemi doğrultusunda oldu. İki kişi yaşamını yitirirken kalabalık bir saatte başka insanların yaşamını yitirmemesi dikkatleri MOSSAD'a çekti. Nitekim ölen iki kişi daha önce İsrail cezaevlerinde yatmış ve İsrail'in denetimindeki bölgede yaşamaktaydı. CIA ve MOSSAD işbirliği özellikle "barış sürecinde" ürünlerini sıkça verdi. Nitekim Wye Anlaşması'ndan sonra ilk kez CIA'nın aktif bir rol üslenmesi olaya farklı bir boyut kazandırmaktadır. Saldırıdan sonra "barış görüşmelerini" askıya alan Netanyahu hükümeti ABD'nin desteğini de almış bulunuyor. Bu Pazartesi iki hükümet temsilcileri ABD ve İsrail arasında askeri işbirliğinin genişletileceğini açıkladılar. ABD'nin İsrail Başkonsolosu Edward Walker, İsrail'in askeri yönde nitelik olarak üstünlüğünü korumasının bölgedeki güvenlik açısından önemli olduğunun altını çizerek ABD'nin tutumunu net biçimde ifade etti. 31 Ekim'de iki ülke arasında yapılan anlaşma, yeni roket sistemlerinin inşa edilmesinden, silah teknolojisinin geliştirilmesine kadar pek çok noktayı içermektedir. Anlaşmaya göre bu yeni roket sistemleri 2 bin yıldan itibaren bölgeye yerleştirilecektir. İsrail hükümetinin Filistin yönetimini ciddiye almayan tutumu, ABD'nin yeni askeri işbirliği anlaşmaları, özellikle bölge halkı içinde büyük bir tepkiye yol açmaktadır.

Buna, Irak'a karşı artan saldırganlık da eklenince, ABD emperyalizmine karşı bir çok Arap ülkesi tutum almak zorunda kalıyor. İsrail-Türkiye ittifakının arkasında ABD emperyalistlerinin olması bölgede dengeleri yeniden biçimlenmesine yol açtı. ABD-İsrail-Türkiye ittifakı artık bütün saldırganlığıyla ortada. Suriye ve Irak'ın tehdit edilmesi, İran'ın Orta Asya petrolleri görüşmelerinde devre dışı bırakılması, rüzgarların ABD'ye karşı esmesine yolaçtı. Nitekim Kuveyt hükümeti dahi Irak ile ilişkilerini düzeltmeyi resmen gündeme getirdi. Hatemi yönetimi altında İran ile ilişkilerinin gelişmesini amaçlayan Clinton yönetimi umduğunu bulamadığı andan itibaren İsrail-Türkiye ittifakını bölgedeki egemenliğinin temel direği haline getirdi.

Bu gelişmeler bölgede sıcak çatışmaları güncelleştirmektedir. Arap ülkeleri karşı bir tutum belirlemek amacıyla bir hazırlık içine girmiş bulunuyor. Bölgede emperyalizmin istediği istikrarın hiç bir zaman olamayacağı açık. Bütün toplumsal ve politik olgular devrimci bir çözümü dayatıyor. Barış artık, ancak devrimle sağlanacaktır. Başka yolu yok. Bunu Filistin emekçileri kendi acı deneyimleriyle öğrenmiş bulunuyor.

Latin Amerika:

İşçi önderleri susturularak dikensiz gül bahçesi yaratılmak isteniyor

Uluslararası Çalışma Örgütü'nün yaptığı bir açıklama Latin Amerika genelinde devlet güçlerinin sendika ve işçi önderlerine yönelik saldırıların boyutlarını gözler önüne serdi. Geçen yıl içinde 300 sendikacı devlet güçleri tarafından katledildi. 2.500 sendikacı ise devlet güçleri tarafından tutuklanarak zindanlara dolduruldu. Latin Amerika genelinde, işçi sınıfının ekonomik, politik, sosyal, sağlık sorunlarıyla ilgilenen, faaliyet sürdüren bütün aktif sendikacıların yaşamı ince bir ip üzerindedir. Aktif olan sendikacıları korkutmak, tehdit ederek susturmak, pasifize etmek, satın almak, katletmek günlük yaşamın doğal bir parçasıdır. Yani devlet güçleri kendi isteği doğrultusunda hareket etmeyen sendikacılara yaşam olanağı tanımıyor.

İşçi sınıfının son yıllarda giderek gelişen mücadelesi karşısında karşı-devrim, sistemli olarak bu saldırıları gündeme getirdi. Son iki yılda işçi önderlerine karşı artan saldırılar, '70'li yıllarda askeri faşist diktatörlükler altında yapılan saldırılarla aynı boyutta.

İşçi sınıfına yönelik saldırıların en yoğun yaşandığı ülkelerin başında Kolombiya gelmektedir. Devlet güçleri ve paramilitarist gruplar sistemli olarak sendikacılara karşı "imha operasyonları" düzenlemektedirler. Son olarak Ekim ayı içinde 5 işçi önderi hunharca katledildi. Pastrana hükümetinin kemer sıkma politikalarına karşı Ekim ayı başında 800 bin işçi ve kamu çalışanının başlatmış olduğu grev devlet güçlerinin şimşeklerini üstüne çekmişti genel grev yaşamı tamamen felç etmiş, Başkent Bogota'da işçiler, öğretmenler, doktorlar, öğrenciler ve diğer kamu çalışanları, gösteriler yaparak hükümetin politikasını protesto etmişlerdi.

Devlet güçleri bu eylemlere saldırarak bastırmak istedi. Önemli petrol rafinerileri ordu güçleri tarafından ablukaya alındı. Eylem illegal ilan edildi. Bu saldırıya işçilerin aldırış bile etmemesi üzerine devlet güçleri, kudurmuşçasına, değişik noktalardan eylemci işçilere saldırmaya başladılar. Bir çok işçi tutuklanırken, paramilitarist gruplar da terör estiriyordu. Eylemlerin sürdüğü bir hafta içinde beş aktif sendikacı evlerinin önünde kurşunlanarak öldürüldü. Sadece 1997 yılı içinde Kolombiya'da 80 işçi önderi katledildi

İşçi sınıfını susturmanın ikinci yöntemi de sendikal faaliyetleri yasaklamak ve sendikal faaliyette bulunan işçilerin işine son vermektir. Sendikal faaliyetleri yasaklayarak bastırmak için kapitalistler, '97 yılı içinde giriştikleri toplu tensikatla 50 bin işçiyi fabrikaların dışına sürdüler. Bu saldırı yöntemi Kolombiya'nın yanı sıra, en çok Peru, Brezilya, Meksika ve Costa Rica'da uygulandı. Fakat tüm bu saldırılar işçi sınıfının mücadelesinin önüne geçemiyor. Radikal işçi eylemleri son on yılda toplumun diğer emekçi kesimlerini de harekete geçirmekte, eylemlerin içine itmektedir. Hemen her işçi eylemi, kamu emekçileri, köylü ve kızılderili örgütlenmeleri içinde aktif destek bulmaktadır. Sermayenin saldırılarına karşı bir emek cephesinin direnişi gelişmektedir. Faşist terörün dozununun artmasının arkasında da bu gerçek yatmaktadır.

Ekvador:

Emekçi kitleler hükümetin saldırı programına karşı direniyor!

Ağustos ayında devlet başkanlığına seçilen Jamil Mahuad ulusötesi emperyalist tekellerin, IMF ve Dünya Bankası'nın talepleri doğrultusunda "neo-liberal" olarak adlandırılan ekonomik-politik yaptırımları hayata geçirmeye çalışıyor. Emekçi kitlelere yönelen bu kapsamlı saldırı emperyalist sermaye tarafından güven verici önlemler olarak adlandırılıyor. Nitekim IMF'nin yıllık toplantısına katılarak yardım dilenen Mahuad; "Ekvador'un ekonomiyi denetleyecek, yabancı yatırımcılara kapıları açacak güçlü bir devlete ihtiyaca var" ifadesiyle içinde bulunduğu çıkmazı da işaret ediyordu. Son ekonomik-mali bunalım ülkeyi kelimenin tam anlamıyla uçurumun ucuna getirdi. Öğretmenler, asker ve polisler aylardır maaş alamamaktadırlar. Bütçe açığı 1,4 milyar dolar düzeyine çıkmıştır. Dış borç 15 milyar doları bulmaktadır. Ekonomik bunalıma politik istikrarsızlık da eklenince yabancı sermaye ardarda ülkeden kaçmaya başladı. "Güçlü devlet talebi" bu koşullarda egemen sınıfın tek can simidi oluyor.

Yönetime geldiği Ağustos ayından bu yana uygulamaya konulan saldırı programı ilk etapta emekçi halkın en yoksul kesimlerini hedef aldı. Gaz, elektrik ve benzine yapılan subvansiyonların sona erdirilmesi fiyatların astronomik bir şekilde tırmanmasına yol açtı. Ülkenin para birimi Sucre'nin değeri yüzde 15 oranında düşürüldü. Bu yılın sonuna kadar yüzde 46 oranında enflasyon beklenilmekte. Bu saldırılar ülkede var olan yoksullaşmaya yeni bir ivme kazandırmıştır. Öyle ki, bugün halkın üçte biri yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır.

Bu saldırılara karşı emekçi halkın bütün kesimlerinde yoğun bir tepki gelişmektedir. Ekim ayının ortalarında işçiler, küçük üreticiler, kızılderili örgütlenmeler genel bir grev gerçekleştirdi. Petrol rafinerileri tamamen üretim dışı kaldı. Bir çok kentte barikat kuran emekçiler devlet güçleriyle çatışmaya girdi. Bu

çatışmalar sonucunda 5 kişi yaşamını yitirirken, bir çok kişi de yaralandı. Devlet, olayların sorumlusu olarak gösterdiği 100 kişiyi tutuklayarak cezaevine koydu. Emekçi kitleler içinde kabaran bu tepkiler hükümetin "yoksullara acil yardım" adıyla aldığı bir karar karşısında iyice büyüdü. Nitekim bu kararda geçinemeyen çocuklu ailelerin ayda bir kez bir kiliseye gidip 16 dolar yardım almaları öngörülmektedir. İnsan onurunu zedeleyici olarak tanımlanan bu karara karşı bütün toplumsal kesimlerden sert tepkiler geldi. İstikrarı sağlamak gerekçesiyle IMF'den kredi dilenen hükümet kitle direnişi karşısında tamamen çıkmaza girmiş bulunuyor.

Üstelik bu çıkmazı daha da karmaşılaştıracak yeni eylemlilik dalgasına hazırlanıyor kitleler. İşçi ve memur sendikalarının yanı sıra diğer emekçi örgütlenmeleri de yeni eylem planlarını açıklayarak, hükümetin saldırı programını geri çekmemesi durumunda genel grev başta olmak üzere her türlü yöneme baş vurulacağını ilan etmiş bulunuyorlar. Emekçi kitlelerin bu kararlılığı karşısında geri adım atmak zorunda kalan hükümet, bu ay içinde emekçi kitle örgütlerinin temsilcileriyle "istikrar programlarının geleceği" konusunda görüşmelere hazır olduğunu duyurmak zorunda kaldı. Emekçi kitleler, hükümetin bu tutumunun bir oyalama taktiği olduğunu biliyor. Bunu anlamak için çok fazla çabaya da gerek yok zaten. Çünkü hükümet sözcüsü; "reform kararlılığından bir dönüşün sözkonusu olamayacağını" açıklayarak gerçek niyetlerini gizleme gereği bile duymadıklarını göstermiş oldu. Fakat güçlü bir mücadele geleneğine sahip Ekvador işçi sınıfının bu saldırılara izin vermeyeceğini, kolay kolay kabullenmeyeceğini beklemek gerekiyor.

Kısacası, emperyalist tekeller istedikleri huzuru Ekvador'da bulamayacaklar.

Seul: İnternetteki komünist kim?

Güney Kore güvenlik güçleri hareketli bir kaç hafta geçirmekle yüzyüze kaldı. Neden mi? İnternette komünizm propagandası yapan bir kişi vardı ve bulunamıyordu. Nitekim bu kişi Web sayfasında emperyalist toplumun pisliklerini teşhir ederek sosyalist toplumun üstünlüklerini propaganda etti. Anti komünizm yeminli polisler, bu kişiyi yakalamalıydı. Güney Kore'yi "kızıl tehlike" bekliyordu. Ve sonunda bu komünist bulundu. 19 yaşındaki Kim Suk Joon kendi adına açtığı Web Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sayfasıyla politika yapıyordu. Tutuklanarak cezaevine konulan Kim, "düşmanın yararlanacağı ve cesaretlendireceği" belgeleri yayımladıktan sonra mahkeme karşısına çıkarılacak. Fakat Güney Kore güvenlik güçleri Kim'in yakalanmasıyla yetinmiyor. 400 kişinin Kim'in internetteki sayfalarını okuduğu tespit edildi. Şimdi bu 400 kişinin kim olduğunun tespit edilmesi gerekiyor. Aksi taktirde Güney Kore "büyük bir tehdit"le karşı karşıya kalacak(???)

Orta Amerika:

“Doğa felaketi”

sömürü düzeninde yoksulları vuruyor!

Orta Amerika ülkesi olan Honduras ve Nikaraguayı kuşatan “Mitch” felaketi büyük bir tahribata yol açarak etkisini sürdürmeye devam ediyor. Sayısı onbinleri bulan yoksul yaşamını yitirirken, fırtınada kurtulanlar ise kolera, sıtma, açlık, susuzluk gibi toplumsal sorunlarla yüzyüze. 3 milyon kişinin yaşamının tehlikede olduğu tahmin ediliyor. Dış yardımlar olmadan bu ülkelerin kendini toparlaması olanaksız görünüyor. “Mitch”in yarattığı tahribat, yoksullardan öç alırcasına estirdiği “terör” sadece bir yönüyle doğa fenomenleri karşısında insan gücünün çaresizliğini ortaya koyuyor. Doğa felaketleri esas olarak toplumsal örgütlenme, toplumsal düzen ilişkisi içinde özellikle insan yaşamı üzerinde etkisini gösteriyor. Nitekim önce faşist askeri diktatörlükler tarafından, daha sonra “düşük yoğunluklu demokrasi” stratejisi çerçevesinde “sivil faşist, gerici” yönetimlerce pazar ekonomisinin yasaları, emperyalist tekellerin saldırıları bir “doğa zoru” olarak sunuldu.

Özellikle tarım oligarkları 60’lı yıllardan

itibaren faşist askeri yönetimler altında yüzbinlerce küçük üretici köylüyü topraklarından kovarak bu alanlara el koydular. Tek kültürlü tarım alanları oluşturan oligarklar dünya pazarının ihtiyaçlarına cevap verebilmek için bu ülkelerin ekolojik, doğal dengelerini altüst ettiler. Kapitalist sömürü, talan, kâr hırsı paramilitarist güçlerle sürdürüldü. Bu saldırılardan korunmak için yoksul emekçiler ya kentlerin periferilerine, yada devlet güçlerini saldırılarından korunacak uzak bölgelere yerleştiler. Özellikle Orta Amerika ülkelerinde yüz binlerce yoksul insan şidetli bir yağmura karşı dayanıklı, barınacak bir yer bulmakta dahi zorlandı. Nehir kenarlarında derme çatma barınaklar oluşturarak yaşamaya çalışan bu yoksul emekçiler doğanın en küçük “saldırısı” karşısında korunamaz konumdaydı. “Mitch” fırtınası önce bu toplumsal kesimi yakaladı.

Büyük kesimi su altında kalan Honduras bunun en somut örneğini sergilemektedir. Sömürgeciliğin geride bıraktığı izler hala bütün etkisini çıplak bir şekilde gösteriyor. Yerli kızdilerili halk her türlü ekonomik, politik, sosyal, sağlık hakkından yoksun. İstatistik verilere göre 500 bin topraksız aile mutlak bir yoksulluk içinde yaşamak zorunda. Ülkenin en önemli toprakları büyük toprak beyleri ve uluslararası tekellerin elinde toplanmış durumda. Köylü önderi Rafael Alegria, ülke tarım alanlarının 88 ABD ailesi tarafından kontrol edildiğini söylemektedir. 6 milyon nüfuslu Honduras’ın yüzde 80’ni bu 88 Amerikalı aile tarafından yoksulluk sınırının altında yaşamak zorunda bırakılmış bulunuyor. Bu toplumsal koşullar gözetilmeden “doğa tahribatların” boyutunu doğru değerlendirmek olanaklı değildir. Nitekim emperyalist medya, açtığı “insani yardım kampanyalarıyla” tekeli kâr

hırsının “doğa yasası” olarak sınılan vahşetini örtmeye çalışmaktadırlar.

Doğa ya da “tekellerin tahribatı”

Toplumsal örgütlenme biçiminin doğanın gücü karşısında ne ölçüde etkili olduğu daha önce somut olarak Küba’da yaşandı. Bu yılın Ağustos ayında Hurriken George Kübayı da “teslim” almak istedi. Fakat Küba halkı “doğanın bu saldırısına” karşı kendini toplumsal olarak hazırladı. Fırtına büyük tarım alanlarını tahrip etmesine, 40 bin evi, 2 binin üzerinde binayı tamamen yıkmasına rağmen sadece dört kişi yaşamını yitirdi. Neden? Çünkü tekeli kâr hırsıyla hareket etmeyen Küba yönetimi fırtına adaya ulaşmadan önce insanları başka bölgelere aktarmıştı. Böylece büyük bir “doğal felaket” önlenmiş oldu. Emperyalist saldırganlığın ablukasına maruz kalan Küba yönetimi doğanın zoru karşısında toplumsal örgütlenmenin kuvvetini ortaya koymuştu. Honduras ve Nikaragua’da ise kapitalist sömürü düzeni pazar yasalarına uygun hareket etti. İnsan yaşamı tekellerin kâr hırsı karşısında hiç bir şeydi. Nitekim neo-liberal ekonomik-politikalarıyla özellikle toplumun en yoksul kesimlerini saldırı hedefi yaptı. İki ülkede de yaşanan tahribatın yaralarını sarmakta emperyalizmin uşağı yönetimler tamamen yeteneksizliğini sergiliyor. Yapılan uluslararası yardımlar dahi yerlerine ulaştırılamıyor. Devlet güçleri gelen yardımları bir düzen içinde dağıtmak yerine, su ve yiyecek kuyruklarında kavga eden insanlara acımasızca saldırarak “düzen” sağlamaya çalışıyor.

Özellikle Nikaragua hükümeti Küba’nın önerdiği doktorları politik nedenlerden dolayı reddetti. Kapitalist sömürünün mantığına uygun işlemeyen bir sağlık sisteminin müdahalesi “tehlikeli” olabilirdi. Bu sorunda dahi faşist diktatörlükler barbarlıklarını sergiliyorlar. Doğa tahribatı kapitalist özel mülkiyet sisteminin barbarlığıyla birleştiği ölçüde savunmasız emekçi yoksulları rehin alabiliyor. İnsanı toplumsal felsefesinin, ekonomik-politikalarının merkezine koyan sosyalist bir toplum, doğa güçlerinin “saldırılarına” karşı sosyal örgütlenmenin bütün yeteneklerini ortaya koyar. Kapitalist sömürü düzeninde ise ekonomik yasaların kendisi insanın tahribatına dayanır. Doğanın yarattığı tahribat bunun yanında son derece küçük kalıyor.

Tek kültürlü tarım alanları oluşturan oligarklar dünya pazarının ihtiyaçlarına cevap verebilmek için bu ülkelerin ekolojik, doğal dengelerini altüst ettiler.

Kapitalist sömürü, talan, kâr hırsı paramilitarist güçlerle sürdürüldü. Bu saldırılardan korunmak için yoksul emekçiler ya kentlerin periferilerine, yada devlet güçlerini saldırılarından korunacak uzak bölgelere yerleştiler. Özellikle Orta Amerika ülkelerinde yüz binlerce yoksul insan şidetli bir yağmura karşı dayanıklı, barınacak bir yer bulmakta dahi zorlandı.

Almanya'da Parti ve Devrim Gecesi:

Geceye 1500 işçi ve emekçi katıldı

TKİP'nin kuruluşu

yurtdışında coşkuyla kutlandı!

Partimizin kuruluşunun duyurulduğu "Parti ve Devrim Gecesi", 14 Kasım günü Almanya'nın Wuppertal kentinde 1500 kişinin katılımıyla gerçekleştirildi. Gecemize coşku ve bu tarihsel adımın önemine uygun bir atmosfer hakimdi.

Komünist hareketimiz yıllardır sınıfın devrimci partisini inşa çabası içindeydi. Geçtiğimiz yıl "Herşey parti için!", "Herşey parti kuruluş kongresi için!" şiarları eşliğinde yayınlanan bir deklarasyonla bu çabanın sonuna gelindiği duyurulmuştu.

Komünist hareketin yurtdışındaki sempatisan ve taraftarları olarak içinde bulunduğumuz yılda mutlaka partimizin kurulup ilan edileceğini biliyorduk. Bundan hareketle devrim tarihimizde bir kilometre taşı niteliğindeki bu adımı selamlamak, partimizin kuruluşunu yurtdışındaki işçi ve emekçilere duyurmak ve bu büyük sevinci onlarla paylaşmak amacıyla "Parti ve Devrim Gecesi" yapmayı kararlaştırdık.

Partimizin kuruluşunu partimize layık bir biçimde

kutlamak istiyorduk. Tüm yoldaşlar olarak partili bir ruhla ve parti kimliğine yaraşır bir sorumlulukla çalışmamız gerektiğinin bilincindeydik. Bu bilinçle hareket ettik. Türkiyeli hemen tüm akımlar, gece adı altında popüler bir takım sanatçıların boy gösterdiği şenlikler düzenliyorlardı. Biz ise her dönem devrim ve sosyalizm şiarları eşliğinde politik propaganda ve ajitasyonun hakim olduğu geceler yapmaya özen gösterdik. Parti ve Devrim Gecesi, adından da anlaşılacağı üzere, politik ve partili düzeye yaraşır bir gece olmalıydı. Gecemizin

programını bu bakışla hazırladık.

Biz zorlu, inatçı ve yoğun bir ideolojik, politik, örgütsel ve pratik bir çabanın sonucunda partimizi kurmuştuk. Partimiz bir sınıf partisiydi. Doğal olarak partimizi herşeyden ve herkesten önce işçilere ve emekçilere duyurmalı ve tanıtmalıydık. Tümüyle kendi öz politik ve pratik çabamıza dayanmalı, işçi ve emekçileri gecemize katmalıydık. Gece öncesi faaliyetimizi tümüyle bu bakışla planladık.

Avrupa'da çalışmamızın olduğu her yerde gece komiteleri ve politik çalışma grupları oluşturduk. Başta işçi evleri olmak üzere çeşitli toplantılarda, etkinliklerde ve düğünlerde gecemize katmayı hedeflediğimiz kitleye dönük yoğun

bir propaganda faaliyeti yürüttük. Binlerce afiş astık, geceye çağrı bildirisi dağıttık. Özellikle gecenin yapılacağı kenti defalarca afişlerimizle süsledik. Gecenin yapılacağı kentin bulunduğu Kuzey Ren Westfalya bölgesinde gecemizin yapılacağı tarihi bilmeyen yok gibiydi. Bunda son bir aylık yaygın propaganda çalışmalarımızın etkisi, ama daha çok da partimizin kuruluşuna dönük merak büyük rol oynadı. Pek çok işçi, emekçi ve devrimcinin "Partinin adı ne?", "Parti'nin kuruluşunu orada mı duyuracaksınız?" şeklindeki sorular bunun ifadesiydi. Bu sorular partiye duyulan ilgiyi gösteriyordu ve çok anlamlıydı. Çalışmamızda bizi motive edici bir rol oynadı.

Parti adından aldığımız güç ve moralle çalışmaya daha sıkı sarıldık. Son on günde gecenin yapılacağı kenti adeta bir karargaha çevirdik. Yoğun ve kolektif bir çaba ortaya koyduk. Geceli-gündüzlü çalışarak son günlere sığdırılan bu çabalar gerçekten görülmeye değerdi. Kimi yoldaşlar pankartları, kimileri diaları hazırlarken, kimileri afişleme, kimileri de propaganda ve bilet satışı için koşuşturuyordu. Hepimiz kolektif emek harcamanın hazzıyla doluyduk. Nihayet gecenin yapılacağı güne geldik.

Gecenin yapılacağı salon ve sahne çok iyi düzenlenmişti. Sahnenin sağına ve soluna orak-çekiç ve yıldızlı parti amblemimizin bulunduğu dev kırmızı bayraklar dikilmişti. Aynı şekilde konuşma kürsüsü de kırmızı bayrağımızla süslenmişti. Salonun dörtbir yanında da kırmızı bayraklar asılmıştı. Yanısıra

salonun her iki tarafına "Yaşasın sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!", "81. yıldönümünde şan olsun Ekim Devrimi'ne!", "Ya sosyalizm, ya barbarlık!" sloganlarının yazıldığı pankartlarımız asılmıştı. Ayrıca salonun hemen her köşesinde yoldaşlarımız kırmızı bayraklarımızı gece boyunca dalgalandırdılar.

"Geçen yılın ikinci yarısında 'Herşey parti için!', 'Herşey parti kuruluş kongresi için!' şiarını yükselten komünistler, siz işçi, emekçi ve devrimcilere verdikleri sözü yerine getirmiş bulunuyorlar. Partimiz, TKİP'miz kurulmuş bulunuyor. Gururluyuz, coşkuluyuz ve büyük sevinç duyuyoruz. Bu anlamlı günde bizi yalnız bırakmadınız. Sizleri partimiz adına selamlıyoruz. Parti ve Devrim gecemize hoşgeldiniz!"

Gecemiz yoğun alkış ve sloganlar eşliğinde bu sözlerle başladı. Ardından Fransa'daki Ekimci Genç Komünistler'in oluşturduğu Paris Gençlik Korosu'nun Fransızca olarak söylediği, büyük beğeni kazanan Enternasyonal marşı eşliğinde tüm dünyada devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşu yapıldı.

Bunu Paris Gençlik Korosu'nun devrimci marşları ve bir yıl önce EMEP'ten kopup birer sıra neferi olarak komünist hareketin saflarına katılan Ozan Abbas ve Ayşe ikilisinin dinletisi izledi.

Sıra partimiz adına yapılacak konuşmaya gelmişti. Parti adına konuşma yapacak yoldaş kürsüye davet edildi. Yoldaşın kürsüye çıkmasıyla birlikte sahnenin arka fonunda üstte "Devrim tarihimizde bir kilometre taşı", altta "Türkiye Komünist İşçi Partisi Kuruldu!" şiarlarının yazılı olduğu, ortasında orak-çekiç ve yıldızlı parti

amblemimizin bulunduğu görkemli pankartımız açıldı. Aynı anda yoğun alkış eşliğinde "TE-KA-I-PE..." sloganı yükseldi. Bu an coşku ve heyecanın doruğa ulaştığı, gecenin en anlamlı anıydı. Öyle ki heyecan tüm kitleyi sardı. Yoldaşın yaptığı konuşma

Komünist hareketimiz yıllardır sınıfın devrimci partisini inşa çabası içindeydi. Geçtiğimiz yıl "Herşey parti için!". "Herşey parti kuruluş kongresi için!" şiarları eşliğinde yayınlanan bir deklarasyonla bu çabanın sonuna gelindiği duyurulmuştu.

Bundan hareketle devrim tarihimizde bir kilometre taşı niteliğindeki bu adımı selamlamak, partimizin kuruluşunu yurtdışındaki işçi ve emekçilere duyurmak ve

bu büyük sevinci onlarla paylaşmak amacıyla "Parti ve Devrim Gecesi" yapmayı kararlaştırdık.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranney.org>

içerik ve vurgularıyla oldukça tok ve anlamlıydı. Partimizin gücünü yansıtıyordu.

Konuşmanın ardından devrimci türkülerıyla Grup '68 sahneye çıktı. Grup '68'i sazi ve türkülerıyla Türkiye'den misafir olarak gelen devrimci bir dost izledi.

Bu arada parti adına konuşma yapan yoldaş bir kez daha kürsüye çıkıp, PKK Başkanı Abdullah Öcalan'ın İtalya'da "yakalanması"nı vesile ederek iğrenç bir propaganda savaşı yürüten sömürgeci sermaye iktidarını teşhir etti. Sömürgeci Türk burjuvazisinin bu olayı kendi zaferi olarak propaganda etmesinin bir zavallılık örneği olduğunu vurguladı. Partimizin bundan önce olduğu gibi bundan sonra da kardeş Kürt halkının özgürlük mücadelesini destekleyeceğini ilan etti.

Grup Cemre söylediği türkülerle gecemize katkıda bulundu.

Gecenin ilk bölümünün sonunda Hollanda'dan Kızıl Şafak, Filipinler Komünist Partisi, İran Komünist Partisi-Komala ve Endonezya'lı devrimcileri temsil eden delegasyon sahneye davet edildiler. Bu devrimci dostların Türkçe'ye de çevrilen konuşmaları partimize dönük samimi ve anlamlı mesajlar içeriyordu ve sık sık "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganlarıyla kesildi.

Parti ve Devrim Gecesi'nin ikinci bölümü '60'lı yıllardan günümüze işçi, emekçi, gençlik ve Kürt ulusal hareketini konu alan slayt gösterisiyle başladı. Arada şiirlerle süslenen ajitatif konuşmalar eşliğinde gösterilen etkileyici slaytlar, gecenin coşku ve heyecana neden olan bir başka etkinliği oldu. Yoğun alkış ve sloganlara yolaçtı. Dia gösterimini Nürnberg Enternasyonal Kültür Merkezi folklor ekibinin beğeni kazanan kısa bir gösterisi izledi.

Gecenin son konuşğu Grup Yorum'du. "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganı eşliğinde sahneye çıktı Grup Yorum. Devrimci ve dayanışmacı dostluklarını "Düzene karşı atılmış her devrimci adımı sahipleniyoruz" mealinde sözleriyle dile getirdiler. Sermayenin faşist diktatörlüğünün Türkiye'deki devrimci her sese ve bu arada kendilerine dönük saldırılarını teşhir ve protesto ettiler. Ardından her zaman olduğu gibi, susmayıp türkülerini söylediler ve halayları sürdürdüler.

Parti ve devrim gecemiz başlangıçtaki heyecan ve coşkusunu koruyarak, "Devrim Gecesi"nde buluşmak dileğiyle sona erdirildi.

Elbette ki bir takım yetersizliklerimiz vardı. Herşeyden önce yeterince organize değildik. Gecede düzen ve disiplin alanında amatörliğin göstergesi aksamalar oldu. Fakat yine de kısa bir süreye asgari bir başarı sığdırdık. Partiye yaraşır bir kutlama gerçekleştirdik. Şimdi daha güçlü ve daha inançlıyız. Yoğun, yaygın ve etkin bir parti tanıtım kampanyası önümüzdeki günlerdeki yeni hedefimiz olacaktır.

İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!

Yaşasın partimiz, TKİP'miz!

Yaşasın devrim! Yaşasın sosyalizm!

TKİP Yurtdışı Örgütü

Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin kuruluşu vesilesiyle Almanya'da yapılan Parti ve Devrim Gecesi'ne çeşitli devrimci parti ve örgütlerden kutlama mesajları gönderildi. Bu mesajlardan Filipinler Komünist Partisi Merkez Komitesi'ne ait olanını okurlarımıza kısaltarak sunuyoruz.

FKP Merkez Komitesi'nin mesajı:

Sınıf hareketi ve sosyalizm dünya ölçüsünde yeni bir dirilişi yaşıyor!

Filipinler Komünist Partisi olarak en kararlı devrimci dayanışma duygularımızla Türkiye Komünist İşçi Partisi'ni kuruluşunu kutladığı mutlu ve anlamlı günde selamlıyoruz.

Parti inşasına dönük ısrarlı çabalarınız meyvesini vermiştir. Türkiye işçi sınıfı ve Kürt halkı bununla ne kadar övünse azdır. İşçi partisinin onlara ulusal özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde önderlik etme noktasındaki kararlılığının bilincinde olmalıdırlar.

Böylesi bir evrede partiyi ilan etmeniz ayrı bir önem taşımaktadır. Kapitalist dünyanın onyılların en derin krizini yaşıyor oluşu, bütün dünya ülkelerinin işçi sınıfı ve sosyalist hareketlerinin yeniden dirilişi için daha da uygun koşullar yaratmaktadır.

ABD başta olmak üzere emperyalistlerin "sosyalizm öldü" yaygarasıyla birlikte küstahça vaaz ettikleri "tarihinin sonu" masalının üzerinden çok zaman geçmedi. Bu masalları yaşamın kendisi boşa çıkarmış bulunuyor. Bugün kapitalist dünyayı sarsan kriz dalgası, 21. yüzyılda dünyayı refaha ulaştıracağı iddia edilen sözde globalleşme masalını çürütmektedir.

(...)

Emperyalistlerin uluslararası işçi sınıfı ve dünya halklarına yönelik katmerleşen baskı ve zulmü başkaldırıyı ve direnişi koşullamaktadır. Uluslararası işçi sınıfı ve dünya halkları ortak düşmanları olan emperyalizme karşı birliğe ve mücadeleye yönelmektedir. İşçi sınıfı ve sosyalist hareketin dirilmesi için gereken nesnel koşulları hiçbir zaman olmadığı kadar olgunlaşmıştır.

İşçi sınıfı partileri bu olgunlaşmış nesnel koşulları değerlendirerek emperyalistler ve onların yerli işbirlikçileri konumundaki hakim sınıflar tarafından ezilen ve sömürülen işçi sınıfını ve halkları birleştirerek onları başkaldırı ve mücadeleye yönlendirmelidir. Düşmanı ezmeye yönelik her koşul değerlendirilmeli ve devrimin nesnel dinamikleri güçlendirilmelidir.

Emperyalizmin taşeronluğuna soyunan Türk devleti, Türk ve Kürt halkına karşı ağır suçlar işlemektedir. Devrimcilere karşı varolan en kirli ve kanlı saldırı yöntemleri kullanılmaktadır. Buna karşın Türkiye devrimci güçleri kahramanca bir devrimci mücadele yürütmektedir ve canbedeli mücadeleleriyle zaferi hedeflemektedir.

Türk ve Kürt halkı, kendini ezen, sömüren düşmanı alaşağı edene kadar devrimci mücadelesinde kararlı olmalıdır. Mücadelenin açık biçimleri de düşmanın teşhiri ve geniş emekçi yığınlarına devrimci mesajların ulaştırılması ve bu yığınların harekete geçirilmesi için önem

taşımaktadır. Ateşkesin getirdiği tehlike ve barış görüşmeleri üzerinden, bunlar yasal mücadelenin bir biçimi olarak düşünülüyor olsa bile, devrimci güçlerin saflarında paralizasyona karşı uyanık ve hazırlıklı olunmalıdır.

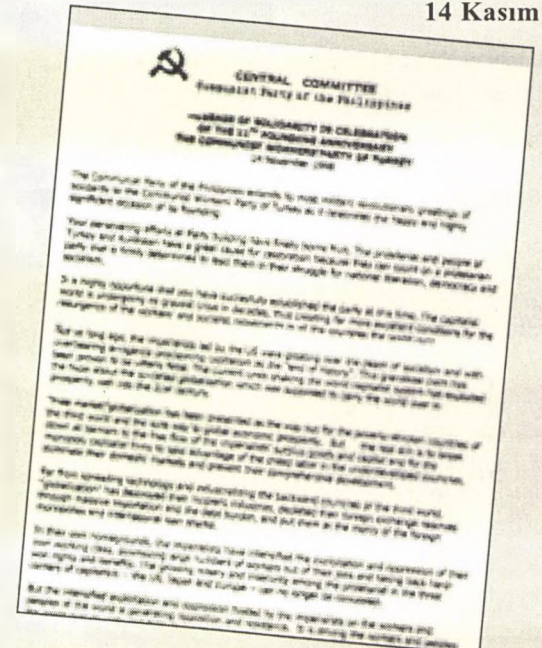
EKİM'in 11 yıllık sürecinde devrimin savunucusu olarak emperyalizme ve bölgesel gericiilere karşı verdiği mücadeleyi takdir ediyoruz. Bu mücadele ulusal özgürlük, demokrasi ve sosyalizme erişme yönündedir. EKİM'in yetkin bir komünist partisine dönüşümüyle, devrimin öncülüğünün işçi sınıfında olduğunu ilan etmiş oluyorsunuz. Partinizin aynı zamanda birleşik devrimci hareket alanını da geliştireceğine kuşkumuz yok.

Size ülkenizdeki devrimci mücadelenizde başarılar diliyoruz. Marksizm-leninizmi bir rehber olarak göreceğinizden, sorunları ve bu yolda karşılaçağınız birçok zorluğu aşacağınızdan, büyük zaferlere imza atacağınızdan; işçileri ve diğer ezilenleri örgütleyip harekete geçirerek devrime ve sosyalizme ilerleyeceğinizden kuşkumuz yok. İki parti arasında kardeşçe ilişki ve dayanışmanın gelişmesini diliyoruz.

**Yaşasın Türk ve Kürt halkı!
Türkiye devriminde daha nice zaferlere!
Kahrolsun emperyalizm ve yerli
işbirlikçileri!
Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!**

**Filipinler Komünist Partisi
Merkez Komitesi**

14 Kasım 1998

Parti ve Devrim Gecesi'nde yapılan konuşma:

“Partiye ilişkin sözümüzü tuttuk; tarih devrime ilişkin sözümüzü tuttuğumuza da tanıklık edecektir”

Dostlar, yoldaşlar, işçiler, emekçiler!

Devrim tarihimizde bir kilometre taşı olan partimizin, Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin kuruluşunu ilan edeceğimiz gecemizde, tarihsel anlamı olan böyle bir anda bizleri yalnız bırakmadınız. Bu büyük sevinci bizimle paylaşmak için buradasınız. Partimiz adına hepinizi devrimci bir coşkuyla selamlıyorum. “Parti ve Devrim” gecemize hoşgeldiniz.

Komünistler olarak yaklaşık 11 yıl önce mutlaka yerine getireceğimizi söylediğimiz bir söz vermiştik. Bugün bu sözümüzü yerine getirmiş olarak karşınızdayız. Bunun mutluluğunu ve kıvancını yaşıyoruz. Çünkü 11 yıl önce önümüze koyduğumuz ilk büyük hedefe ulaşmış bulunuyoruz. Artık işçi sınıfımız öncüsüz değil. Şimdi Partimiz, Türkiye Komünist İşçi Partisi var.

Bu büyük hedefe ulaşmak kolay olmadı. Son derece elverişsiz bir tarihsel dönemde, büyük güçlükleri altederek bugünlere geldik.

Yüzyılın başında komünistler çok şanslıydılar. Zira yüzyılın başında, devrim ve sosyalizm, gerçekleşeceğine büyük inanç duyulan bir dava idi. Komünistler büyük bir iyimserlik içindeydiler. Kapitalizm bütün çelişkileriyle, bütün kötülükleriyle kendini ortaya koyuyordu. Bu temel üzerinde büyük devrimci birikimler oluşmuştu. Komünistler bunun bilinci ve iyimserliğiyle hareket ediyorlardı. Pek çok bakımdan güçlüydüler.

Nihayet yüzyılın ilk çeyreğinde Ekim Devrimi gerçekleşti. Yalnızca ulusal çerçevede değil, evrensel planda da büyük bir tarihsel gelişmeydi bu. Dünya proletaryası ve komünistleri için büyük bir güç ve ilham kaynağı oldu yıllarca.

Yüzyılın ortasındaki komünistler de şanslıydılar. Zira, dünya devrim süreci ve dünya komünist hareketi, karşılaşılan tüm güçlüklerle rağmen büyük başarılarla ulaşmış, büyük mevziler elde etmişti. Sosyalizm bir ülkeyle sınırlı olmaktan

çıkması, bir kampa dönüşmüştü. Devrimci kurtuluş hareketlerinin ilk örnekleri ortaya çıkmıştı. Devrim cephesi güçlüydü ve iyimserlik egemendi. Dünya burjuvazisi için ise bir karamsarlık dönemi idi bu.

Oysa biz pek çok bakımdan talihsiz bir kuşağız. Biz bir yenilgi sonrası dönemde ortaya çıktık. '80 öncesi devrimci yükseliş 12 Eylül karşı-devrimiyle kırılmıştı. Devrimci hareket bir yıkım ve dağılmayı yaşıyordu. Bu dağılma yalnızca örgütsel tasfiye ile sınırlı değildi, ideolojik-politik ifadeler kazanmıştı. Dönem, bir liberalleşme ve tasfiyecilik dönemi idi.

'80'lerin ikinci yarısında, odağında işçi sınıfının bulunduğu yoğun ve yaygın bir sosyal hareketlilik başladı. Yeni bir devrimci canlanmanın ilk işaretlerinin ortaya çıktığı bu dönem, aynı zamanda, devrimci saflarda belli arayışların yaşandığı bir dönemdi. Ancak, bu arayışlar henüz sağlıklı bir sonuca ulaşmamışken, uluslararası planda son derece tahripkar bir gelişme yaşandı. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku çözülüp-dağılmış, Gorbaçovculuk ortaya çıkmıştı. Devrimci hareket Gorbaçovcu liberal-tasfiyeci cereyana karşı direnemedi. Bu ise onun bunalımını daha da derinleştirdi.

Bu bunalıma direnmek ve onu aşmak, ancak bu bunalıma yolaçan temel etkenleri doğru bir şekilde tespit etmek, anlamak ve çözümlemekle olanaklıydı. Devrimci hareket ise bu bakıştan yoksundu. Bunu yalnızca komünistler başardılar. Geçmiş anlama ve aşma devrimci çabası içine girdiler.

Türkiye'nin '60'lı yılları izleyen sosyal hareketliliği içinde doğup gelişen sol akımlar, tüm iddialarına rağmen, teoride ve pratikte proletarya sosyalizmini temsil etmeyen, küçük-burjuvazinin devrimci ya da reformist temsilcileriydiler. Ortaya çıkış tarihimiz olan '87'den başlayarak, tam 10 yıl boyunca, bunu döne döne dile getirdik. Geçmişte teorik ve pratik planda olumlu ve devrimci ne varsa, onu yaşatmanın, yeni bir düzeyde üretmenin biricik koşulunun geçmişin kendisiyle köklü bir

hesaplaşmadan geçtiğini söyledik. Geleneksel sol hareketin ideolojik-örgütsel gerçekliğinin sınıfsal anlamına ilişkin bu tespit ve eleştirilerimiz hep “inkarcılık” ve “tarihi kendisiyle başlatmak” türünden tepkilere konu edildi.

Aradan 10 yıllık bir süre geçti. Bu süreç bugün sayıları bir hayli azalmış bu geleneksel örgütlerin, sürekli bir yapısal bunalım içinde, teoride ve pratikte kısır küçük-burjuva akımlar olmaktan öte bir kimlik ve anlam ifade etmediklerini yeterli açıklıkta göstermiştir. Bizim teşhis ve tahlilimiz doğrulanmıştır. Bu bir gerçektir!

Bir başka gerçek de şudur: En ileri devrimci teoriye, onun yaratıcı yeniden üretimine dayanmayan, nesnel konumuyla toplumdaki en devrimci sınıf içinde kendini varetmeye çalışmayan, burjuva düzene ve devlete karşı ihtilalci örgütsel bir konumlanışı seçmeyen, tüm bunlara uygun bir mücadele anlayışı ve değerler sistemi üzerinde yükselmeyen hiçbir hareket, komünist sıfatına hak kazanamaz ve işçi sınıfının devrimci öncüsü olacak bir partiyi inşa edemezdi.

Zayıflıklarımızı ve yetersizliklerimizi elbetteki biliyoruz ve asla görmezden gelmeyeceğiz. Hiçbir zaman da gelmedik. Ancak bugün sonuç ortadadır. Dünya ve Türkiye'de, her açıdan elverişsiz bir dönemde, geçmişle devrimci bir hesaplaşmayı başaran, bunu ideolojik bir kimlik olarak özümseyen, ihtilalci bir kimlik olarak somutlayan ve sınıf içinde ete-kemiğe büründürmeye çalışan bir parti yaratılmıştır.

Bu başarı ideolojik çizgimizin başarısıdır. Bu başarı ulusal ve uluslararası ölçekte, tüm devrimci birikimi özümseyen, hatalı ve eskimiş olanla hesaplaşan, fakat devrimci bir akımı ileriye taşıyacak tüm birikim ve kazanımları da titizlikle sahiplenilen tutumumuzun başarısıdır.

Bunu hep vurguladık ve burada bir kez daha vurguluyoruz. Partimiz Türkiye'nin yakın dönemdeki devrimci teorik ve pratik birikiminin olgunlaştırdığı zemin üzerinde, bu zeminden ileriye doğru sıçramanın tek ve gerçek öncüsüdür.

Büyük bir haklılıkla iddia ediyoruz ki; biz Türkiye’de bugüne kadar başarılmayan bir şeyi başardık. Devrimci teori, devrimci örgüt ve devrimci sınıf.... İlk kez biz bu üçünü organik bir biçimde biraraya getirdik ve bir siyasal-örgütsel kimlik yarattık. Bunun adı bir partidir. Tevazuya gerek görmüyoruz. Bu büyük bir başarıdır. Ve biz bu başarıyı, üstelik tarihin en elverişsiz bir döneminde, tasfiyeciliğin kol gezdiği büyük bir kısırlık ortamında elde ettik. Türkiye’nin son 30-35 yıllık sürecine, özellikle de bu sürecin son 18 yıllık dönemine önyargısız bakan herkes, bu üç temel niteliğin ilk kez organik olarak partimizin şahsında ete-kemiğe бүрүндүрүлдüğünü görmekte güçlük çekmeyecektir.

Bu böyleyse eğer, işçi sınıfı davası ve sosyalizm konusunda samimi olan her devrimci durumu yeniden değerlendirmek, doğru yerde durup durmadığını sorumlulukla gözden geçirmek durumundadır. Geleneksel örgütler hazır bir birikimi ve mirası heba ederlerken, bir avuç komünistin sıfırdan bir örgüt yaratmayı, küçümsenemeyecek bir teorik ve pratik birikime ulaşmayı ve bunu nihayet bir parti ile taçlandırmayı nasıl başardığı üzerinde önyargısızca düşünmek sorumluluğuyla yüzyüzedirler.

Elbetteki bu da yetmez. Biz bugün bir bayrak yükseltiyoruz. Bu bayrak Partimizin kızıl bayrağıdır. İlk ortaya çıktığımızda bir ayrışmayı, bir yeniden saflaşmayı körüklemek için “Herkes kendi bayrağı altına!” demiştik. Geline yerde ise, “Tüm komünistler Türkiye Komünist İşçi Partisi’nin bayrağı altına!”, diyoruz.

Dostlar, yoldaşlar!

İlk ortaya çıktığımız dönemde, Türkiye’de ve dünyada bir dönemin kapandığını, yeni bir dönemin başladığını söylemiştik. Bu bir gerçeği ifade ediyordu, ancak o gün için anlaşılmamıştı. Anlaşılması için pek çok neden vardı çünkü.

Hem ulusal ve hem de uluslararası planda tam bir kaos yaşanıyordu. Devrimci hareket 12 Eylül karşı-devrimine direnememiş, dövüşsüz ve kolay bir yenilgiye uğramıştı. Bunun olumsuz etkileri sürerken, buna bir de sosyalizmin geçici tarihsel yenilgisi eklenmişti. Sözde

İşçi sınıfı davası ve sosyalizm konusunda samimi olan her devrimci durumu yeniden değerlendirmek, doğru yerde durup durmadığını sorumlulukla gözden geçirmek durumundadır.
Geleneksel örgütler hazır bir birikimi ve mirası heba ederlerken, bir avuç komünistin sıfırdan bir örgüt yaratmayı, küçümsenemeyecek bir teorik ve pratik birikime ulaşmayı ve bunu nihayet bir parti ile taçlandırmayı nasıl başardığı üzerinde önyargısızca düşünmek sorumluluğuyla yüzyüzedirler.
Elbetteki bu da yetmez. Biz bugün bir bayrak yükseltiyoruz. Bu bayrak Partimizin kızıl bayrağıdır. İlk ortaya çıktığımızda bir ayrışmayı, bir yeniden saflaşmayı körüklemek için “Herkes kendi bayrağı altına!” demiştik. Geline yerde ise, “Tüm komünistler Türkiye Komünist İşçi Partisi’nin bayrağı altına!”, diyoruz.

sosyalist ülkeler peşpeşe utanç verici bir biçimde çözülüp-dağıldılar. Uluslararası burjuvazi sosyalizmin bu geçici tarihsel yenilgisi üzerinden çok yönlü bir ideolojik saldırıya geçti. Dev propaganda aygıtları harekete geçirilerek adeta kulaklar sağır, beyinler esir edildi. Devrimlerin ve sosyalizmin sonu ilan edildi. Kapitalizmin ebediliği propagandası yükseltildi.

Dönem tam bir keşmekeş dönemi. Ortalığa güçsüzlük ve karamsarlık ruh hali hakimdi. Kuşkusuz ki bu geçici bir durumdu. Bunun anlaşılması için birkaç yıl yetti. Geline yerde sis bulutları dağılmaya başlamıştır. Rüzgar artık ters yönde esmektedir. Kapitalizmin çelişkileri ve tüm kötülükleri kendini eskisinden daha açık biçimde ortaya sermeye başlamıştır. Uluslararası burjuvazi birkaç yıl önceki gibi rahat değildir artık. “Ya barbarlık, ya sosyalizm” ikilemi yeniden kendisini dayatmaktadır, tüm sömürülen ve ezilen yığınlar.

Dün eserleri tahrip edilen, utanç verici biçimde uluslararası burjuvaziye çiğnetilen Ekim Devrimi fikri, hem de sosyalizmin tarihsel yenilgisinin gerçekleştiği topraklarda yeniden filizleniyor. Lenin’e ve Ekim Devrimi’nin eserlerine yeniden sahip çıkılıyor. Milyonlarca işçi ve emekçinin dilinde yeniden Ekim Devrimi’nin şiarları dolaşıyor.

Dün elveda denilen dünya proletaryası yavaş da olsa yeniden ayağa kalkmaya hazırlanıyor.

Dünya ölçüsünde yeniden bir proleter ve emekçi kitle hareketinin yükseliğine dair işaretler büyüyor. Ekim Devrimi’nin 81.

yıldönümünü kutladığımız bugün, sosyalizm daha güncel, daha yakıcı bir ihtiyaç ve yeniden bir umut haline gelmiş bulunuyor.

Yoldaşlar,
Türkiye denilen siyasal coğrafyada da durum geçmiştekinden farklıdır. Türkiye’de de düzen tam bir çıkmaz içindedir. Türkiye kapitalizmi tam bir çürüme ve kokuşmayı yaşıyor. Bir mafya ekonomisine dönüşmüş bulunuyor. Türkiye’nin egemen sınıfı, burjuvazisi çürümüş ve mafyalaşmıştır. Bu düzeni ayakta tutan devlet çeteleşmiştir. Resmi adı Türkiye Cumhuriyeti olan bu devlet, silah

kaçakçılığından uyuşturucu ticaretine, kara para aklamadan fuhuşa kadar, her türlü pis ve kirli işin içindedir. Boğazına kadar pislige gömülmüştür.

Meclisi çetelerle doludur. Meclis başkanları büyük yolsuzluk ve rüşvet davası sabıkalıdır. İşbaşındaki hükümetin başbakanı ve bakanları mafya ile içiçedirler. Sermaye dünyası mafyalarla iş görmektedir. Bu aynı devlet, kuruluşunun 75. yıldönümünü, her türden pislğin dışı vurulduğu kaset savaşlarıyla karşıyor!
Bu devlet artık çok büyük ölçüde zora dayanarak ayakta duruyor ve yıkılmayı bekliyor. Bugün zorla ayakta duranlar, günü gelecek, zorla yıkılacaklardır.

Partimiz işte böyle bir süreçte kuruldu. İşçi sınıfı şimdi daha güçlü. İşçi sınıfı artık silahsız değil. Partisi, Komünist İşçi Partisi var. Artık daha kesin konuşabilir, daha gür bir sesle haykırabiliriz; İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacaktır!

On yıl önce söz vermiştik; bu sözümüzü tuttuk. Partiyi kazandık! Şimdi sıra devrimde! Tarih bu sözümüzü tuttuğumuza da tanıklık edecektir.

Hepinizi partimiz adına içten devrimci duygularıyla selamlıyorum.

Yaşasın proletarya devrimi!

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Eksen Yayıncılık Kitapları

- Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm** (TDPK Eleştirisi) 2. Baskı 300 000 TL.
- Modern Revizyonizmin Çöküşü** SB ve D. Avrupa Üzerine (Tük.) . . . 650 000 TL.
- Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı** (Tükendi) . . . 175 000 TL.
- Devrimci Harekette Reformist Eğilim** (Tük.) 500 000 TL.
- Teori ve Program Sorunları** (Tükendi) 750 000 TL.
- Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu** (Tükendi) 250 000 TL.
- Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi** (Tükendi) 600 000 TL.
- Bir Gün Bile Yaşamak** (Roman: O. İyiler) (Tükendi) 1.400 000 TL.
- EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar** 550 000 TL.
- ekimler-1,** Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
- ekimler-2** 700 000 TL.
- Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi** (Tükendi) 350 000 TL.
- İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık** (Tük.) 400 000 TL.
- EKİM Olağanüstü Konferansı** (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tük.) . . . 550 000 TL.
- Kürt Ulusal Sorunu-1** Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 650 000 TL.
- Kürt Ulusal Sorunu-2** Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 850 000 TL.
- Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar,** Kopanlar ve Kapılanlar (Tük.) . . . 450 000 TL.
- Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı** (Tükendi) 550 000 TL.
- Gebze Direnişinin Ardından** 175 000 TL.
- 20 Temmuz Dersleri** (Tük.) 175 000 TL.
- Dünya’da ve Türkiye’de Özelleştirme Saldırısı** (Tük.) . . . 250 000 TL.
- “İş-ekmek-özgürlük” sloganı üzerine,** Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
- EKİM 3. Genel Konferansı** Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 650 000 TL.
- EKİM 3. Genel Konferansı** Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
- Küçük Burjuva Popülistmi ve Proleter Sosyalizmi** (Z.Ekrem’e Cevap) 450 000 TL.
- Demokratizm Savunmanın Sınırları** 200 000 TL.
- EMEP Eleştirisi** Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine (Tükendi) 250 000 TL.
- Partileşme Süreci-1** Perspektifler ve Değerlendirmeler 650 000 TL.
- Partileşme Süreci-2** Polemikler: Devrimci Proletarya’ya yanıt 650 000 TL.
- Demokrasi ve Devrim** Program sorunları üzerine konferanslar 750 000 TL.
- Bağımsızlık ve Devrim** Program sorunları üzerine konferanslar 1 000 000 TL.

Kendini yakma eylemleri üzerine

Kendini yakma ya da bir başka deyimle “feda eylemleri”nin ilki Diyarbakır zindanlarında zulme boyun eğmeyen Mazlum Doğan ve Dörtler’in (Ferhat Kurtay, Necmi Ünar, Mahmut Zengin, Eşref Anyık) eylemi olmuştur. Bu feda eylemlerini anlamak herşeyden önce 12 Eylül karanlığını anlamaktır.

12 Eylül faşizmi sokakta ve işkencehanelerde katletmekle yetinmiyor, zindanlara doldurduğu devrimcilerden tarihsel bir intikam almaya, onları teslim alarak tarihsel korkusunu boğmaya çalışıyordu. Sermaye devletinin bu tarihsel-sınıfsal öfkesinden nasibini alan devrimci örgütlerden biri de Kürdistan topraklarında örgütlenmeye çalışan PKK ve kadrolarıydı. Bin yıllık sömürgeci esaret zincirlerini parçalayarak Kürt halkını özgürlüğü için savaştırmayı amaçlayan PKK gibi devrimci bir örgütü daha filiz halinde iken boğmak sömürgecilik için önemliydi. Çünkü çok iyi biliyordu ki, kan ve katliamla bastırılmış özgürlük arzuları kendisi için savaşmayı öğrenince önü alınmaz bir volkan olup akacaktır. Yani sömürgecilik bugünü dünden görüyordu. Bunun için Kürt halkının umudunu esir aldığı PKK militanları şahsında teslim almayı, zindanlara gömmeyi hedefliyordu. Bunu belli yönleriyle başarmaya da başlamıştı. Zindanlarda teslimiyet ve ihanet artık neredeyse bir siyasal kimlik haline gelmeye başlamıştı

Bu gidişata dur diyecek ve zulmü ininde sarsacak bir biçim olarak feda eylemini Mazlum Doğan kendini yakarak başlattı. Ardından Dörtler bu geleneği sürdürdüler. Ölümünün sıradanlaştığı bu dönemde kendini yakma eylemleri sadece zindanlardaki teslimiyet ve ihanetin önüne set oluşturmamış, Kürt halkına uğruna yanarak ölmeye değer bir gelecek bilinci de taşımıştır. Bu eylem biçimini birçok intihar eyleminden ayıran ise, hedefi ve bilinç yönüydü. Mazlum Doğan ve Dörtlerin kendini yakma eylemi hem düşman, hem zindanlardaki teslimiyet ve ihanet ve hem de dışardaki mücadele üzerinde büyük bir etki yaratmıştır. Burada etki yaratan birkaç devrimcinin kendini

Bu eylemlerin değerlendirilmesi gereken bir başka yönü daha var. Bu da bugün çoğunlukla PKK’nin iradesi dışında gelişen bu kendini yakma eylemlerinin yaygınlaşmasıdır. Yüzyılların sömürgeci boyunduruğu ve yirmi yıla yakın bir zamandır sürdürülen ulusal özgürlük savaşı Kürt halkının öfkesini bilemiş, savaşın sıcaklığında celikleştirmiştir. Gözünü kırpmadan kendini yakarak feda eden Kürt insanının bu eylemleri özgürlük özlemlerine somut bir kanıt sayılmalıdır. Kürt halkı ve devrimcileri bilmelidirler ki, dünya gericiliğinin tüm imkanlarını da kullanarak topyekün bir imhayı Kürt halkına dayatan azgın bir sömürgeciliğe karşı beslenen her barış umudu Kürt halkının özgürlüğünden çalınan bir mevzidir. Barış ve özgürlük ancak, sömürgeci-sömürücü sisteme karşı Mazlumların, Zilanların saldırı ruhuyla donanılarak ve sömürgeciliğe bedel ödettirilerek kazanılacaktır.

feda etmesi değil, eylemin biçimiyle beraber verilen mesaj, kararlılık ve bilinçtir.

Her eylem kendi tarihsel-toplumsal koşulları içinde değerlendirilebilir. Doğruluğu-yanlışı, gerekliliği-gereksizliği de ancak bu çerçevede tartışılabilir. Dün (12 Eylül) zindanlarda Mazlumların ve Dörtlerin kendini yakma eylemi, içerde ve dışarda Kürt halkının yaşadığı teslimiyet ve ihanete darbe vurmuş, geleceğe güçlü bir umut ve gelenek bırakmıştır. Aynı eylemlerin, özellikle ‘90’lı yıllardan sonra hem cezaevlerinde hem de dışarda bir hayli yaygınlaştığını görüyoruz. Öyle ki, sömürgeciliğin imha operasyonlarını protesto için, Newroz’u kutlamak için vb. Rahşan Demir, cezaevlerindeki baskıları protesto için M. Mehmet Çimen, Şemdin Sakık’ın teslim olmasını protesto etmek için Sema Yüce ve Fikri Baygeldi örneklerinde olduğu gibi, başta cezaevlerinde olmak üzere 20’yi aşkın kişi kendini yaktı. Burada isimlerini sayamadığımız onlarca PKK sempatisi ve militanı Kürdistan’da, Türkiye’de ve Avrupa’da benzer nedenlerden dolayı tepkisini kendini yakarak ortaya koymuş, kimi şehit düşmüş, kimi sakat ya da yaralı kalmıştır.

Bir eylemi tarihsel süreç ve toplumsal koşullardan kopararak değerlendirdiğimizde, eylemin feda

ya da selamlamak gibi bir darlığa düşmek kaçınılmazdır. Başında da belirttik: Mazlum Doğan ve Dörtler’in eylemleri, o günün koşullarında, hem etkisi hem de yaptırım gücü itibarıyla bir saldırı eylemiydi. Ama bugünkü kendini yakma eylemleri için aynı şeyi söylemek mümkün değil. Eylemi gerçekleştiren kişilerin ülkesine, halkına, geleneklerine ve önderliklerine bağlılıkları, inanç, feda ruhu vb. yönleriyle eylem tartışılmaz. Ancak eylemin kendisi döneme denk düşüp düşmediği ve düşman üzerindeki yaptırım gücü yönleriyle tartışılmalıdır.

Dün saldırı eylemi olan bu eylem biçimi bugün bir savunma eylemidir

Eylemin niteliği ve eylemcilerdeki feda ruhu aynı olmakla beraber, eylemin işlevi bugün değişmiştir. Bu da Kürt halkının özgürlük mücadelesinin ulaştığı düzeyle doğrudan bağlantılıdır. Dün 12 Eylül faşist diktatörlüğü ile bastırılıp, cezaevlerinde ve dışarıda ihanete zorlanan ve büyük oranda teslim alınan bir Kürt halkının varlığı koşullarında Mazlumların eylemi en üst boyutta bir saldırı eylemiydi. Ancak Kürt halkının PKK önderliği altında Kürt ulusal özgürlükçü bir

kimlikle ortaya koyduğu bugün, bu eylem biçimi, geri noktada bir savunma eylemidir.

Kürt halkının özgürlük mücadelesinin ulaştığı düzey üzerinden bakıldığında, bu tür savunmacı ve protestocu eylemlerin yaygınlaşıyor olmasının esas nedenini ise PKK’nin ideolojik yönelimlerinde, bu çerçevedeki siyasal çözüm ve barış politikalarında aramak gerekir. Bu eylemin biçimlerinin, özellikle 1990’lardan sonra gelişip yaygınlaşması da bunu doğrulamaktadır. Ulusal devrimci bir çizgiden sistem içi bir “siyasal çözüm” çizgisine yönelişin doğal sonucu, savunmacı savaş taktiği ve politikası olur.

Bu eylemlerin değerlendirilmesi gereken bir başka yönü daha var. Bu da bugün çoğunlukla PKK’nin iradesi dışında gelişen bu kendini yakma eylemlerinin yaygınlaşmasıdır. Yüzyılların sömürgeci boyunduruğu ve yirmi yıla yakın bir zamandır sürdürülen ulusal özgürlük savaşı Kürt halkının öfkesini bilemiş, savaşın sıcaklığında celikleştirmiştir. Gözünü kırpmadan kendini yakarak feda eden Kürt insanının bu eylemleri özgürlük özlemlerine somut bir kanıt sayılmalıdır. Kürt halkı ve devrimcileri bilmelidirler ki, dünya gericiliğinin tüm imkanlarını da kullanarak topyekün bir imhayı Kürt halkına dayatan azgın bir sömürgeciliğe karşı beslenen her barış umudu Kürt halkının özgürlüğünden çalınan bir mevzidir. Barış ve özgürlük ancak, sömürgeci-sömürücü sisteme karşı Mazlumların, Zilanların saldırı ruhuyla donanılarak ve sömürgeciliğe bedel ödettirilerek kazanılacaktır.

Sonuç olarak, bugün tüm savunmacı ve protestocu işlevine (dönem itibarıyla) rağmen, kendini yakma eylemindeki feda ve özveri ruhunu ve Kürt halkının özgürlük sevdasını selamlıyoruz.

**Kahrolsun sömürgecilik,
yaşasın halkların kardeşliği!
Özgürlük devrimde,
kurtuluş sosyalizmde!**

Habib Gül

Baskı ve terörünüz, sökmedi, sökmevecek:

Kızıl Bayrak Kırşehir'de daha da yükselecek!

Sermayenin çete devleti, dikensiz gül bahçesine benzetmeye çalıştığı Kırşehir'de, 75. yılını kutladığı cumhuriyetinin gerçek yüzünü, bildirileriyle, özel sayıları ile işçi-emekçilere açıklamaya çalışan biz komünistleri yıldırma amaçlı saldırılarını yoğunlaştırıyor. Ancak bunu başaramıyor, başaramayacak.

75. yılında burjuva cumhuriyetini ve onun çürümüş düzenini teşhir edip mücadeleye ve SEKA işçileri ile dayanışmaya çağırarak 2200 civarında bildirimizin yaygın olarak dağıtılması, yine başlarından kaynar sular boşalttı. Elinden gelen hiçbir şey olmadığını gören sermayenin bekçi köpeklerinin tek yaptıkları/yapabildikleri, temsilci yoldaşımızı bir kez daha gözaltına almak oldu. 29 Ekim günü büroya gelen polis, düşmanın hiçbir zorlamasının ve uygulamasının kabul edilmemesi yönünde davranan yoldaşımızı gözaltına almış ve 2 saat tutuktan sonra savcılığa çıkarmak zorunda kalmıştır. Burada yoldaşımız serbest bırakılmıştır. Bu tür baskılarla yılmayacağımızın artık iyi bilinmesi gerekiyor.

Yine aynı günlerde, Ekim Gençliği'nin "3 Kasım'da 6 Kasım için, 6 Kasım'da 3 Kasım için mücadeleyi yükseltelim!" başlıklı bildirisinin, 5 Kasım gecesi Eğitim Fakültesi sınıflarına ve Meslek Yüksek Okulu sınıflarına dağıtılmasına düşmanın aklı ermemektedir. Eğitim Fakültesi ve Merkez Yüksek Okulu'nun yanbaşıda bulunan Terme Karakolu'na rağmen bildirilerimizin gerekli insanlara ulaşmasını engelleyemediklerinden büyük bir hazımsızlığa düşmüşlerdir. Meksek Yüksek Okulu'nda bildiri dağıttığı gerekçesiyle gözaltına alınan Abbas Altınışık yoldaşımız da, tıpkı temsilci yoldaşımız gibi, düşmana gereken cevabı vermiştir. Gözaltında yoğun işkenceye maruz kalan yoldaşımız 7 gün işgörmez raporu almıştır. Yine bunu da içine sinderemeyen sermayenin itleri, 6 Kasım günü Eğitim Fakültesi'nden Kırşehir İHD'de yapılacak olan "YÖK'e hayır!" basın açıklamasına katılmak için giden 60 kişilik kitleye saldırmıştır. Kuduz köpekler gibi ağızdan köpükler saçan TEM Şubesi Başkomseri İlhan Taş, büro temsilcisi yoldaşımızı "kemiklerini kıracağım, seni öldüreceğim" söylemleriyle, itleriyle birlikte bir kez daha gözaltına almıştır. 6 Kasım günü gerçekleşen bu gözaltı sürecinde, 7 kişinin ayrı bir odaya götürülerek yarım saat kadar işkenceye tabii tutulması anlaşılır bir durumdu. Bu öfkenin altında, önceki gece 1000'e yakın "3 Kasım'da 6 Kasım için, 6 Kasım'da 3 Kasım için mücadeleyi yükseltelim!" başlıklı Ekim Gençliği bildirisinin dağıtımını engelleyememek yatıyordu.

Temsilci yoldaşımız bu gözaltı sürecinin ardından 3 gün işgörmez raporu aldı ve sonra da İHD'de YÖK'ü tanımayan ve olayları kınayan bir basın açıklaması yapıldı. Daha sonra da suç duyurusunda bulunuldu.

İnsan kanı üzerine kurulu sermaye düzeni, her zaman olduğu gibi bugün de zulmünü devrimcilerden, komünistlerden, işçi ve emekçilerden bir nebze olsun esirgememektedir. Cumartesi Anaları'nın haklı eylemlerine yönelik saldırılarını (faili sanki kendisi değilmişcesine), terörünü gün geçtikçe arttırmaktadır. Kirli savaşın vebalinin kendi üzerinde olduğunu çok iyi bildiği halde, kardeş Kürt halkını yoksayma, tanımama fesadını hâla sürdürmektedir.

Yeni bir eğitim-öğretim dönemine girdiğimiz şu günlerde öğrencileri eğitimde özelleştirme saldırısıyla eğitimsizliğe iten faşist devlet, öğrencilerin hiçbir zaman hareketlenmelerini istememektedir. Kamu

Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin basına ve kamuoyuna açıklaması:

Şovenist histeriye karşı Kürt halkıyla tam dayanışmaya!

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gidişi günlerdir Türk gericiliği tarafından bir toplumsal histeriye dönüştürülmeye çalışılıyor. Kontr-gerilla rejiminin psikolojik savaş dairesi tarafından koordine edilip yönetilen bu kampanya günden güne daha iğrenç boyutlar alıyor, görülmemiş çirkinlikte görüntüler kazanıyor. Her zaman özel savaşın hizmetinde olan sermaye medyası başta olmak üzere hükümet temsilcileri, politikacılar, büyük sermaye kuruluşları tiskinti uyandıran bir propagandayla toplumu bir kez daha şovenizm zehiriyle sersemletmeye çalışıyorlar. Açlığın, yoksulluğun, işsizliğin pençesinde bunaltılan Türk emekçileri, medya ve politikacılar tarafından çok özel gayretlerle kardeş bir halka karşı düşmanlığa ve saldırganlığa kışkırtılıyor. Her zaman olduğu gibi MHP'nin devlet destekli faşist çeteleri bu saldırganlığın öncü kolu olarak kullanılıyor. Bunun ilk örnekleri medya tarafından çok özel bir propaganda tarzıyla öne çıkarılıyor. Böylece bu gözü dönmüşlük toplumun daha geniş kesimlerine yaygınlaştırılmaya çalışılıyor.

Tüm bunlar gerçekte çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğu ayyuka çıkmış sermaye düzeninin güçsüzlüğüne ve çaresizliğine yeni bir kanıt oluşturuyor. Bu denli alçalmayı, bu derece bayağılaşmayı başka türlü anlamak olanağı yoktur. 15 milyonluk koca bir ulusun temel ulusal hakları bir yana varlığını bile kabule yanaşmayan bu rejim tarihin ve insanlığın yüzkarasıdır.

Ne var ki burjuva gericiliğinin tüm bu histerik çırpınışları ve gözü dönmüş kışkırtmaları boşunadır. Kürt halkı yıllardır binlerce genç ve yiğit evladını feda ederek, milyonlarca Kürt köylüsü ve emekçisini etkileyen sayısız fedakarlıklara katlanarak ulusal bir diriliş yaşadığını tüm dünyaya göstermiştir. Artık onun özgürlük tutkusunu boğmak mümkün değildir. Artık onun ulusal kölelikten kurtulmak için ortaya koyduğu iradeyi kırmak olanağı yoktur. Kürtler özgürlüklerine kavuşacaklardır. Kürdistan özgürleşecektir! Başka bir yol, başka bir çözüm yoktur. Bu daha uzun yıllar ve daha büyük fedakarlıklar gerektiriyor olsa bile...

Türkiye Komünist İşçi Partisi, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız koşulsuz savunduğunu bu vesileyle bir kez daha ilan etmektedir. Türkiye Komünist İşçi Partisi, Türkiye işçi sınıfını ve tüm emekçilerini, Kürt halkının meşru ulusal haklarını savunmaya, bu uğurda kararlılıkla mücadele etmeye çağırılmaktadır. Partimiz, Türk emekçileri Türk gericiliğinin iğrenç kışkırtmalarını boşa çıkarmaya, Kürt halkı ile kardeşçe dayanışma içine girmeye çağırılmaktadır. Partimiz, tüm milliyetlerden işçi ve emekçileri emperyalizme ve kokuşmuş sermaye düzenine karşı birleşmeye, omuz omuza mücadele etmeye çağırılmaktadır.

Kahrolsun şovenizm!

Kürt ulusuna özgürlük!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Türkiye Komünist İşçi Partisi

17 Kasım '98

emekçilerini ise çıkardığı yeni faşizan yasalarla, 657 sayılı Devlet Memurları Yasası'nda yaptığı değişikliklerle sindirmeyi hedefliyor. Hizmet ettiği sınıfın devleti olduğunu ve onun köpekliliğini çok iyi yaptığını gün geçtikçe daha fazla kanıtlayan devletin, özelleştirme yelpazesinin diğer tarafında ise kamu mallarının mafya çeteleri denetiminde sermayedarlara peşkeş çekilmesi yer alıyor. Yaptıkları özelleştirmelerin mantığını da oluşturmuş durumdalar: vatanseverlik. Daha dün Ford tekeline peşkeş çekilen SEKA kağıt fabrikasının arazisi ile de yetinmeyerek fabrikayı kapatmaya kalkan devlet, işçinin direnişi sonunda özelleştirme saldırısını şimdilik geri çekmek zorunda kalmıştır.

Her türden eşitsizliğin sorumlusu çete devletin yüzü ve irin kokan bedeni gittikçe çürümektedir. İnsanlık onurunun ayaklar altına alan, herhangi bir hak arama veya hak alma mücadelesinde azgın, kudurmuş köpekler gibi saldıran sermaye devletin altı boşalmaktadır. 75. yılını özenle kutlayan sermaye cumhuriyeti, bağlı olduğu uluslararası sermayenin krizinin üzerindeki etkilerini, açtığı derin yaraları kapatmak için demokrasi dediği sözcüğü ağızdan hiçbir zaman düşürmemektedir. Çürümüş düzenlerini; "çeteleri temizledik" teraneleriyle ayakta tutmaya çalışanlar, düzenin kirli ilişkilerinin arka planını ortaya koyan devrimcilere saldırganlığı daha da arttırmaktadır. Tüm benlikleriyle emperyalizme satılmış olan bu uşaklar, kendilerini geleceğin özgürlük dünyasını kurmaya adanmış olan burjuva sınıflara ve emekçilere da

eksik bırakmamaktadır. Ancak devrimcilerin sarsılmaz kararlılığı karşısında adeta tuzla buz olup dağılmaktadırlar. Çete devletin kirli yüzünü açığa çıkaran devrimci-sosyalist-yurtsever basın kapatma terörü ile yıldırılmaya çalışılmaktadır. Kurtuluş ve Ülkede Gündem gazeteleri devletin sindirme ve susturma politikalarının ürünü olarak kapatılmıştır. Çete devletin ve onun cumhuriyetinin yüzünü daha da açık bir şekilde, ev ev yayan biz komünistleri de gözaltına alma gibi uygulamalarıyla yıldırılmaya, susturmaya çalışmaktadırlar. Ancak bir çok şeyi unutmuyor olmalı. Bizim işçi sınıfının kurtuluşu davasına, yüreğimizle, bedenimizle, her şeyimizle adandığımızı unutmuyorlar. İşçi sınıfının artık bir öncü partisinin olduğunu unutmuyorlar...

Ama sermaye devleti bu saldırıyla bir kez daha, işçi sınıfının örgütlü mücadelesini durduramayacağını anlamış durumdadır. Biz yine de hatırlatıyoruz: Zulmünüz faaliyetlerimizi durduramayacaktır. İnadına Kızıl Bayrak dalgalanacaktır. İşçi sınıfı, zulüm düzeninizi henüz kazandığı öncüsünün, komünist işçi partisinin önderliğinde yıkacaktır.

Diz çökerek yaşamaktansa, ayakta ölmek yeğdir!

Selam olsun işçi sınıfının öncü partisine!

Partimiz onurumuz, Kızıl Bayrak silahımızdır!

Kızıl Bayrak/Kırşehir

Kahrolsun şovenizm!

Kürt ulusuna özgürlük!

İşçilerin birliği,

halkların kardeşliği!

Kızıl Bayrak